

ΠΑΙΝΟΥΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΟ. 98

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

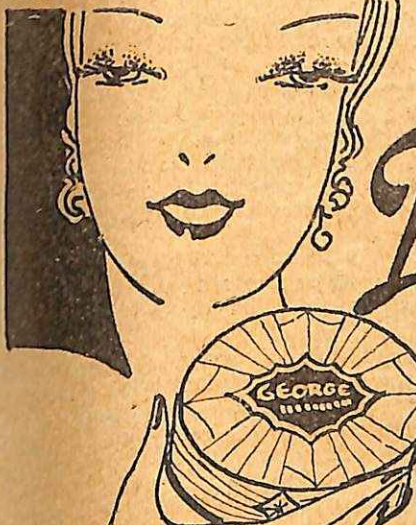
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δραχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δραχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσοῦδεον ἀντὶ δραχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δραχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗ (Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) ἢ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου Σωκράτους, 30 καὶ Κριάλλη (Στοὰ Πάππου).

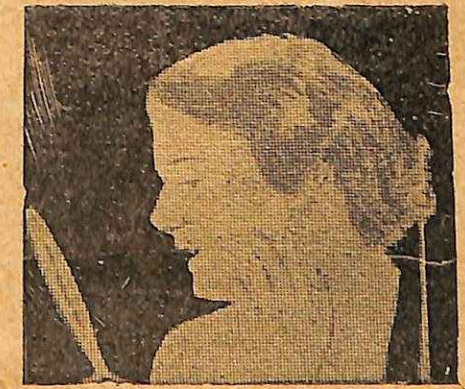
*Δοκιμάσατε
τὴν νέαν
Πούδρα
George?*

*ἂν ὄχι,
ζητήσατε δείγματα*

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βύψητε μόνη Σας ἓνα περσινὸ Σας με τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φορεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρενλάμα· εἶναι πραγματικότης. Δοκιμάσατε γιὰ τὴν πεισθῆτε Αἱ Βαφαὶ ARTI πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμολογήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὰ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν οὐσιαστικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ERMAN MARX

Στοὺς Φεξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

Ἀξιότιμος Κα

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσω Ὑμᾶς ὅτι τὸ Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον Σ.Κ. ΜΠΟΤΣΟΥ.

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 20 (πολὺ πλησίον τοῦ παλαιοῦ κα-ταστήματος).

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α-Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενή

Τό εἶπε σὸν ἀρχηγό τῆς δ-
μάδος κι' ἐκεῖνος ἔσπευ-
σε νά λόβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐδῶσε καταλλήλους ὁδη-
γίας καί τὸ μικρὸ στράτευμά
του διηρέθη σὲ τρία. Μία δ-
μὰς θὰ προχωροῦσε δεξιά, ἡ
ἄλλη ἀριστερά καί ἡ τρίτη, ἡ
καί μεγαλειτέρα, θὰ ἐπετίθε-
το ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

Ἐπερίμεναν μέχρις ὅτου οἱ
δύο ἄλλες ἐπῆγαν στίς θέ-
σεις, πού ἔκριναν κατάληλες
κι' ἐξεκίνησαν ὅλοι μαζί.

Σέ λίγο βρισκόνταν κοντά
στὰ δένδρα.

Πραγματικά, πίσω ἀπ' οὐ-
τά διέκριναν μία μεγάλη ὄπη,
τὸ στόμιο κάποιας σπηλιάς κι' ὁ Τάτβουελ ἐσκέφθη ὅτι ἡ-
ταν ἡ ἴδια ἐκεῖνη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐδραπέτευσαν τὴν πρῶ-
τη φορά.

Μὲ κάθε προφύλαξη, ἀλλὰ καί μὲ ταχύτητα, μὲ τὰ
ὅπλα προτεταμμένα προχωροῦσαν, περιμένοντας πάντοτε
νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν μὲ μιά ὁμοβροντία.

Ἐφθασαν ὁμοῦ μπροστά στὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, χω-
ρὶς νὰ τὶς ἐνοχλήσουν καὶ μὴ καν.

Ἄλλ' ἐκεῖ μέσα δὲν ἦταν κανεὶς. Οὔτε οἱ συμμορίται,
οὔτε οἱ αἰχμαλώτοι τους.

Ὁ Τάτβουελ ἔγινε κατακίτρινος σὰν πεθυσμένος.

Τί νὰ εἶχε τάχα συμβῇ; Τί εἶχαν γίνη; Ἀπλῶς ἄλλα.
Ἐξανακαρῶντο, ἡ φύγαν ἀφοῦ προηγουμένως ἔσφαξαν
τοὺς αἰχμαλώτους των;

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ, ἂν δὲν εἶχε γίνη ἀκόμη, ἀσφαλῶς
θὰ γινόταν σέ λίγο. Ἀφοῦ εἶχαν φύγει, τοὺς εὗρι-
σκαν; Καί ἦταν εὐχόσιον νὰ τοὺς ἀνοχλήσουν μέσα στὴ
ζούγκλα καὶ νὰ τοὺς βροῦν, πρὶν ὁ ἀπεισιος Γκουόρθου
ἐκτελέσῃ τοὺς τρομεροὺς του σκοποὺς;

Γιὰ μιά στιγμή στάθηκε κυττάζοντας μὲ φοίκη γύρω
του, ἴσως γιὰ νὰ βρῇ κάποιο σημάδι, πού θὰ τοῦδινε νὰ
ἐννοήσῃ τὸ φόνον τὸ συντρόφου του.

Δὲν διέκρινε τίποτε τὸ δυσχερὲς, ἀλλὰ δὲν ἠτύχησε.
Ἐπρεπε νὰ μῆνῃ. Ἀλλὰ πῶς; Ποῖος θὰ τοῦδινε τὶς πλη-
ροφορίες πού ὕρρευε, καὶ πῶς θὰ μάθαινε τί εἶχαν γίνη ἡ
Νόρμα καὶ οἱ σύντροφοί του;

Οἱ ἰθαγενεῖς ἂν ἐφάσιαν ν' ἀνιχνεύσουν τὸ μέρος. Κι'
ἀμέσως διηρέθησαν εἰς ομάδες κι' ἀρχισιν νὰ ἐξετάζουν
τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ βροῦν τὰ πατήματα τῶν ληστῶν, πού θὰ
τοὺς ἔδειχναν ποῖα κατεύθυνση εἶχαν πάρει.

Πραγματικῶς ἀνεκάλυψαν ἴχνη πελμάτων πολλῶν.
Προχωροῦσαν ὁμοῦ μέχρις ἐνὸς σημείου καὶ ἐχάνοντο.
Ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ χλόη καὶ κάθε ἴχνος σ' αὐτὴν εἶχε σβε-
σθῇ ἀπὸ τὴν ὁρσίδα πού τὴν σκέπαζε.

Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ σκορπισθοῦν καὶ νὰ χόσουν
ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ὁ Τάτβουελ ἔτρεχε ἀκούρυστος πό-
τε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ.

Μάτια ὁμοῦ.

Παρ' ὅλες τῶν τὶς προσπάθειες, δὲν κατάρθωσαν ν' ἀ-
νακαλύψουν τίποτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Γκουόρθου ὠδήγησε πράγματι τοὺς αἰχμαλώτους του
στὴ σπηλιά ἐκεῖνη χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι τοὺς παρακο-
λουθοῦσε ὁ Τάτβουελ.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἐτοποθέτησε τοὺς φρουροὺς του,
κι' ὕστερα εἶπε στοὺς Ἀμερικανούς.

Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀνακαλύψῃ κανένας, ἐδῶ
ὅπου ὑπάρχουν θηρία μονάχα. Ἀλλ' ἂν παρουσιασθῇ κι' ὁ
παραμικρότερος κίνδυνος, σὰς εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα, πῶς θὰ
σὰς σκοτώσω ὅλους.

Γύρισε στὴ Νόρμα κι' ἐπρόσθεσε.

— Γι' αὐτὸ, φρόντισε νὰ τελειώνωμὲ τὸ γρηγορώτερο.
Στὸ χέρι σου εἶναι νὰ ἡσυχάσουμε ὅλοι μας. Ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ξεκουρασθῆτε. Θὰ λεψω λίγο καὶ θὰ γυρίσω. Κι'
ὡς τότε, ποῖπει νάχῃς πάχρη τὴν ἀπόφασή σου.

Ἡ Ἀμερικανὶς πού ἐμάντευε τὴν ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὴν ὁ ἀπαί-
σιος ἐξαδελφός της δὲν ἀπήντησε τίποτα. Ἐκεῖνος διέ-
ταξε καὶ τοὺς ἔδωσαν νὰ φάνε. Ἐφυγε ἔπειτα κι' ἔλειψε

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΜΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοὺς ἐρχό-
ταν βοήθεια. Ἀπὸ τὸν Τάτβουελ ἡ κάποιον ἄλλον, δὲν ἡ-
ξερε. Πάντως ἤθελε νὰ κερδίσῃ καιρὸν, καὶ ἡ συζήτησις
ποῦπιασε σ' αὐτὸ ἀπέβλεπε.

Ὁ Γκουόρθου ἐμάντευε τὶς σκέψεις της καὶ σὲ μιά στιγ-
μὴ τῆς εἶπε.

— Μὴν περιμένῃς ἀπὸ κανέναν βοήθεια. Ὡς τόσο ὁ-
μως, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατίρι, δέχομαι
νὰ λέμε ἄσκοπα λόγια, ἀφοῦ καθὼς φαίνεται προσηυθεῖς
νὰ κερδίσῃς καιρὸν.

Καὶ τῆς ἐξήγησε χωρὶς περιστροφή ὅτι, τότε μόνον θ'
ἄφηνε τοὺς συντρόφους της νὰ φύγουν ἂν ἐδεχότανε νὰ γί-
νῃ γυναῖκά του καὶ νὰ ζήσῃ μαζί του.

— Ὅσο γιὰ τὸν ἀρραβωνιστικὸν σου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπηκαν οἱ σόντροφοί του πού εἶχαν
παίει νὰ ψάξουν κι' ἀνεκοίνωσαν ὅτι τὸν Τάτβουελ ἐφγαν
οἱ κροκόδειλοι.

Ἡ Νόρμα ὠχρίασε. Ὁ Κρύσελ ἀνησύχησε κι' αὐτός.
Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐνταρρύνῃ τὴ νέα τῆς ἐκ με νεῦμα νὰ μὴν
τοὺς πιστέψῃ κι' ἐκεῖνη ἔχαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρὶς
ν' ἀπαντήσῃ τίποτα.

Ἀπ' ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁμοῦ ἔχασε τὴν ψυχραιμία της.
Καὶ συζητοῦσε μόνη ἂν μὴ μὲ τὸν Γκουόρθου, γιὰ νὰ κερδί-
σῃ καιρὸν, ἀλλὰ χωρὶς διάθεσιν καὶ χωρὶς θάρρος.

Ἐκείνη τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν παντρευτῇ καὶ νὰ μείνῃ μα-
ζί του στὴ Ζούγκλα. Διφορετικὰ, τῆς ἐδήλωσε, ὅτι θὰ τὴν
ἔσφαζε καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς συντρόφους της.

Καὶ γελοῦσε ἀπολαμβανοντας μὲ τὴν ἀγνία αὐτῆς
καὶ τῶν ἄλλων, ὅταν ἕνας ἐκ τῶν συντρόφων του ἐπήδησε
μέσα περὶτρομος.

— Ἀρχηγέ! Φώναξε. Κίνδυνος.

Ὁ Γκουόρθου ἀνεπήδησε. Τὰ μάτια του λάμπανε. Καὶ
σὲ μιά στιγμή ἕνα τρομακτικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεί-
λη του.

Μήπως δὲν τοὺς τὸ εἶχε δηλώσει;

Ὅταν παρουσιάζονταν κίνδυνος, θὰ τοὺς ἔσφαζε ὅλους.
Αὐτὴ τὴν φορά, δὲν θὰ τοὺς ἄφινε νὰ τοὺς ξεφύγουν ὅπως
τὴν πρώτη τῶρα μάλιστα πού εἶχε ἐκεῖ καὶ τὴν ἐξαδέλφη
του αὐτὴ πού γιὰ τὴν ἀγάπην της ἔγινε δολοφόνος καὶ λη-
σιῆς, καὶ ζοῦσε μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα.

Μὲ τὸ χέρι στὸν περιστροφὸν του καὶ τὰ χεῖλῃ σφιγμένα
στὸ μεταξὺ τῶν δοντιῶν του ἐγρύλλισε.

— Τί συμβαίνει;

— Στρατός πολὺς μὰς περιεκύκλωσε, ἀρχηγέ. Γρήγο-
ρα νά...

Ὁ Γκουόρθου ἄφησε ἕνα βρυχηθμό, κι' ἔσυρε τὸ πι-
στόλι του.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ τοὺς σκοτώσῃ ὅλους μὲ τὸ χέ-
ρι του.

Ὁ ἡμιάγριος ἐρυθρόδερμος, ὁ ὁδηγὸς τῶν Ἀμερικαν-
ῶν, ὅταν ἀπὸ βιβλίσθησαν στὴν ξηρὰ, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ
τοὺς ἄλλους ἀμέσως.

Κανένας δὲν ἐπρόσθεξε σ' αὐτόν. Ποιὸ ἐνδιαφέρον
μποροῦσε νάχῃ ἕνας ἐρυθρόδερμος; Οἱ λησταὶ ἐνόμισαν
ὅτι εἶχαν αἰχμαλωτίσει τοὺς ταξιδιώτας γιὰ νὰ πάρουν
λύτρα. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, ὁ ἐρυθρόδερμος μόνον
ἐνόχλησε μποροῦσε νὰ φέρῃ.

Ὅταν ἀργότερα τὸν θυμήθηκαν, ἦταν ἀργὰ εἰχεφύγει.
Ἄλλ' οὔτε καὶ τότε ἀπασχολήθησαν μ' αὐτόν.

(Ἀκουλουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δραματικές ιστορίες

Ἐγκαταλείποντας τὴν Ρωσσία

Δὲν ἀντελήφθη κανεὶς τίποτα, κύριε. Τὸ τραῖνο μῆκε
στὸ τοῦννελ κι' ὁ θόρυβός του τὰ σκέπαζε ὅλα. Σὲ λί-
γες στιγμὲς φτάσαμε στὸ Λούνιτσεξ, δηλαδὴ σὲ πολωνι-
κὸν ἔδαφος. Ἐκεῖ κατεβήκαμε κι' ἔτσι, τοῦλάχιστον γιὰ
μὰς, τελείωσε ἡ περιπέτειά μας.

Οἱ ἐπαναστατικὲς μᾶζες ἔχουν συγκεντρωθῇ στὰ Οὐ-
βάγια. Ἐφαρμόζουν τὰ ἴδια μέτρα καὶ χειρότερα ἀπὸ τὴν
Οχράνα τοῦ Τσάρου: ἐξορίες, θανατικὲς καταδίκες, λυν-
ταρίσματα. Μιά γυναῖκα βρίσκεται μόνη σὲ μιά καλύβη,
εἶναι νεωτάτη κι' ἡ ὁμορφιά της σὲν ἔχει ἀκόμα σβύσει
ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴν περιπέτεια. Ὀνομάζεται Μαρία
Βορισόβνα καὶ τὸ φταίξιμό της εἶναι πῶς ὑπῆρξε γυναῖκα
ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Τσάρου, ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐστάθη
πιστὸς εἰς τὸν δρῶν του.

Οἱ ἐπαναστάτες, ἀφοῦ τῆς ἔσφαξαν τὸν ἄνδρα, τῆς ἀνε-
κοίνωσαν ὅτι αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἔθανά-
τωναν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἔστελναν ἐξορία
στὴ Σιβηρία, ὡς ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ νέο
καθεστῶς.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄγγελμα ἡ νέα γυναῖκα ὠ-
χρίασε. Οἱ κακουχίες ὑποφέρονται ἀλλὰ
ἡ ἡθικὴ κατάρπησις κι' ἡ ψυχικὴ ἀγωνία
εἶναι θάνατος κάθε στιγμῇ.
Ἄν μποροῦσα ν' ἀποδράσω!
Ἄν μποροῦσα... Μὰ πῶς; Ὁ φύλα-
σκέπεται πάντα ἀγρυ-
πῶς δίπλα της.

— Λέβ, τοῦ παρατηρῶ σὲ μιά
στιγμὴ κυττάζοντάς τον ἵκετε-
υκά, εἶσαι νέος ἀκόμα. Ὅχι
ἀσφαλῶς μητέρα... ἀδερφή.
Ζωπαίνει γιὰ λίγο κι' ὕστερα
συνεχίζει:

— Ὁ θεὸς θὰ τιμωρήσῃ μὴν ἡ
μέσα τοὺς κακούργους. Μὴ γί-
νῃσαι καὶ σὺ τέτοιος. Σὲ παρα-
καλῶ, ἐπικαλουμένη τὰ βάσανά
σου, ἄφυσέ με μόνη, στὸν πόνο
μου.

Ὁ Λέβ σκύβει τὸ κεφάλι κι' ἂ-
ποσύρεται, ἀφήνοντάς τὴν μόνη. Ἀφοῦ ἡ Μαρία δὲν τὸν
ἀνέχεται... ὑποχωρεῖ. Δὲν ἀπομακρύνεται ὁμως... Κ' ἔτσι
ἡ ἀπόδρασή της εἶναι ἀδύνατος... Κι' οἱ μέρες κυλοῦν, ὅδου
νῆρες γιὰ τὴν νέα γυναῖκα...

Νύχτα... Χιονίζει καὶ τὸ κρύο εἶναι δριμύ. Ἡ Μαρία, ζα-
ρωμένη σὲ μιά γωνία τῆς καλύβας μάταια πασχίζει νὰ κοι-
μηθῇ. Ὁ ὕπνος τὴν ἀποφεύγει καὶ τὸ κρύο τὴν κάνει νὰ
τρέμῃ ὁλόσωμη. Πιότερο ὁμως τὴ βασανίζει ἡ ψυχικὴ τῆς
ἀγωνία.

Σὲ μιά στιγμή ἕνας παράξενος θόρυβος ὁποσπᾷ τὴν
προσοχή της. Κάποιος βηματίζει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της...
Ἀσφαλῶς θάνα ὁ Λέβ. Ποῖος ἄλλος, ἔξω ἀπ' αὐτόν
μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὴν ἐρημικὴ ἐκεῖνη καλύβη; συλλο-
γεται.

Καὶ δὲν γελοῖται. Ἡ πόρτα σὲ λίγο ἀνοίγει καὶ μπαίνει
κρατώντας τὰ χέρια του ἕνα φανάρι ὁ Λέβ. Τὸ ἀποθέτει
σὲ μὴν ἄκρη, πλησιάζει τὴ Μαρία καὶ κάθεται κοντὰ της,
ἐκβάντας τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπό του στίς δυὸ παλα-
μες του.

— Τί θές Λέβ; Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ ἡρεμα ἡ Μαρία.
Ἐκεῖνος σιωπᾷ. Ἐν τούτοις ἡ σιωπὴ του οὕτῃ δὲν συγ-
καλύπτει τὴν Μαρία. Κι' ἂν ἦθε ἡ ὥρα τῆς ἐξορίας, τὶ τάχατε
ἐπὶ τὴν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακή καὶ φύλακα παρηγοριέται. Μὰ νὰ
πᾶν, σὰν νὰ μάντευε τὴν πικρὴ οὐτὴ σκέψη της ὁ Λέβ ἀ-
ντὶ ἔσφινκας.

— Ὅχι, δὲν θὰ πᾶς στὴ Σιβηρία Μαρία... Δὲ θ' ἀφήσω
τὴν πᾶς.

Καὶ καθὼς ἐκείνη τὸν κυττάζει παραξενεμένη, σηκώνει
τὸν ὄρθον καὶ μὲ ταπεινὴ χειρονομία ζητᾷ τὰ χέρια της.
Ἐκείνη, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί κάνει, τοῦ τὰ δίνει;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ὑπὸ Ἀλφρέδου Γιέρι

— Μαρία Βορισόβνα — λέγει σιγὰ ὁ Λέβ, σοῦ ζητῶ συγ-
γνώμην... Πές μου πῶς μὲ συγχωρεῖς.

Ἡ Μαρία τοῦ σφίγγει τὰ χέρια καὶ μουρμουρίζει:

— Σὲ συγχωρῶ, Λέβ, γιὰ τὸ ὅλοι μὰς εἴμαστε πλάσματα,
πού πονοῦμε...

Ὁ Λέβ πνίγεται ἀπὸ ἕνα λυγμὸ. Ἡ φωνὴ του βγαίνει
βραχὴ, φοβισμένη:

— Μαρία Βορισόβνα: ἔξω στέκει ἕνα ἄλογο ἔτοιμο...
Πάστο καὶ φύγε. Γιὰ νὰ ἐξημάρωσῃ θέλουμε ἀκόμη πέντε
ὥρες. Φύγε! Ἐχεις ὅλο τὸν καιρὸ νὰ φθάσῃς σὲ τὸ Ναμπο-
ρικέτ. ἂν δὲν κάνῃς λάθος στὸ δρόμο... Ὅταν φθάσῃς στὸ
πρῶτο σπίτι τοῦ χωριοῦ, χτύπησε ἐκεῖ καὶ χρησιμοποίησε
τονὸμά μου. Θὰ σοῦ δώσουν ἀνδρικά φο-
ρέματα καὶ ὅτι θαλήσης γιὰ νὰ ἐξακολου-
θήσῃς τὸ δρόμο σου... Φύγε κι' ὁ θεὸς κον-
τά σου Μαρία Βορισόβνα!

Κι' ὁ Λέβ ἀποσύρει τὰ χέρια του ἐνῶ ἡ
φωνὴ του εἶχε γίνῃ πιὸ στοθερή.

Ἡ γυναῖκα νομίζει πῶς ὀνειρεύεται. Τό-
σα ὄνειρα μέσα σὲ μιά νύχτα! Σκέφεται:

«Νὰ εἶναι ἀλήθεια, ἄραγε ἡ μή-
πως ἐξημάρωσῃ καὶ ἀντικρῶσῃ
τὴν καλύβη πού τόσον καρὸ
μὲ φιλοεῖν εἶ ἄθελα; Θεέ μου.
πόσες φορές συγχίζεις κανεὶς
τὴν πραγματικὴν τὰ μὲ τὸ ὄνει-
ρο! Τώρα τὸ ἀ ὄγο πού τὴν
περιμένει ἀπ' ἔξω θὰ τὴν ὀδη-
γήσῃ τάχα πρὸς τὴ ζωὴ ἢ πρὸς
τὸ θάνατο; Τί σημαίνει ὁμοῦ...;

— Καὶ σὺ εἰ θὰ γίνῃς Λέβ; ψι-
θυρίζει τέλος ἡ Μαρία ἐνῶ τὰ
μάτια της δακρύζουν ἀπὸ συγ-
κλήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Λέβ χαμογελοῖ καὶ
δὲν ἀπαντᾷ. Προσέφερε τὴ
ζωὴν του μὲ μιά χειρονομία ἀλ-
τρουϊστικὴ καὶ τώρα νοιώθει
τόση γλύ-α πού οὐτε καὶ ὁ-
ποιογίσει πῶς ἀργότερα θὰ
πληρώσῃ τὴ σωτηρία ἐκεῖνης

μὲ τὸ δικό του βέβαιο χαμό.

— Ἐχω τὴ συγγνώμην σου, Μαρία Βορισόβνα! Αὐτὸ μὲ
φθάνει!... τῆς λέγει τέλος.

Ἡ Μαρία Βορισόβνα μ' ἄλλο ὄνομα καὶ μὲ τὴ βοήθεια
τῶν συγγενῶν τοῦ Λέβ, ἐτοιμίζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν
τό ο πού γεννήθηκε. Τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸ Γκομελ
κι' ἀπὸ κεῖ θάρτανε στὰ σύνορα, πρὶν ἐξημάρωσῃ. Τὸ ὑπό-
στεγο τοῦ σταθμοῦ ἦταν γεματοὸ κόσμου καὶ ὥπλ σμένους
ἐπαναστάτες. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ἀτελείωτος μῦθος συρ-
μός ἐκεί πῆε. Μιά γυναῖκα μόλις πρόφθασε κι' ἀνέβηκε στὸ
τραῖ ο καὶ μῆκε στὸ διαμέρισμα πού βρισκόταν ἡ Μα-
ρία. Ἦταν μιά φτωχὴ γυναῖκα ἀγνώστου καταγωγῆς καὶ
ὀνόματος. Ἡ Βορισόβνα τὴν ρώτησε πού πῆγαινε κι' ἡ ἄλ-
λη μασσῆσε τὰ λόγια της ἀπὸ φόβο μήπως προσδοθῇ. Ἡ
Μαρία κατὰλαβε καὶ δὲν τὴν ἐξανάρωτησε. Ὑστερα ἄπο
πολύωρο ταξίδι πού δὲν ἄλλαξαν λιεζὶ ἔφτασαν στὰ σύνορα.

— Σύνια Ἀλέξιος; Ἀκούσθηκε ἔξαφνα μιά φωνή.
— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε ἡ Μαρία Βορισόβνα.

Ἐνας γαντισσώμενος ἀνδρας μὲ εὐπρεπὴ ἐμφάνιση ἀλλὰ
κτηνώδες πρόσωπο τῆς παρέδωσε τὸ διαβατήριον καὶ ρώ-
τησε: «Ἀναστασία Τόμσκι;» «Ἐγώ... ἀπάντησε, δειλὰ ἡ
ἄλλη γυναῖκα. Χά, Χά!», ἔκανε ἐκεῖνος δὲν μὲ γελάς. Εἶ-
σαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λέβ Μολοκῶφ πού ντυφεκίστηκε προ-
χέτες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μιά ἀριστοκράτισσα! Τώρα θὰ
ἐλθῃς μαζί μου». Καὶ ἄρπαξε τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα
ἀπὸ τὸν ὤμο. Τότε ἡ Μαρία Βορισόβνα τραβῆξε ἕνα μικρὸ
πιστόλι καὶ σημάδεψε τὸν γαντισσώμενον ἄνθρωπον.

— Καὶ δὲν σὰς συνέλαβαν;
— Δὲν ἀντελήφθη κανεὶς τίποτα κύριε. Τὸ τραῖνο μῆ-
κε στὸ τοῦννελ κι' ὁ θόρυβός του τὰ σκέπαζε ὅλα...

I
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἐνὼ μιλοῦσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ φωνὴ τῆς ἑστρεμε ὅπως ὅταν καταγιγίσ τρέλλας καταστρέφει ἔξωκιν ἐγκέφαλον. Καὶ ἡ μάσκα τῆς παρὰδοξης ὁμορφιάς τῆς συσπᾶται ὑπὸ τὴν καταιγιῶα μιάς τρομῆς συγκινήσεως. Στὸ δευτερόλεπτο αὐτό, ποῖος ξέρει τὴν ψυχὴ τοῦ συνταράσσει τὴ νέα ἐκείνη γυναικίκα μέθελλώδῃ πάθῃ; Ἰσως αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ παραχγμένη διάδοχος τῶν βιαίων παραληρημάτων μιᾶς Μεσσαλίνας. Ἰσως νὰ εἶναι ἡ γυναικίκα τοῦ πυρός, ἐπάνω στὴν ὁποία θ' ἀποτυπωθῇ

Καὶ ἔξηνικά παρασιώζει
ἐκεῖνος πὺν περιμένει. Εἶναι ἔξ
νός εἰκοσιπέντε χρόνων, ἀπὸ
τῆς ὁμορφίας, αὐστηρῆς κομφο
τος, μὲ τὸ μέτωπο πὺν προδι
βιαϊότητα, τὰ χεῖλη περιφρη
μὲ μάτι στυγνὸν, γεμάτο ἀπὸ
πιστίαι. Ἀνεβαίνει ἔως τὴν
μῶ, βάζει τὸ ἓνα τοῦ γόνατο

ἀπομακρυνθήκε· Ὡς εἶναι δύο ἀκλήροισι οὐ τοσοῦτοι
ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Τὸν περιέβαλλε μὲ μιὰ ματιά σο-

...
 ράνς ντ' Αμπρέμ.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο "ΨΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ,"

ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ Ο ΛΟΥΙΣ ΤΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟΚ,

Ο ραγδαίως εξελιχθείς νέος αμερικανός πυγμαίος Ζόε Λούις, τόν όποιον οι συμπατριώ αι του αποκαλούν «καταδρομικόν του Νητηρόβι», συνέντησε κυριολεκτικώς τόν τέως πρωτοπυγμαχόν του κόσμου Μάξ Μπάρε, τόν όποιον ένίκησε διά «ανάγκου».

Ηδη, ο νεαρός Ζόε Λούις, ο όποιος από τήν τελευταίαν του αυτήν πυγμαχίαν έχερδισεν άρκετάς δεκάδας χιλιάδων δολλαρίων, πρόκειται να συναντηθῇ με τίν ηδη πρωταθλητήν Μπράντοκ, διά τήν διεκδίκησιν του τίτλου του πρωταθλητού της πυγμαχίας όλων των κατηγοριών.

Ο άνω, όστις προσελκύει ζωηρότερον από τήν πρός του Μπάρε συνάντησιν του Λούις, τόν ενδιαφέρον των Αμερικανών, προβλέπεται πολύ σκληρότερος και πεισματωδέστερος παντός προηγουμένου.

Ο Μπράντοκ, ο όποιος δέν φαίνεται διατεθειμένος ν' αφήσῃ νά του φύγῃ από τά χέρια ο επίζηλος τίτλος του, προπονείται από μακροῦ έντατικώτατα, φίνεται δέ ότι τόν εύνοει πολύ και ο μόνος μη άπωλέσας τόν τίτλον του μετά πάλην πυγμαχός Τούννεϋ, ο νικητής του Νέμσεϋ, όστις του χρησιμεύει και ως έκτακτος προπονητής. Παρ' όλα ταύτα όμως, οι περισσότεροι αμερικανοί φίλαθλοι στοιχηματίζουν υπέρ του Λούις, όστις φέρεται βέβαιος νικητής.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΝΟΣΟΥΣ

Κατάπληξιν προκαλεί εις τούς επιστημονικούς κύκλους του Λονδίνου, η θεραπευτική ικανότης του αιδεσιμωτάτου Μαιγιάρντ,

εφημερίου εις Μπραϊτόν, όστις δι' άλλης επιδέξεως των χειρών του, επιτυγχάνει τήν θεραπείαν νοσημάτων, τά όποια υπό της επιστήμης θεωρούνται άνίατα.

Ο έν λόγω πάσιωρ, τήν θεραπευτικήν του αυτήν ικανότητα, άντελήφθη τό πρώτον πρό 23 ετών, ότε έθεράπεισεν ένα παραλυτικόν κοριτσάκι, επιδέτων έπί της κεφαλής του τας χείρας του, και υποβάλλον εις αυτό τήν ιδέαν, ότε διά της προσευχής θά έγένετο καλά, ότερ και συνέβη. Έν τούτοις μολονότι έκτοτε έπέτυχε και άλλας παρομοίους νεραπειάς, δέν έγένετο συζητήσις εύρεία σχετικών.

Πρό τίνος όμως, παρουσασθῇ εις τόν αιδεσιμωτάτον η μητέρα του παραλυτικού κοριτσιού ποδ' έθεράπεισε και τόν άνέφερεν

ότι υποβλήθεισα εις άτυχή έγχείρησιν, διότι έπασχεν εκ κακοήθους όγκου, επληροφορήθη μετά ταύτην από τούς ιατρούς ότι αι ημέραι της ήσαν μετρημέναι.

Η πτωχή γυναίκα, ηλικίας μόλις 48 ετών, ήτο εις άξιοθρήνητον κατάστασιν. Ο αιδεσιμωτάτος Μαιγιάρντ τήν έλυπήθη τήν

παρηγόρησε και θέσας επί της κεφαλής της τας χείρας του τής υπέδειξε νά ζητήσῃ τήν εκ θεού θεραπείαν. Η γυναίκα υπήκουσε και ήσθάνθη μεγάλην βελτίωσιν. Η

προσενχή της και η επί της κεφαλής της επίθεσις των χειρών του πάσιωρος έσυνεχίσθησαν επί 2 εβδομάδας με διαρκή σταθιράν βελτίωσιν. Ηδη, η γυναίκα πού η επιστήμη κατεδίκασεν εις θάνατον είναι τελείως καλά και διέδωκεν εις όλους τό πώς έθεραπεύθη.

Έκτοτε πλείστοι όσοι πάσχοντες, προσέφυγαν εις τόν αιδεσιμωτάτον Μαιγιάρντ και όλοι, φυσικοί, επιληπτικοί, παραλυτικοί θεραπεύονται εις πείσμα των ιατρών, πού έφ' όσον ο Μαιγιάρντ δέν χρηματίζεται, δέν δύνανται νά τόν καταδιώξουν.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ

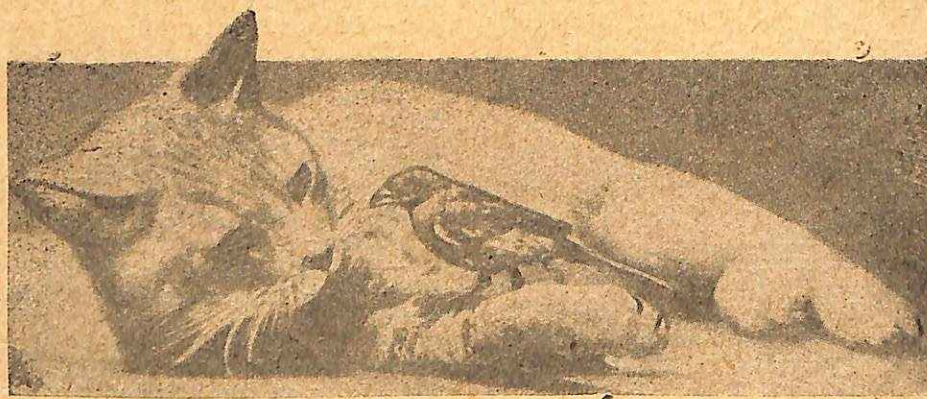
Όσοι πιστεύουν ότι τό χρήμα άποτελεί τόν σκοπόν της ζωής και τήν μοναδικήν ευτυχίαν της γυναίκας, δέν φαίνεται νά έχουν καθόλου δικαίον.

Απόδειξις τούτου η άπόπειρα αυτοκτονίας της πλουσιωτέρας γυναίκας του κόσμου, διότι όπως λέγει εις τήν επιστολήν πού αφήκε, δέν εύρηκε

τήν χαράν εις τήν ζωήν, πού κατ' αυτήν είναι ο ειλικρινής έρως.

Κι' έμέ, γράφει η πλουσιωτέρα γυναίκα του κόσμου, η μίς Gladys Hule—άγγλίσσιν και όχι αμερικανίς, όπως ίσως θά πιστεύετε—δέν ύπαρχει εις τήν ζωήν τίποτε ωραιότερον από τόν χωρίς ιδιοτέλεια και ύπολογισμούς, έρωτα.

ΓΑΤΟΣ ΙΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Έχετε ιδή ποτέ γάτο νά μή τρώγῃ «τά πουλιά»; Καί' όμως νά πούν ύπάρχη. Ο ωραίος αυτός γάτας, πού βλέπετε, είναι φυλακισμένος σέ μιάν φυλακή γιά ζωά πούν ύπάρχει στήν Καλλιφορνια. Ο γάτος αυτός, όχι μόνον δέν τρώγει τά πουλιά, πού τόν επισκέπτονται σδό... κελλί του γιά νά βροῦν μερικά ψίχουλα, αλλά διασκεδάζει παίζοντας μαζί τους!

Καρλότταν Ντέλε, 69 ετών. Οι δύο "ελχον μηχανευθῇ πρό παντηκονταετίας. Έκτοτε διάφοροι περιστάσεις τούς ανάγκασαν νά αναβάλλουν τόν γάμον των. Ο Μέλτον μετέβη εις τήν Αμερικήν τώ 1910 και έκείθεν έγραφε τακτικά στήν μνηστήν του. Τέλος, επιστρέψας έκείθεν, έσπευσε νά ικανοποιήσῃ τ' όνειρό του

Ξένα Αριστουργήματα

Ο Έγκληματίας

Του "Αγγλου Άρθούρ Χόλτ

Έκείνη τήν ημέρα, στό Μεγάλο Κακουργιοδικείο δικασζό αν ο δόκτωρ Ίωσήφ και ο άκληρο τέλονδινό συζητούσε γιά τήν ύπόθεσή του. Ο Ίωσήφ, ένας από τούς καλλιτέρες επιστήμονας γιάτοδς διάσημος με τας καλλιτέρας κοινωνικάς σχέσεις, κατηγορείτο ότι άφησε, έξ άμελείας μιάν γυναίκα νά πεθάνη. Αύτός, πού σέ τούς ειχε δώσει ζωή με τά επιστημονικά του φώτα, κατηγορείτο τώρα γά φόνο έξ άμελείας μιās πελάτδος του. Ήταν, συνεπώς ένα ένδιαφέρον ζήτημα, μιάν μυστηριώδης ύπόθεσις και γι' αυτό ή αίθουσα του κακουργιοδικείου από νωρίς ειχε γεμίσει άσφυκτικά από κόσμο. Σέ μιάν σιγή, ψίθυροι και έπιφωνήματα ακούστηκαν στό πικνό άκροατήριον. Ήταν ο δόκτωρ Ίωσήφ, πού τόν έφερνον οι πέλιςιν, άχρό, τρικλίζοντα, σκεπτικό. Σέ λίγο η συνεδρίαση άρχισε. Μάρτυρες ήταν δύο. Μιάν νοσοκόμος, η όποία κατέθεσε ότι άν και μπορούσε ο κατηγορούμενος νά κάνη μιάν ένεση με αντίδοτο στό δηλητήριο πού ειχε λάβει η δεσποινίς Χάρβεστερ έν τούτοις δέν τόκανε, τήν άφησεν άβοήθητη νά πεθάνη. Ο δεύτερος μάρτυς, ύτάλληλος άλλοτε του γιάτρου κτέθεσε γιά τίς σχέσεις του θύματος με τόν κατηγορούμενο, καθώς και με κάποιον Ουίλλιαμ Σάρριτς. Τίποτε άλλο αξιόλογο δέν πρόσθεσε ούτε και άλλος μάρτυς παρουσιάστηκε. Όσοτόσο ο Εισαγγελέας, όσες φορές, έξέταζε τούς δύο μάρτυρες, δέν παρέλειπε νά επιτίθεται άπροκάλυπτα κατά του Ίωσήφ και νά τόν χαρακτηρίζη ένχο. Μά η μεγάλη στιγμή ήλθε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ειπε τέλος στόν κατηγορούμενο ν' άπολογηθῇ. Κι' ο δόκτωρ Ίωσήφ σηκώθηκε άργά άπ' τό κάθισμα του, γιά νά μιλήσῃ. Κυτταξε γιά ένα λεπτό κάτω τήν αίθουσα κι' άνατρίχισε. Τά μάτια όλων τόν κυττούσαν έχθρικά, άγριεμένα με φανερό προκατάληψη. Γύρισε ύστερα σιγά τό κεφάλι πρός τούς δικαστάς και τούς ένόρκους. Δάκρυσε μόρφασε όδυνηρά και άπλά, και θλίβερά άρχισε.

—Δέν θά σάς κουράσω πολύ, ειπε. Άλλωστε ούτε σεις έχετε τήν ύπομονή νά μ' άκούτε νά φλυαρώ, ούτε κι' έγώ έχω τό κουράγιο ν' άπερανιολογώ. Γι' αυτό θά μιλήσω μπόρω σύντομος και σαφής. Καί συνέχισε: Κατηγορούμαι, κύριοι. ότι σκότωσα, έναν άνθρωπο. Ίσως. Άλλά προπαντός νομίζω πώς πρέπει νά έξηγησω τίς συνθήκες, πού έπροκάλεσαν—όσο παράξενες κι' άν θά φανούν—τό έγκλημά μου. Κι' αυτό—γιά νά έξηγηθώ—όχι γιά νά ίκετεύω χάρη. Σας βεβαιώνω ότι γιά μένα δέν έχει κανένα θέληγη. Ο πιά η ζωή. "Ετσι, θά έξομολογηθώ μονάχα εδω γιά νά έλαφρωθώ, νά ποῦμε, άπ' τή βαρεία δόνην πού βαραίνει τά στήθη μου.

Και νά πώς έγινε. Με τό άτυχο θύμα, τήν μίς Χάρβεστερ γνωρίζομεν από άρκετά χρόνια. Κοιμήσῃ οῦ η γυναίκα, φιλάρεσκη και ζωηρή δέν τήν τραβοῦσε κοντά μου, παρά η κοινωνική μου θέση μονάχα. Κι' όμως! Έδω άκριβώς έγκεταί τό παράξενο της Ιστορίας. Όσο καταλάβαινα, δηλαδή, πώς τίποτε δέν έννοιωθε αυτή γιά μένα, τόσο έγώ τήν αγαπούσα, τόσο περισσότερο τήν έλάτρευα. Μά ήταν, λοιπόν, άγάπη πιά έκείνη; Όχι. άσφαλώς, όχι! Ήταν ψύχωση, άν θέλατε, μονομανία, σρρώστεια. Δέν μπορούσα νά έξω αυτή τή γυ αίκα οῦτε στιγμή από κοντά μου και μοιζικό μου μέλημα ήταν πώς νά ικανοποιώ κάθε της έπιθυμία. Άκόμα δέν έδίστασα και σέ γάμο νά τή ζητήσω,

πράγμα πού δέν τό έδέχθη. βρίσκοντας χίλιες δυό προφάσεις. Κι' όστόσο! Ο έρωτάς μου μεγάλωνε πάντα, όσ' πού έπαρουσιάσθη μπροστά μου μιάν καταραμένη μέρα κάποιος νέος όρκετά συμπαθής και πολύ, όπως άπεδείχθη, έπιτήδειος, ο Ουίλλιαμ Σάρριτς. Έ, τότε όλα άλλ ξαν! Η Τζέννυ Χάρβεστερ έδειχνε όλοφάνερν τήν προτίμησή της πός τόν συμπαθή αυτόν άνθρωπο, ένδ άοχιζε, άντιθέτως, ν' άπομακρόνη έμένα από κοντά της. Ο Ουίλλιαμ τήν φλερτάριζε κι' αυτός, φυσικά και τά πράγματα έφτασαν μέχοι τ' ό σημείου νά γίνη ιδση η άγάπη της Τζέννυ γιά τόν Ουίλλιαμ. Δῃ ήταν κι' η δική μου γι' αυτήν. Η ζωή μου ειχε καταντήσῃ κυριολεκτικώς μαρτύριο, όταν μάλιστα, μου όμολόγησε σοβαρά και έπιστομα μιάν μερά η ίδια η Τζέννυ, ότι άν δέν παντρευόταν τόν Ουίλλιαμ, ήταν άποφασισμέ-η ν' αυτοκτονήσῃ. Η μεγάλη καρδιά μου μου ύπαγόρευσε νά της πω τότε ότι άρκεί νά γινόντον άπολύτως εύτυχισμένη και θ' άνεχόμουν άκόμα—φαντασθήτε!—και τήν αφάντιστη θυσία νά τήν δώ στήν άγκαλιά ενός άλλου. Ο Ουίλλιαμ όμως διαρκώς άνέβαλλε, εύσχημα πάντα τήν ημέρα πού θά έγίνοντο οι γάμοι και η Τζέννυ έφθινε άπ' τή θλίψη και τόν έρωτα.

Πάλι επένεβκα. Άλλά μάτια ο Ουίλλιαμ ήταν πάντα επιφυλακτικός. Η Τζέννυ, τότε, με ίκέτευσε νά τήν άφσω ν' οῦτοκτονήσῃ, άφοῦ δέν μπορούσε νά πάρη τόν άγαπημένο της. Πήγα τόν βρήκα τόν ίκέτευσα. Άλλοι μόνον! Ο Ουίλλιαμ άπαιτούσε τόσα πολλά χρήματα γιά προίκα, πού δέν μπορούσα νά τά δώθω, γιάτι και τήν προίκα άκόμα έγώ θά τήν έδινά. Κι' η Τζέννυ, κύριοι, άπελπισμένη έτσι κάποιον βράδυ οῦτοκτόησε. Έσπευσα νά τήν σώσω. Άλλά έκείνη με έμποδίζε νά τό κάνω. Μ' έξώρκιζε στήν άπειρη άγάπη μου γι' αυτήν νά τήν πήσω νά πεθάνη. Κι' όμως έγώ θά έκτελοῦσα τό καθήκον μου άν δέν μου τηλεφωνούσαν ότι ο Ουίλλιαμ άπήγαγε τήν κόρη ενός γνωστού έκα ομυριούχου τήν παντρεύθηκε κι' έφυγε μαζί της γιά τήν Αμερική. Όταν, ύστερα άπ' αυτό τό τρομερό νέο εξα-

ναντίκρυσα τήν Τζέννυ πελιδνή, σχεδόν άναίσθητη, νά καλή τόν άπατεώνα άγαπημένο της, δέν ξέρω πώς βρήκα ότι δέν έπρεπε νά τήν κρατήσω στή ζωή γιά νά πληρωφωρήθῃ τήν τραγική είδηση. Ήταν τόσο άπειρη η άγάπη τη γι' αυτόν, και τόσο μεγάλη η δική μου γι' αυτήν, πού έπροτίμησα νά τήν άφίσω άβοήθητη νά πεθάνη με τ' όνομα του Ουίλλιαμ στό χείλη της, παρά νά της γκρεμίσω όλοκληρωτικά τόν πυργόν των όνειρών της. Έτσι κινώντας σκέφθηκα, δέν δημ οσρνούσα ένα πλάσμα δυστυχισμένο σ' όλη του τή ζωή, πού ν' άνεβαίνει πάντα κι' άτέλειωτα τό Γολγοθά του μαρτυρίου του.

Σώπασε γιά λίγο, πήρε μιάν βαθειάν άνάσση και συνέχισεν με σταθερή φωνή.

—Αυτή είναι, κύριοι, η πικρή Ιστορία μου. Άν τώρα έχετε γιά κάτι νά με κατηγορήσετε, αυτό, θά ναι σίγουρα τό ότι πολύ άγάπησα. Καί τώρα πάρτε τήν άπόφασή σας γιά τήν περίπτωση μου χωρίς νά νομίσετε πώς θά πικραθώ καθόλου όσο σκληρή κι' άν είναι.

Από τήν αρχή μέχρι τό τέλος της άπολογίης του γιάτοῦ Ίωσήφ τό άροατήριον άκουγε άκίνητο και βουβό χωρίς νά άφίνη οῦτε ένα έπιφώνημα. Καί τά τελευταία λόγια του διαέχθηκε μιάν παγήρη σιγή.

Ο ΟΝΟΡΟΛΟΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΓΟΗΡΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Θά μ' εύχαριστήσετε όταν τελειώσουν όλ' αυτά, πράγμα που φοβούμαι ότι δεν θά γίνει σύντομα. Έν τω μεταξύ φευγάτε για το Λονδίνον, χωρίς χρονοτριβή. Συνεκέντρωσα όλα σας τὰ χαρτιά, και τὰ πιστοποιητικά της ταυτότητός σας μ' όλες τις λεπτομέρειες. Δεν μ' μένει παρά ή φωτογραφία και ή υπογραφή σας· θά τὰ βεβαιώσουν μάρτυρες ενώνιον του άστυνόμου. Δυό γραφείς μου θά σας συνοδεύσουν γι' αυτό το σκοπό, άν φυσικά, έχετε μαζί σας μια τελευταία φωτογραφία σας.

Είχα ακριβώς στην τσάντα μου καμιά δεκαριά φωτογραφίες πουείχα βγάλει πρό όλίγων ήμερών. Εδιάλεξα μιά, και την έκόλλησα στο χαρτί που μου έδωσα.

—Και τώρα ένα άλλο πράγμα. Για να πάτε στο Λονδίνον χρειάζεσθε χρήματα και οι μικρές σας οικονομίες δεν φθάνουν. Λοιπόν, από συμφώνον με τον κ. Λεκουέρτ, θά σας μετρήσω 60 χιλιάδες φράγκα που σας έστειλε ο άνδρας σας.

Αρνήθηκα να δεχθώ χρήματα πουχαν σταλεί στην κυρία Άντερσον, άλλ' ο συμβολαιογράφος υπεστήριξε ότι μπορούσα τουλάχιστον να πάρω τις δεκαπέντε χιλιάδες, πουείχε λάβει πρό ήμερών για λογαριασμό μου.

—Σοβαρώς, κύριε, νομίζετε ότι πρέπει να πάρω αυτό το ποσόν;

—Σοβαρώτατα! Ανήκουν σε σας.

—Και ποιά όνομα θά βάλω κάτω από την απόδειξη που θά σας δώσω;

—Το δικό σας.

Υπέγραψα: Σιμόνη Μοντανιόκ.

—Δεν προσθέτετε: σύζυγος Βάλτερ Άντερσον; είπε χαμογελώντας.

—Ποτέ! Φώναξα ενώ σηκώνόμουνα ξαφνικά.

Με διεβεβαίωσε γελώντας ότι αυτό ήταν δευτερεύον ζήτημα, και τρίβοντας τὰ χέρια του πρόσθεσε.

—Είμαι περίεργος να ιδώ πώς θά έξελιχθούν τὰ πράγματα στο Λονδίνον. Είμαι τόσο παράξενος...

—Θά σας κρατήσω ένήμερο.

—Φυσικά. Και πρό παντός, μιά καλή συμβουλή, μου είπε ενώ σηκώνόμουν να φύγω. Μην χάσετε εκεί την ψυχραιμία σας, αλλά και μην άφήσετε τον έαυτόν σας να παρασυρθώ από το φλέγμα των γειτόνων μας Βρετανών.

Εφυγα με τις δέκα πέντε χιλιάδες και μου φαινόταν σαν να τις είχα κλέψει. Δεν μπορούσε να χωρέση το μυαλό μου ότι τὰ χρήματα αυτά ανήκαν σε μένα.

Εκανόνισα με τους γραφείς του κ. Νταρζιλ τὰ χαρτιά μου και δυό μέρες αργότερα έπερνα το βαπόρι για την Άγγλία.

Συγκεντρωμένη στις σκέψεις μου, άπορροφημένη έντελώς από την παράξενη περιπλοκή που έτάρασσε τη

ζωή μου, σχεδόν δεν έπρόσε

ξα στις λεπτομέρειες του ταξιδιού μου. Ούτε πω έπληξα στη

Διέτη, ούτε πώς μπήκα στο

βαπόρι. Στο Κρόντον ένας

σιδηροδρομικός υπάλληλος

μ' έρώτησε σε ποιά σταθμό

του Λονδίνου θά έπιθυμούσα

να κατεβώ.

Το άπάντησα: στο στα

θμό Βικτωρίας. Αυτή ή έρώ

τηση με ξανάφερε στηνπραγ

ματικότητα και ταυτοχρό

νως με έπληροφόρησε ότι το

ταξίδι μου έτελειώσε.

Ήταν 7 ή ώρα όταν έκα

να τὰ πρώτα βήματα στην

πόλι του Λονδίνου. Στο τε

λευταίο φώς της ήμέρας ή

μεγάλη πόλις μου φάνηκε

μάτη ζωή και κίνηση και

μούδινε την έντύπωση ότι

ήταν καλοδοκική και φιλό

ξενή.

Τηλεγραφικώς είχα κρατήσει ένα δωμάτιο σε κάποιο

ξενοδοχείο κοντά στο Πικαντίλ, που μου το συνέστησε

ο ξενοδόχος μου του Έβρ. Την άλλη μέρα, κατά τας

δέκα το πρωί, κτυπούσα την πόρτα του γραφείου του κ.

Κουρνέτ.

Ο νεαρός γραφεύς που μ' έδέχθη, με πληροφόρησε

ότι ο κύριός του άπουσίαζε στο Μπριγκτον και θά γύρι

ζε στο τέλος της έβδομάδος. Ήταν Τετάρτη. Μ' έρώτησε

άν ήθελα να μιλήσω στο γραμματέα του, άλλ' έδήλωσα

ότι θά περίμενα την έπιστροφή του συμβολαιογράφου

και παρέκάλεσα να μου δώσουν την διεύθυνση του κ.

Βάλτερ Άντερσον. Επειδή ο υπάλληλος έδιστάσε, του

έπρόσθεσα ότι έρχομαι από μέρος τουκ. Νταρζιλ συμβο

λαιογράφου στο Έβρ, πουθε γράφει σχετικώς στον κύ

ριό του. Ο γραφεύς έδειξε ότι δεν ήξερε τίποτα.

—Δεν σκέπτομαι να σας κρύψω την διεύθυνση του

κ. Βάλτερ Άντερσον. Είνε ένας συγγραφεύς πασίγνω

στος στο Λονδίνον κι' εύκολα θά μπορούσατε να τον

βρήτε.

Εσημείωσα μέσα μου την πολύτιμη πληροφορία. Ο

άνδρας μου ήτο ένας γνωστός άνθρωπος.

Επήρα το καρτέ μου.

—Για να είμαι βεβαία ότι δεν θά μπερδευτώ με τὰ

ονόματα των δρόμων που τους ξέρω πολύ άσχημα, θά

σημειώσω την διεύθυνσή του. Πέστε μου λοιπόν, Βάλτερ

Άντερσον...

—132 όδός Μπάκερ! συνεπλήρωσε εκείνος

Και άμέσως σαν να έκανε τη συνεθισμένη του υπη

ρεσία ώστε να μην μπορεί να του άποδοθή καμμιιά μορ

φή για την άκριτομυθία του, μ' έρώτησε.

—Εάν ή κυρία είχε την καλωσύνη να μου είπη που

μπορούμε να την είδοποιήσουμε θάκανα λόγο στον Κουρ

νέτ για την έπίσκεψή σας.

Τον έπληροφόρησα άμέσως και του συνέστησα να

μου τηλεφωνήση στο ξενοδοχείο, μόλις θά έρχοταν ο

κύριός του.

Τώρα πουχα τη διεύθυνση του Βάλτερ Άντερσον

μ' έπιασε μιά άληθινή βιασύνη να τον ιδώ. Εκάλεσα ά

μέσως ένα ταξί και του είπα να με πάη στο σπίτι του.

Ή όδός Μπάκερ ήταν μιά πλατειά και μεγάλη λεω

φόρος, και μπορούσα χωρίς κίνδυνο να με ιδούν, να

πλησιάσω τον αριθμόν 132 και να έξετάσω το σπίτι με

την ήσυχία μου και όσο βέβαια ήταν δυνατόν, γιατί ή

ταν κρυμμένο στο βάθος μιάς λιθόστρωτης αύλης, την ό

ποία διέκρινα άπότη μεγάλη έξώθυρα πουήτανε άνοικτη.

Αλλά μιά πυρετώδης άνυπομονησία μ' έκανε άπο

τόμως να ξεκαθαρίσω άμέσως την άλήθεια. Εκύτταξα

το ρολόί μου. Μπορούσα, χωρίς να φανώ άδιάκριτη, να

παρουσιασθώ στον κ. Άντερσον:

Ή ώρα ήταν δέκα και μισή. Μου έφάνη ότι ή στιγμή

ήταν κατάλληλη και μπήκα στην αύλη. Στην άριστερά

πλευρά κάποιος υπηρέτης έπλενε ένα αυτόκινητο. Έπή

γα σ' αυτόν και τον ρώτησα άγγλιστί, να μου είπη άν

ο Βάλτερ Άντερσον βρισκότανε σπίτι του.

Σηκώθηκε και άργά, χωρίς να μου μιλήση, μουδειξε

την κυρία έσοδο του σπιτιού. Εύρύχωρος δρομίσκος

ώδηγούσε εκεί. Ένα ήλεκτρικό κουδούνι που έπιασε

με το δάκτυλο, έκανε να τρέξη προς έμένα ένας γηραι

ος υπηρέτης.

Άνοιξε την πόρτα και με εκύτταξε από το κεφάλι

έως τα πόδια. Εύγενικά του έπανέλαβα το έρώτημά μου.

—Ένα ραντεβού; ρώτησε εκείνος λακωνικά.

—Όχι!

—Τότε γράφτε.

Έπρόκειτο να κλείση την πόρτα, άλλ' έγώ πρόφτα

σα κι' έβαλα το πόδι, πράγμα που τον άνάγκασε να την

κρατήσει άνοικτη και να σταθώ να μ' άκούση.

—Έρχομαι από μέρους του κ. Κουρνέτ, τουπα χω

ρίς να ταραχθώ για το ψέμμα μου. Έχω άνάγκη να

ιδώ άμέσως τον κ. Άντερσον. Δώστε του την κάρτα μου!

Είμαι βεβαία ότι θά με δεχθώ.

—Αμφιβάλλω! είπε εκείνος. Και άπλώνοντας το χέ

ρι του πρόσθεσε. Δώστέ μου...

Έβγαλα μιά κάρτα όπου ήταν γραμμένο το όνομά

μου ως κόρης φυσικά. Και με μολύβι έσημείωσα αυτές

τις δυό γραμμές.

«Παρακαλείται ο κ. Βάλτερ Άντερσον να μου άφιε

ρώση μερικώς στιγμές δι' έπίγουσα υπόθεσιν.»

Ο γηραιός υπηρέτης έκλεισε την πόρτα κι' έφυγε

άφήνοντάς με άπ' έξω. Ελειψε δέκα λεπτά. Αρχισα να

πιστεύω ότι μ' είχε λησμονήσει και δεν ήξερα τί να κά

νω, να κτυπήσω και πάλι ή να φύγω, όταν έφάνη να

έρχεται.

—Έλάτε! είπε.

Αυτή ή άναμονή μου είχε κατευνάση την εξαφή μου.

Τον άκολουθήσα λίγο φοβισμένη και σκεπτόμουν με

ποιές λέξεις θάρχιζα τη συζήτηση. Τώρα πουμουν τόσο

κοντά στο σκοπό μου, μ' έπιασε μιά στενοχώρια. Όμο

λογώ μάλιστα ότι εκείνη τη στιγμή, άν μπορούσα, χωρίς

σκανδολο, να γυρίσω πίσω και

να φύγω από το σπίτι, θά τό

κανα άμέσως. Αλλά έμπρός

μου ο άνθρωπος άνοιγε την

πόρτα και δεν μπορούσα να υ

ποχωρήσω.

Σε τέτοια πνευματική κα

τάσταση διέσχισα τρία ή τέσ

σερα δωμάτια, πολυτελώς έπι

πλωμένα. Έσταμάτησε τέλος,

σήκωσε ένα παραπέτασμα κι'

έκτύπησε.

—Έμπρός! άπήντησε μιά

φωνή.

—Η κυρία περιμένει.

—Ας εισέλθω!

Ο έπιτακτικός τόνος της

φωνής, μ' επανέφερε τελείως

στον έαυτό μου. Και μπαίνον

τας με θάρρος σ' ένα μεγάλο

γραφείο, είδα τέλος τον άν

θρωπο, που νομίμως ήταν άν

δρας μου.

Όπως το περίμενα, μου ή

ταν τελείως άγνωστος και ή

φυσιογνωμία του δεν μουφerne

καμμιιά άνάμνηση. Ήταν ψη

λός και ξανθός. Το πρόσωπό

του ήτο ευρισμένο και φωτι

ζήτανε από δυό γαλανά μά

τια, λίγο κρύα, λίγο υπερήφα

να. Έδινε την έντύπωση άνθρώπου δυνατού και ενεργή

τικού. Στη Γαλλία θάλεγαν ότι ήταν ώραιο.

Στεκόταν όρθιος όταν μπήκα στο γραφείο του. Επί

ένα δευτερόλεπτο μείναμε έξετάζοντας ο ένας τον άλ

λον. Κι' έπειδή είδα ότι δεν μουδειγνε ούτε καρέκλα

ούτε πολυθρόνα, για ν' αρχίσουμε καλλίτερα τη συζήτη

σή μας, αποφάσισα χωρίς αυτός να μου το είπη να κα

θίσω άπέναντί του από το άλλο μέρος του γραφείου. Έ

κείνος με εκύτταξε.

—Τί θέλετε; είπε τέλος, πάντοτε όρθιος και άκίνη

τος.

—Νο σάς μιλήσω! έξήγησα. Και καθώς αυτό θά

διαρκέση πολύ, σκέπτομαι ότι θά είμασταν καλύτερα

καθισμένοι παρά όρθιοι.

Μιά λάμψις έκπληξεως έλαμψε στα γαλανά μάτια

του. Ο άποφασιστικός τόνος μου τον έξέπληττε. Έγώ

πάλιν έθαύμαζα το θράσος μου. Λίγο άπότομα, έκάθησε

δμως.

—Γρήγορα στο σκοπό σας είπε ξηρά και γαλλιστί.

Και καθώς μου φαίνεσθε ότι δυσκολεύεσθε κάπως με τ'

Άγγλικά, μιλήστε Γαλλιστί, τὰ μιλάω καλά.

Πραγματικώς έξεφράζετο εύχερώς. Μόνον ή προφο

ρά του έδειχνε ότι ήταν Άγγλος.

—Δεν ζητώ καλύτερο από του να έκφρασθώ στη μη

τρική μου γλώσσα, του άπήντησα άμέσως. Θά μου είναι

εύολότερο να σας κάνω να μ' έννοήσετε,

—Ε, λοιπόν;

—Πριν άχίσω, μπορώ να μάθω άν όντως είσθε ο κ.

Βάλτερ Άντερσον, ο πελάτης του κ. Κουρνέτ;

—Εγώ είμαι.

—Κανένας άλλος δεν έχει το όνομα αυτό;

—Κανείς, καθόσον έχω ξέρω.

—Τότε λοιπόν είσθε σείς με τον όποιον έχω να διευ

κρινίσω μιά διαφορά. Εδιαβάσατε το όνομά μου;

—Το έδιάβασα.

—Αυτό το όνομα δεν σας λείει τίποτα;

—Όχι, έφ' όσον άναφέρετε σε σας.

—Αυτό το όνομα είναι δικό μου!

—Όχι!

Αυτό το «όχι» είπώθη τόσο ζωηρά, ώστε επήδησα

από τη θέση μου.

—Λίγο περιεργο αυτό, άπήντησα, χωρίς έν τούτοις

να συγκινήθω. Πρό όλίγων ήμερών, όταν έπρόφεραν

μπροστά μου το όνομά σας, με την ίδια όρμη της άγα

νακτησεως έβεβαίωσα ότι δεν σας έγνώριζα.

—Κι' έγώ δεν σας γνωρίζω περισσότερο.

—Έν τούτοις φαίνεται ότι δεν έχω το δικαίωμα να

μη σας ξέρω, άλλ' ούτε και σείς να βλέπετε στο άτομό

μου μιά άγνωστη! Πώς έγινε αυτό, δεν γνωρίζω. Από

δω και τέσσερα χρόνια, φαίνε

ται ότι τόνομα σας έκόλλησε

στο δικό μου. Με άλλα λόγια

είμαι ή γυναίκα σας και είσθε

ο άνδρας μου.

Αρχισα να γελάω. Τόσο

αυτό το περιστατικό μου έφά

νη διασκεδαστικό.

Το πρόσωπο του Βάλτερ

Άντερσον διατηρούσε όλη του

την σοβαρότητα.

—Όχι, ξανάπε, δεν σας

γνωρίζω.

—Και δεν είμαι ή γυναίκα

σας! Έτσι δεν είναι;

Εκαμε μιά χειρονομία, σχε

δόν φρίκης.

—Όχι!

—«Ω, γι' αυτό είμαι βε

βαία! είπα χαρούμενη. Είναι

ή πρώτη φορά που σας βλέπω

—Μάλιστα.

—Αλλά έπειδή έγώ είμαι

ή Σιμόνη Μοντανιόκ, κι' όπως

φαίνεται παντρευτήκατε πρό

τέσσάρων έτών μιά γυναίκα

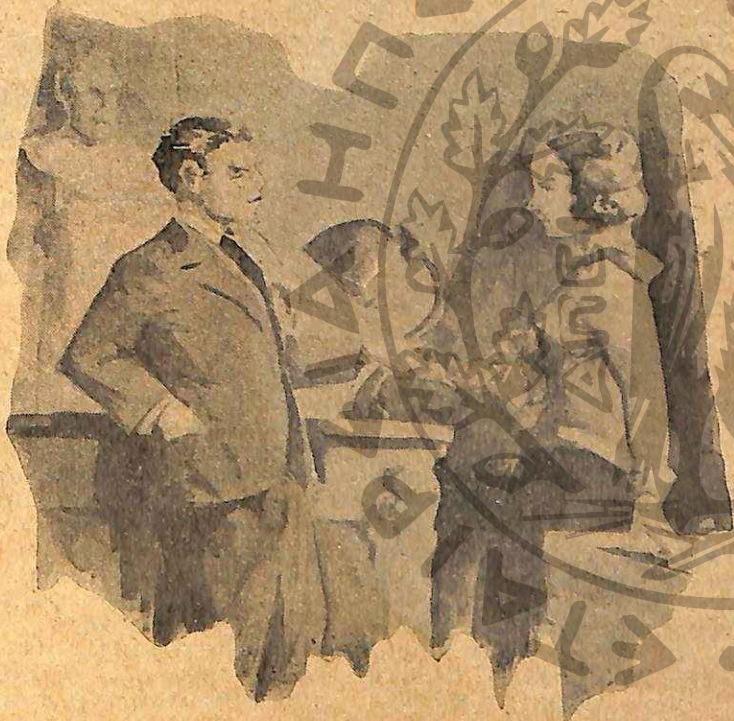
που είχε αυτό το όνομα, έρχο

μαι να σας παρακαλέσω να μη

μου άρνηθίτε μερικώς πληρο

φορίες που χρειάζονται για να

τακτοποιήσουμε αυτή την υπό

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Τὴν ἔφεραν τὸ μεσημέρι. Ἐδῶ καὶ πέ/τε ὄρες κοιτό/αν ἀκίνητη στὸ κρεβάτι τους, κοιμισμένη γιὰ πάντα καὶ κρύα. Τὸ δυστύχημα εἶχε σεβασθῇ τὸ κεφάλι καὶ τὸ νεανικό χλωμό πρόσωπο ἀναπουδόνταν γαλήνιο στὸ λευκὸ μαξιλάρι. Ὅσο γιὰ τὸ σῶμα, μάταια θ' ἀναζητοῦσε τὸ βλέμμα, κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμα ποὺ εἶχεν ἀναπληρώσει τὰ ματωμένα κουρέλια, τὸ θώρακα καὶ τοὺς σπασμένους γοφούς.

Ὁ κ. Ντανεμάς, σηκώθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ὅπου ἔμενε ἀπὸ ὄρες, τσακισμένος ἀπ' τὴν ἀπελπισία.

— Πηγαῖν στὸ ἀτελιέ της, εἶπε, νὰ κυττάξω μὴπως ἔχει ἀφίσει καμιά ὑπόδειξη τῶν τελευταίων της θελήσεων...

Ἐσχυσε τὸ ἄσπρο του κεφάλι, ζήτησε στὴν τσάντα της πεθαμένης δυὸ κλειδιά περασμένα σ' ἓνα κοῖκο χαλύβδινο κι' ἔπειτα ἔφυγε γι' αὐτὸ τὸ ἀτελιέ τῆς ζωγράφου, ὅπου πῆγαινε σπάνια, καὶ πάντα μαζί της.

Δὲν ἦταν πολὺ μακριά. Ὁ ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, περπατοῦσε σὰν σὲ ὄνειρο, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς κατατοξίνης, ἀνίκανος σχεδὸν νὰ τὴν ποραδεχθῇ ἐντελῶς. Τοῦ φαινόταν ὅτι, σηκώνοντας τὰ μάτια, θάβλεπε πάλι τοῦ το λυγρὸ σῶμα καὶ τὸ δροσερὸ πρόσωπο, γὰ τὰ ὁποῖα θάδινε τὸν κόμο δόλοκληρο, μετὰ τὴν τρέλλα τοῦ γάμου του. Ὅταν γύρισε τὸ κλειδί κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα, αἰσθάνθηκε ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε. Ἐδῶ, σαυτό τὸ ἀτελιέ, ὅπου ἡ πεθαμένη ζοῦσε σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅπου ἔργαζόταν, ὅπου δεχόταν τοὺς φίλους, τοὺς ἐμπόρους, τοὺς κριτικούς, ἦταν τόσο πῶ πολὺ τὸ σπῆτι της, παρὰ τὸ κοινὸ τους διαμέρισμα.

Πάνω στὸ ντιβάνι, ἡ ἀσπράδα ἑνὸς χαρτιοῦ, τράβηξε τὴν προσοχή του. Τὸ πῆρε καὶ διάβασε:

Ἀγάπη μου,
Ξέρω καλὰ ὅτι δὲ θάχης γυρίση σήμερα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ τὸ ἐλπίζῃ. Ἄν ἔλθης, ἔχε ὅπ' ὅφει σου, ὅτι θὰ κάμω μιά βόλτα καὶ θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ κατὰ τίς ἑντεκα. Σ' ἀγαπῶ!

Ὁ κ. Ντανεμάς μένει ἀκίνητος. Αἰσθάνεται τὰ χέρια του νὰ παγώνουν καὶ τὴν καρδιά του νὰ πνίγεται.

Γιὰ ποῖον;

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περίμενε ἡ Ἑλένη, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὴ συνθήεια αὐτῆς τῆς ἀλληλογραφίας στὸ ντιβάνι, καὶ εἶχε κατὰ συνέπειαν τὸ κλειδί τοῦ ἀτελιέ, δὲν εἶχεν ἔρθει. Ἀλλὰ τὸ σημεῖωμα ἔδειχνε ὅτι δὲ θάργουσε. Αὐτὸς ὁ μοιραῖος περίπατος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ γυρίση. δὲν εἶχε, ἄραγε, τελειώσει τραγικά, ἐπειδὴ ἡ νέα γυναῖκα βιαζόταν, καὶ περπατοῦσε ἀπρόσεχτα, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν ἀναμνηστική.

Κουρασμένος ὁ κ. Ντανεμάς, ἔπεσε στὰ μαξιλάρια. Μία στιγμή, βόγγηξε ἀπὸ ἀπελπισία, χτυπώντας τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο, ἀδιάφορος στὸ φυσικὸ πόνο. Ὅλα μαζί, ἡ φρίκη αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἡ φρίκη αὐτοῦ τοῦ ἔρωτα.

— Ἑλένη... Ἑλένη... μικρούλα μου!

Ἡ φωνή του ἀντήχησε βραχνή, ἀγνώριστη.

«Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἄλλος; Ἀ! νὰ μάθῃ.

Θὰ τὸ μάθαινε. Θὰ τὸν περίμενε ἐδῶ. Δὲν προέβλεπε τίποτα γιὰ τὴ στιγμή ποὺ θὰ βρισκόταν ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον.

Τὶ θάβλεπαν δὲ τὸ σκεπτόταν καθόλου. Ἀλλὰ νὰ μάθῃ, νὰ μάθῃ. Εἶχε τόσο πολὺ κλάψει, ποὺ αἰσθανόταν τὰ μάτια του στεγνά, νὰ καίνε. Μία σκοτεινὴ ἀναισθησία τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο. Ὁνειρεύτηκε. Σκέφθηκε τὸ γάμο του. Θυμήθηκε τὴν Ἑλένη, τόσο πρωτότυπη, τόσο ζωηρή... τόσο

φωχή Ἡ Ἑλένη, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν παντρευτῇ, κι' ὁ μὴς πεινοῦσε. Ξανάδε αὐτὸ τὸ νεαρὸ πλάσμα, ποὺ πάλεινε, ποὺ ἀγωνιζόταν μὲ τὴ φτώχεια, γὰ νὰ μὴ πονηθῇ, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσει, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ θαῦμα τοῦ ἔρωτα θὰ ἔλαμπε. Τὴν εἶχε τόσο παρακαλῶσι, τὴν εἶχε σὲ τέτοιο σημεῖο ἐνοχλήσει, παραπείσει, περτυλίξει μὲ τὸ χρῆμα του. Μόνη της δὲν τὰ κατάφερνε νὰ ζήσει, τῆς ἔλειπαν ὅλα. Κατέληξε στὸ τέλος νὰ ὑποχωρήσῃ. Κι' αὐτὸς νόμιζε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε. Θεέ μου!

Σηκώθηκε τρικλίζοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ ἀπὸ μιά νύχτα φοβερῶν σκέψεων κοντὰ στὴν πεθαμένη, ξαναγύρισε στὸ ἀτελιέ. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ βρέθηκε ἐκεῖ, καθισμένος στὸ ντιβάνι, χωρίς νὰ κινεῖται σ' ἓνα εἶδος ἀποβλακώσεως.

Πάλι τὸ φάντασμα τῆς Ἑλένης ἦταν ἐδῶ. Δὲ μιλοῦσε. Τριγυρνοῦσε μὲ λυπημένα μάτια, αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ εἶχε καμμιὰ φορά καὶ ποὺ αὐτὸς δὲν τᾶχε καταλάβει.

Αὐτὸς, ποὺ εἶχεν ἐπιθυμήσει ὡς τὴν τρέλλα νὰ ζήσει μαζί της, ποὺ θυμόταν τὴ βιασὺ ἡ του νὰ τὴν ἔχη σπῆτι του, νὰ κάθεται στὸ ἴδιο τραπέζι, νὰ ταξιδεύῃ μαζί της, νὰ γνωρίσῃ ὅλες τῆς τίς σι-νήθειες, ὅλες τῆς τίς κινήσεις, ὅλες τῆς τίς ἐκφράσεις, αἰσθανόταν τὸ μαρτύριο νάγαπᾷ χωρίς νὰ τὴν ἔχῃ κάθε στιγμὴ κοντὰ του, τὸ μαρτύριο τῶν ὥρων ποὺ τοῦ ἔκλεβε ἀπὸ τὴν τρυφερότητά του καὶ ποὺ τίς περνοῦσε κλεισμένη στὸ ἀτελιέ της. Τὴν πίκρα τοῖ νὰ χωρίζονται ἀδιάκοπα, τίς ἀπότομες καὶ ὀδυνηρές του ἀνησυχίες.

Τὴν τρυφερότητα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, τὴν εἶχε ἀγοράσει. Ἀντὶ νὰ τὴν κυνηγᾷ, γιὰτὶ νὰ μὴ τὴν ἔχει βοηθήσει; Γιατὶ νὰ μὴν τῆς ἔχει δώσει τὴν ὕλική, ἀσφάλεια, χωρίς συμφέρον, χωρίς νὰ ζητήσῃ ἀντάλλαγμα; Γιατὶ δὲ θέλησε νὰ κοῦση στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, πόση τρυφερὴ αὐταπάγη, πόση θερμὴ μέριμνα περιέχει ἡ ἀγάπη; Στιγμὴν στὴ μεγάλη δύναμη τοῦ χρήματος, κι' αὐτὴ τὴ μαγικὴ δύναμη, τὴν ἔκοψε μιά δύσμη ποταπή. Καὶ τὸν ἔρωτά του τί τὸν εἶχε κάμει;

Ξαφνικά, ἓνα κλειδί γύρισε στὴν κλειδαριά. Ὁ κ. Ντανεμάς αἰσθάνθηκε ἓνα δυνατό τῖναγμα. Ἀλλὰ γύρισε μόνον τὸ κεφάλι. Ἡ πόρτα ἀνοιξε. Μία ψηλὴ σιλουέττα φάνηκε στὸ κατώφλι, μὴνὴ ζωρὰ καὶ ξανόκλεισε τὸ θυροφύλλο. Ἐπειτα, ὁ ἐπισκέπτης ἔκαμε τρία βήματα καὶ στάθηκε ἀπότομα.

Ἐβλεπε μόλις, τὸν ἀσυνείθιστο αὐτὸ μάρτυρα τοῦ ἐρχομοῦ του. Ἡ ἐκπληξὶς τὸν κράτησε στὴν ἀρχὴ ἄφωνο καὶ οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν. Αὐτὸς ποὺ μῆκε, ἔβγαλε εὐγενικὰ τὸ καπέλλο του. Τὸ πρόσωπό του φάνηκε γλυκὸ καὶ λεπτὸ. Καὶ πίσω του, σ' ἓνα καθρέφτη στὸν τοῖχο, ὁ σύζυγος εἶδε ἓνα ἄλλο πρόσωπο, πρσιμένο καὶ γερασμένο, τὸ δικό του.

Ἐπὶ τέλους ὁ ξένος μίλησε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κύριε, ἂν ἡ δεσποινὶς Ντανεμάς βγῆκε;

«Δεσποινὶς... Δεσποινὶς... Ἐνα πράγμα καυτερὸ πετᾷ χιτήκε ἀπ' αὐτὴ τὴ φράση κι' ἐσφίξε τὸ λαῖμό τοῦ κ. Ντανεμάς. Ἐτσι! Ἡ πεθαμένη δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ἀναμῆσει σ' αὐτὸ τὸ σύνδεσμο. Εἶχε κρύψει τὸ σπῆτι της, εἶχε φυλάξει τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της. Ἀνεγνώριζε σ' αὐτὸ, τὴ λίγο ἄγρια καὶ σκληρὴ ὄψη τοῦ χαρακτήρα της, αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ παλμὸ ποὺ ἐμπνοῦσε μέσα της καὶ ἡ παραιμικότερη ἀπόπειρα παρεισαγωγῆς στὰ ἰδιαιτέρὰ της. Ἀκόμη καὶ γι' αὐτόν, τὸν ἀγαπημένο, ποὺ ὥφειλε νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα, εἶχε θελήσει τὸ μυστήριό καὶ αὐτὴ τὴν ὑπέρτατη ἐπιφύλαξη.

— Ἐπὶ τέλους ὁ ξένος μίλησε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κύριε, ἂν ἡ δεσποινὶς Ντανεμάς βγῆκε;

«Δεσποινὶς... Δεσποινὶς... Ἐνα πράγμα καυτερὸ πετᾷ χιτήκε ἀπ' αὐτὴ τὴ φράση κι' ἐσφίξε τὸ λαῖμό τοῦ κ. Ντανεμάς. Ἐτσι! Ἡ πεθαμένη δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ἀναμῆσει σ' αὐτὸ τὸ σύνδεσμο. Εἶχε κρύψει τὸ σπῆτι της, εἶχε φυλάξει τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της. Ἀνεγνώριζε σ' αὐτὸ, τὴ λίγο ἄγρια καὶ σκληρὴ ὄψη τοῦ χαρακτήρα της, αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ παλμὸ ποὺ ἐμπνοῦσε μέσα της καὶ ἡ παραιμικότερη ἀπόπειρα παρεισαγωγῆς στὰ ἰδιαιτέρὰ της. Ἀκόμη καὶ γι' αὐτόν, τὸν ἀγαπημένο, ποὺ ὥφειλε νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα, εἶχε θελήσει τὸ μυστήριό καὶ αὐτὴ τὴν ὑπέρτατη ἐπιφύλαξη.

κτικότητα. Τὸν εἶχε ἀφήσει νάγνοῃ ὅτι κάπου, ὄχι μακριὰ τους, ζοῦσε ἓνα ἄτομο πολὺ ἡλικιωμένο, καὶ πολὺ ἔρωτευμένο, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπροῦσε νὰ μειδιάσῃ. Ὁ κ. Ντανεμάς τὸν κυττάζει. Ἀξίζει τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ πρόσωπό του καὶ γιὰ τὸ σῶμα του καὶ, χωρίς ἀμφιβολία καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ του, γιὰτὶ τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα φῶς. Εἶναι ἓνας καλλιτέχνης, ἄρα γε, ὅπως κι' αὐτῇ;

Ὁ γέρος ἄνθρωπος, αἰσθάνεται ὅτι εἶναι νικημένος ἀπὸ τὸ διπλὸ δῶμα αὐτῶν τῶν εἰκοσιεσσάρων ὥρων, ἀπὸ τὴν κούραση, τὸν πόνο καὶ τὴ σκέψη. Δὲν ἔχει οὔτε φωνή, οὔτε θυμὸ. Ἀπαντᾷ ἀπλᾶ:

— Ἡ Ἑλένη πέθανε χτές...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὸ 1935—36 μοιραῖον γιὰ τὸν Μουσσολῖνι, καὶ ἀπειλητικὸν γιὰ τὸν Ρᾶς Τάφφαρι

Ὁ Μωρίς Πριβὰ, ὁ διάσημος γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος, ἡχοχλήθη τελευταίως μὲ τὸν ἀστερισμὸν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης προεῖπε τοῦ Πριβὰ ἀπεδείχθη πάντοτε ὅτι εἶναι ἀλάνθαστος.

Ἡδὴ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἰταλο—Ἀβησσυνιακῆς διενέξεως ὁ Πριβὰ ἡσυχολήθη μὲ τὸ μέλλον τῶν δυὸ ἀντιπάλων ἀρχηγῶν, τοῦ Μουσσολῖνι καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας, ἔστειλε δὲ στὸν Ἰταλὸν δικτάτορα τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολή:

Ἐξοχώτατε,
Ἄν καὶ θαυμάζω τὸ ἔργον σας, ἐν τούτοις, ὅμως, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σας προεῖπω ἓναν μεγάλον κίνδυνον ποὺ σας ἀπειλεῖ.

Ὅταν εἶπα εἰς τὸν φίλον μου Ἀνδρέαν, Ταρντιέ ὅτι ὁ πρόεδρος Πῶλ Ντουμέρκ, θὰ ἐδολοφονεῖτο τὸν Μάιον τοῦ 1932, ὁ τότε Πρωθυπουργὸς γέλασε, ἀλλὰ ἡ προφητεία μου ἀπεδείχθη ἀληθινή.

Ἐπίσης, ἀνήγγειλα τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου τοῦ Βελγίου, καὶ ἀκριβῶς στὶς 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1933, ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος βασιλεὺς εὗρε τραγικὸν τέλος κατόπιν ἐνὸς ὀλισθήματος.

Εἶχα εἰδοποιήσῃ ἐπίσης τὸν Λουὶ Μπαρτοῦ νὰ προσέξῃ πολὺ τὴν ζωὴν του μετὰ τῆς 5ης καὶ 15ης Ὀκτωβρίου τοῦ περασμένου ἔτους. Πράγματι ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἀποπείρας δολοφονίας τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας!

Σας εἰδοποιῶ, λοιπόν, τώρα καὶ Σας, ὅτι τὸ ἔτος 1935—36 θὰ εἶναι πολὺ δυσμενὲς διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ διὰ τὸ ἄτομόν σας.

Παρακολούθησα τὸν ἀστερισμὸ σας ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν καὶ ἀνακάλυψα ὅτι ἡ 21η Ἰανουαρίου τοῦ 1903 ὑπῆρξε μιά κακὴ ἡμέρα δι' ὑμᾶς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγνώριζα τὴν βιογραφία σας, διὰ τοῦτο δὲν κατόρθωσα νὰ ἐξακριβώσω τί σας συνέβη.

Ἐπίσης τὴν 13ην Ἰουλίου 1922 σας προεῖπον ὅτι θὰ εἰσέλθετε ἐν θρόνῳ εἰς Ρώμην. Σήμερα ἀντιθέτως σας συστήνω νὰ προσέξετε πολὺ τὸ 1935—36 διότι σας ἀπειλεῖ μιά μεγάλη καταστροφή.

Πάντοτε πρόθυμος Μωρίς Πριβὰ

Ὁ κ. Πριβὰ ἀνέγραψε εἰς Παρισινὴν ἑφημερίδα καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ κ. Μουσσολῖνι, ἀπὸ ἑτῶν παρακολουθεῖ καὶ συμβουλεύεται ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν του τὸ μέλλον του.

Ἐχει στὴ διάθεσή του ἐπιστήμονας ἀστρολόγους, ὅπως ἔχει τοιούτους καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὅπως εἶχε ὁ στρατάρχης Πιλοσὺσκι, ὅπως ἔχει ὁ Χίτλερ καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες ἢ πολιτικοί.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας, ὁ κ. Πριβὰ προεῖπε ὅτι εἰς τὰ 44 χρόνια του (ἀκριβῶς ἐφέτος τὰ συμπληρώνει)

θὰ συμβοῦν μεγάλες ἀναστατώσεις εἰς τὴν χώραν του, ἀλλὰ θὰ τὰς ὑπερπηδήσῃ καὶ θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Αἰθιοπίας.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πιπιλιέττο —Νὰ τι ἄφησε γιὰ σὰς. Ἐπεσε θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος. Ἐνα ἀποκίνητο τὴν ἔκαμε κομμάτια. Δὲν πρόφθασε νὰ ὑποφέρῃ..

Ὁ ἄλλος γκρεμίζεται πλάι του, χαμένος.

—Πῶς; τί λέτε; ποῖος εἰσάσσε;

Ὁ κ. Ντανεμάς ἀπαντᾷ σιγανά: —Εἶμαι ὁ πατέρας της. Τὴν κηδεύουν αὔριο τὸ μεσημέρι. Στὴ Μπανιέ. Σας ἐπιτρέπω νὰ συναντήσετε τὴν κηδεῖα στὴν εἰσοδὸ τοῦ νεκροταφείου.

Ἐπειτα, βάζει τὸ καπέλλο του καὶ προχωρεῖ ἀργὰ καὶ σκυφτὸς πρὸς τὴν πόρτα.

JEANNE LEUBA

Εἶναι δηλαδή ἡ περίοδος 1935—36 καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἀρχηγούς ἡ κρισιμότερα ἐποχὴ τοῦ βίου των.

Θὰ ἐπαληθεύσων ἄραγε κι' αὐτὴ τὴ φορά οἱ προφητείες τοῦ κ. Πριβὰ; Σχετικῶς μὲ τὴν ἱκανότητα τῶν ἀστρολόγων νὰ προλέγουν τὸ μέλλον, ἡ ἱστορία τοῦ μεσαιῶνος, μᾶς παρέχει ἄπειρα παραδείγματα. Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ποὺ ἀνάγονται εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν, ἔχομε καὶ πλείστα ἄλλα, σχεδὸν σύγχρονα ποὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ μοῖρα ἐκάστου ἀνθρώπου, εἶναι προσδιορισμένη σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας της, ἀπὸ μίαν ἀνωτέραν δύναμιν.

Οἱ δύο Ἀλέξανδροι

Ἀνθρώπος, ἐκ τῶν στενωτέρων παντὸς ἄλλου συνδεθέντων μὲ τὸν ἀείμνηστον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρον, μᾶς διηγῆθη ὅτι, διὰν διήρχετο κάποτε, ἀπλὸς πρίγκηψ τότε, ἀπὸ τὴν Νεά ολιν τῆς Ἰταλίας, τὸν ἐπλησίασε ἓνας κυρτωμένος ἀπὸ τὰ χρόνια γεροντάκος καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ δῇ τὸ χέρι του.

Ὁ ἀείμνηστος ἡγεμὼν, ποὺ διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀπλότητά του, δὲν ἠρνήθη.

Ὁ γέρον τότε, ἀφοῦ τὸν ἐρώτησε πότε ἐγεννήθη καὶ ποῦ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν διεύθυνσή του, διὰ τοῦ γνωρίσῃ τὸ μέλλον του καὶ ἀπεμακρύνῃ. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ γέρον, τηρῶν τὴν ὑπόσχεσίν του, ἔστειλεν εἰς τὸν εἰς Πα-

ρίσιους μεταβάνα πρίγκηπα, τὸ ὠροσκοπίον του, ποὺ ἐπληθύνεσε μέχρι κεραίας.

Ὁ Ἰταλὸς ἐρασιτέχνης ἀστρολόγος τοῦ προεῖπεν ὅτι θὰ γίνῃ σύντομα βασιλεὺς καὶ θ' ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον μετ' ὀλίγον.

Ἐπίσης ἓνας ἄλλος, γάλλος ἀστρολόγος, εἶχε προεῖπει εἰς τὸν ἀγρίως δολοφονηθέντα εἰς Παρίσι βασιλέα τῆς Γιουγκοσλαβίας Ἀλέξανδρον, τὴν τραγικὴν τύχην ποὺ τὸν ἀνέμενε.

Δυστυχῶς ὅμως, μοιλοῖται, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς δολοφονίας, δι' ἐπιστολῆς του, ὁ ὡς ἄνω ἀστρολόγος, εἶχε ὑπενθυμίσει εἰς τὸν ἀείμνηστον ἡγεμόνα τὴν πρόρρησίν του καὶ τὸν προέτρεπε νὰ ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι του, ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ συμμορφωθῇ.

Οἱ ἄνθρωποι, βλέπετε ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύουν εἰς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος προφητείας, μόνον εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὸ καλὸν των, καὶ νὰ θέτουν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὰ ἀντίθετα, ἀκριβῶς, ὥς διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἐκάστοτε πόσον εἶναι ὀρθὸν τὸ ἀρχαῖον γνωμικόν: Τὸ πεπρωμένον φυνεῖν ἀδύνατον.

Λέγεται ἐπίσης μετ' ἐπιμονῆς, ὅτι ἓνας ἄλλος Γάλλος ἐπιστήμων, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἀστρολογίαν ἐρασιτεχνικῶς, εἶχε πληροφορήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας περὶ τῆς ἐπικείμενης ἐκθρονισέως του.

Ἄν ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ ἢ ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐλεγχθοῦν. Ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τοῦ Πριβὰ ἐπὶ τοῦ Μουσσολῖνι, θὰ μᾶς δείξῃ ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ πρόβλεψις τῆς τύχης τῶν ἀτόμων, ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀστερισμοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθησαν.

Εἶναι δηλαδή ἡ περίοδος 1935—36 καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἀρχηγούς ἡ κρισιμότερα ἐποχὴ τοῦ βίου των.

Θὰ ἐπαληθεύσων ἄραγε κι' αὐτὴ τὴ φορά οἱ προφητείες τοῦ κ. Πριβὰ; Σχετικῶς μὲ τὴν ἱκανότητα τῶν ἀστρολόγων νὰ προλέγουν τὸ μέλλον, ἡ ἱστορία τοῦ μεσαιῶνος, μᾶς παρέχει ἄπειρα παραδείγματα. Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ποὺ ἀνάγονται εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν, ἔχομε καὶ πλείστα ἄλλα, σχεδὸν σύγχρονα ποὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ μοῖρα ἐκάστου ἀνθρώπου, εἶναι προσδιορισμένη σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας της, ἀπὸ μίαν ἀνωτέραν δύναμιν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΒΛΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

Συνέχεια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κάτωχρος ο Μάξ στηρίχθηκε στον τοίχο για να μην πέσει.

—Σίγ' έδω; άνεφώνησε. Ο Βένος Βορουντίτσκ έβρισκε στο χάλι. Κρατούσε στη μισή του ένα μικρό πηκτάκι σαν βιβλίο, κι' ήταν έλαφρά γυαλισμένο, ενώ έβριζε στην καμπίνα το καπέλλο και το μπατονέτι του.

—Θέ μου, μάλιστα... Τη στιγμή που κοιμώσουνα τον ύπνο σου... θάλασα του δικού σου φαίνεται ότι έλυσαν. ή απεπερόθηκαν να ληστέψουν την βίλλα.

Ο Χαρτόγκ έφάνη ότι δεν έπιστευε.

—'Αλλ' αυτό... αυτό είναι αδύνατο. Θάλασα...

Ο κ. Βένος χαμογέλασε.

—'Ισως να κάνω λάθος, όταν λέω ότι μπήκαν κατά

την διόρεια του ύπνου σας. 'Αν πρόπη να πιστέψωμε τον άνακριτή που με έδωσαν έπαινε από το τηλεφώνημα της Κλεμάνς Μπίλ, το έπεισόδιο θάγνε μια ώρα πριν σας φέρω έδω.

—'Εκλειψαν τίποτα;

—Θά ιδούμε...

Τη στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθηκε ή άκόλκυθος. Φορούσε μια ρόμπα πολύ άπλη, που έδειχνε πιδ συγκινητική την άφορητα του προσώπου της.

Χωρίς ούτε μια ματιά στον άρραβωνιαστικό της, έπλησσε τον ντετέκτιβ.

—Ο Κύριος Βένος;

Και ενώ έκείνος ύποκλινότανε.

—Δέν φαντάζομαι να προλάβαν να κλέψουν τίποτα! είπε. 'Οπως έδήλωσα στον άνακριτή, την στιγμή που ήξερα ξεγδυθή, άκουσα ζωηρό θόρυβο.

—'Επρόσέξατε από πού έρχόταν ο θόρυβος; 'Από το πρώτο πάτωμα; 'Από το εισόγειο;

—Δέν θά τολμούσα να βεβαιώσω τίποτα. Μάλλον μου φάνη ότι έρχόταν από το ισόγειο.

—Τι έκάνατε τότε;

—'Εχω ένα μπράουνικ που το φυλάω στο συρτάρι μου. Τό πήρα και κατέβηκα.

—Δέν στερείσθε θάρρους, δεσποινίς!

—Μόλις είχα άρχισει να κατεβαίνω τις σκάλες, και μου φάνηκε πως άκουσα να περπατούν κάτω. Φώναξα κι' άμέσως διέκρινα καθαρά το θόρυβο μιας φυγής.

—'Από πού έφυγε ο άνθρωπος αυτός;

—'Από την πόρτα της βεράντας. Την βρήκα μισάνοιχτη όταν μπήκα στο σαλόνι.

—Και σε ποιά δωμάτιο, κατά τη γνώμη σας, έδρασε ο διαρρήκτης;

—Δέν ξέρω. 'Ισως στην κάμαρα της κυρίας Ρουβέτ. 'Εκτός αν έδρασε στο σαλόνι.

Τα δυο άδέρφια, ο Ουμβέρτος και ο 'Ερρίκος Λεπάρν, άγρονούσαν έναλλάξ δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα τους, που ο γιανός φοβόταν ότι θά πέθαινε την αυγή. Ο 'Ερρίκος πήγε ξαφνικά στο δωμάτιο, κι' είδε ότι ο άδελφός του είχε άνοίξει ένα συρτάρι όπου τα κοσμήματα κι' έκάθισε τότε να ξαγρυπνήσει μαζί του κι' αυτός. Σε λίγο ο έτοιμοθάνατος άνοιξε τα μάτια του κι' έζήτησε τον 'Ιάκωβον. Τα δυο άδέρφια δέν άπήνησαν τίποτα. 'Η αυγή εκείνη τη στιγμή έροδίδε. 'Από την βίλλα της κ. Ρουβέτ ή συνοδος κυρία Κλεμάνς Μπίλ έτηλεφώνησε στην άστυνομία, ότι βρήκε σκοτωμένη την κυρία της και ένας έπιθεωρητής πρώτα και σε λίγο ο άνακριτής Μπίρ, ο γραμματέας του, ή νας γιατρός, και διάφοροι έιδικοί. έτρεξαν στη βίλλα, κι' άρχισαν τις έρευνές των. 'Η πεθαμένη ήταν πεσμένη δίπλα στο τραπέζι, κοντά στο παράθυρο κι' είχε ένα μαύρο σημάδι στο κρανίο. Ξαφνικά μπήκε τρομαγμένη στο δωμάτιο ή μαγείρισσα Μαρία κι' άνεκοίνωσε ότι είχε βοή κρεμασμένον στον κήπο τον μικρόν 'Ιάκωβον. Ο άνακριτής έζήτησε από την Κλεμάνς να μάθει τους έχθρους της οικογενείας κι' εκείνη άνέφερε την οικογένεια του άνδρός της Λεπάρν κι' άλλους. Την άλλη μέρα άνοιξαν τη διαθήκη της κ. Ρουβέτ που έκανε κληρονόμο, έν περιπτώσει θανάτου του γιουί της, τον άνεψιό της Μάξ και την Κλεμάνς. Τό ίδιο βράδυ ο Μάξ έμέθυσε στο μπάρ και τον πήγε σπίτι του ο άστυνομικός Βένος.

ριο, δίπλα στο σαλόνι, ή στην κρεβατοκάμαρά της, και προσεφ'όρη να του δείξη. 'Αλλ' ο άστυνομικός έδήλωσε ότι ήθελε να πάη να τό ιδή μοναχός του.

Πραγματικά έπήγε στο σαλόνι κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του. 'Επειτα πήγε στην πόρτα του έξώστου κι' έπριξε μια νατιά έξω. 'Η όμίγλη διαλυόταν σιγά—σιγά, και φαίνόταν ότι θάκανε καλή ήμέρα. Τα δένδρα στον κήπο ήταν πυκνά και έσκέφθη ότι δέν ήταν παρόδοξο που οι γείτονες δέν είχαν ιδεί τον κρεμασμένον 'Ιάκωβον. Παρατήρησε ότι τα έπιπλα ήταν γεμάτα σκόνη, πράγμα που έδειχνε ότι οι ύπηρέτες δέν έκαθάρισαν κι' αυτό τό ' εύχαρίστησε. 'Επειτα πήγε στο μπουντουάρ της κυρίας Ρουβέτ.

Τό δωμάτιο ήταν κενό, κι' είχε πολύ λίγα έπιπλα. 'Ενα μικρό γραφείο, ένα τραπέζι παιγνιδιού, ένα φωτεϊν.

Ο Βένος έκάθισε στο φωτεϊν και άνοιξε το γραφείο.

Παρατήρησεν ότι ή κλειδαριά του δέν λειτουργούσε είτε γιατί δέν την έχρησιμοποιούσαν ποτέ, είτε γιατί πρό όλίου την είχαν παροβιάσει. 'Εψαξε με την μεγαλύτεραν προσοχή τό περιεχόμενον των συρτοριών, αλλά δέν βρήκε τίποτα τό ενδιαφέρον!

Ήσαν βιβλία λογαριασμών, τιμολόγια και άλλου μω φωτογραφιών.

Ο διαρρήκτης της νύκτας ήλθε γι' αυτό τό έπιπλο! 'Εκείνος είχε βιάσει την κλειδαριά; Ο Βένος δέν τό έκρινε πιθανόν. 'Ενώ σηκώνότανε τό πόδι του σκόνταψε σε ένα καλόθι με χαρτιά. 'Εσκυψε, τό έπηρε, τό άναποδογύρισε στο γραφείο, ξεκαθάρισε τα διάφορα χαρτιά και δέν του έμενε παρά μια φύλλα έπ στολών έσχιζομένων. Χάρις στους διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες και ές χρωματισμούς των χαρτιών των έπιστολών δέν έδυσκολεύθη πολύ να τα ξεχωρίση. Πετούσε άμέσως έκείνα που ήταν στα δύο ή τέσσερα σχισμένα. Γιατί αν ή κ. Ρουβέτ ήθελε να

κρατήσει μυστικό τό περιεχόμενό των, θά έλάμβανε την προφύλαξιν να τα κάνει μικρά, κομματάκια. Βρήκε ένα μπλιετακι κομμένο σε μικρά άπειρα κομματάκια. Τα έμάζεψε, πήρε μια κόλλα χαρτί και με γόμα προσπάθησε να τα συναρμολογήση. Τέλος τό κατώρθωσε. Δέν έφερε ύπογραφή, τό γρύμμα ήτο άνώνυμον. Τό περιεχόμενον έξίσου άσυνάρτητον, όσον άκανόνιστος ήταν ο γραφικός χαρακτήρας.

—'Αί ήμέραι, οι ήνες, τα χρόνια περνούν άμείλικτα, αλλά ή άπειλή παραμένει—Σείς, γελάτε, τολμάτε να γελάτε άκόμη και ή εύτυχία σας άνήκει—Θάρρη μια μέρα έντούτο, που θά μαραθθί. Φυλαχθήτε. Δέν λησιμονώ τίποτε. Θάλη μια μέρα που όλα δέν θά είναι παρά στάχτη.

Ο Βένος έκαμε ένα μορφασμό κι' έχωσε στην τσέπη του τό συναρμολογημένο μπλιεττο. Αυτό έδειχνε ότι ή κ. Ρουβέτ, παρά την όμολογούμενη αγαθήτητα της, είχε ένα άδυσώπητον έχθρόν. Ποιος ήτο; ποια ή άφορητή του μίσους του; Ματαίως προσπαθούσε να τό μαντεύση. 'Από τό μπουντουάρ πέρασε τό σαλόνι, έπειτα στο έρμιο χάλ και κατέβηκε τις σκάλες. Τα άνώνυμα γράμματα που χωρίς άλλο έλάμβανε τακτικά ή κ. Ρουβέτ την είχαν ποτέ άνησυχήσει; όχι, δέν έδινε φαίνοισι σημασίαν, γατί άπλως τα έσχιζε και δέν τα έρριχνε στη φωτιά και ούτε έζήτησε ποτέ την προστασίαν της άστυνομίας.

Ο Βένος κατέβη στο πρώτο πάτωμα κι' έσπρωξε μια πόρτα.

Μια γυναικεία φωνή έκπληξέως, τον έκανε ν' άναπηδήση. 'Ηταν εκεί μέσα μια νέα γυναίκα, σκυμμένη σ' ένα μπαζο, και τέν έκύτταζε με έκπληξη μαζί και θυμό. Της έζήτησε συγγνώμη και θέλησε να φύγη, άλλ' εκείνη τον ρώτησε τί ζητούσε.

Ήταν μετ' ου άναστήματος, μάλλον άδύνατη, ντυμένη με σπανίαν κομψότητα. Τα ξανθά μαλλιά της, έκαναν με τα μεγάλα μαύρα μάτια της μια παράδοξη και θελκτική άντίθεση.

Της είπε τό όνομά του κι' εκείνη δέν κατώρθωσε να συγκρατήση ένα σκίρτημα.

—Θάσθε, ρώτησε, ο ντετέκτιβ που έλυσε τόσα αίνιγματα και για τον όποιον μιλάνε τώρα τελευταία οι έφημερίδες;

Ο Βένος έκοκκίνισε.

—Φοβάμαι, είπε, μήπως οι έφημερίδες δέν είχαν να είπουν σπουδαία πράγματα στους άγανώστες τους, για να τους άπασχολούν, με τις πράξεις και τις κινήσεις μου. 'Επιτρέψατέ μου να σας ζητήσω συγγνώμη.

'Αλλ' ή φίλη της κυρίας Ρουβέτ δέν τον άφησε να φύγη. Πάντοτε άνειροπολούσε, του είπε, ν' άναμειχθί στις άναζητήσεις της άστυνομίας, τ' έβρισκε αυτό πολύ ρομαντικό

και τον ρώτησε αν την ήθελε για βοηθό του, ν' άνακαλύψουν τους δολοφόνους της φίλης της. 'Αλλ' εκείνος άρνήθηκε. 'Εχαίρετσε κι' έφυγε.

Έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, άνοιξε την πρώτη πόρτα που βρήκε και μπήκε σ' ένα δωμάτιο, άκριβώς στο δωμάτιο του 'Ιακώβου. Δέν έκλεισε την πόρτα, γιατί άκουσε πίσω του ένα φευγαλέο κρότο βημάτων.

Τό δωμάτιο δέν ήταν μεγάλο και ο ντετέκτιβ τό έζήτησε γρήγορα. 'Ανοιξε τα συρτάρια και κατέγραψε τό περιεχόμενά τους. 'Επειτα ξεδίπλωσε τό πακέττο που είχε πάντα μαζί του. Έβγαλε ένα βιβλίο δεμένο και τό έγύριζε στα χέρια του. Την ίδια στιγμή είδε ότι ή φίλη της κ. Ρουβέτ ήταν στηριγμένη στην πόρτα με τα νώτα.

—Είνα έγωϊστικό, του είπε, να θέλετε να έργασθήτε όλομόναχος.

—'Ισως όμως να είναι και μια μέθοδος.

Έβγαλε τα γυαλιά του κι' έδιάβασε τον τίτλο του βιβλίου.

—Τα ταξίδια του Γκύλιβερ! Βρήκα ούτό τό μικρό βιβλαράκι στον κήπο. 'Υποθέτω ότι είναι ένα από τα βιβλία

που προτιμούσε ο μικρός 'Ιακώβος.

'Η κυρία Νεκτίν δέν μπόρεσε να συγκρατήση μια κίνηση έκπληξέως.

—Τα ταξίδια του Γκύλιβερ!

Έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός, σαν νάθελε να βεβαιωθεί μόνη της ότι ο ντετέκτιβ δέν έκανε λόθος.

—Νά τί είναι τό παράξενο! είπε. Την προηγούμενη του θανάτου του, τό παιδί παρακαλούσε τη μητέρα του να του κάνει δώρο αυτό τό βιβλίο.

—Αυτό σημαίνει, είπε ο Βένος, ότι κάποιος του τό έπρόσφερε ύστερ' από την συζήτηση, είτε την ίδια μέρα, είτε την έπομένη. Κυττάτε τό βιβλίο είναι κατακαίνουργο. 'Η βροχή μόνον τό μύσκεψε λιγάκι, άλλ' οι περισσότερες σελίδες του είναι άκοπες. Πήτε μου! 'Ολοι οι καλεσμένοι της βίλλας ήταν παρόντες όταν ο μικρός 'Ιακώβος ζητούσε από την μητέρα του τό βιβλίο;

—Πιστεύω ότι... βέβαια! 'Ηταν όλοι παρόντες και μάλιστα...

—Και μάλιστα;

Ο Βένος παρατηρούσε με προσοχή τη συνομιλήτριά του. 'Εκείνη έφάνη ξαφνικά ότι έταράχθηκε κι' ότι δέν ήθελε τώρα να βοηθήση την άστυνομία.

—Θά μου λέγατε, είπε ο ντετέκτιβ, ότι κάποιος μάλιστα, ύπεσκέθη στο παιδί να του δώση αυτό τό βιβλίο. 'Θά μουνα περιεργος να μάθω ποιος ήταν.

—Γιατί; Ποιά σπουδαιότητα μπορεί νάχη;

—Πολύ μεγάλη. Θέλετε, κυρία, να μου είπητε ποιος ήταν;

Η νεαρή γυναίκα σήκωσε τους ώμους.

—'Επειτ' άπ' όλα αυτά, γατί όχι; 'Εγώ δέν βλέπω τίποτα κακό σ' αυτό. Ο κ. Χαρτόγκ είναι έκείνος που ύπεσκέθη στο μικρό 'Ιακώβο να του άγοράση τα ταξίδια του Γκύλιβερ. Δέν ήξερα ότι τόσο γρήγορα ίκανοποίησε την έπιθυμία του. Νά γιατί, για μια στιγμή άπόρησα που είδα τό βιβλίο στα χέρια σας.

—Σας εύχαριστώ, είπε ο Βένος.

Ξαναδίπλωσε τό βιβλίο και τόβαλε στη μασχάλη του.

—'Αντελήφθηκε, ρώτησε, κάποιος θόρυβος την τελευταία νύκτα;

—Δηλαδή... ξύπνησα από μια φωνή που έρχόταν από τις σκάλες. Έμαθα τό πρωί ότι αυτή τη φωνή την

είχε βγάλει ή άκόλκυθος, τότε που κυνήγαγε τον διαρρήκτη...

Η Μυριέλ Νεκτίν άρχισε να γελάει. Ο Βένος έπροχώρησε προς την πόρτα.

—'Εάν θέλετε, έμουρμούρισε, έμπορούσατε να μου προσφέρετε πολύτιμη βοήθεια άμέσως.

—'Η γελιέμαι πολύ, είπε έκείνη, ή αυτό μοιάζει με διαταγή. Τί έπρεπε να κάνω;

—'Ανεβήτε στο δεύτερο πάτωμα, μπήτε στο δωμάτιο της δεσποινίδος Κλεμάνς Μπίλ και περιμεινάτε με να λθω να σας εύρω εκεί.

—Αυτό ήταν όλο; ρώτησεν ή κυρία Νεκτίν μ' άποθάρρυνση.

—Αυτό ήταν όλο, κι' είναι πάρα πολύ.

Στη σκάλα ή νεαρή γυναίκα έστάθη διστακτική. Κάτω στο ισόγειο άκούγοντο φωνές.

—'Η δεσποινίς Μπίλ, της είπε ο Βένος, είναι κάτω. 'Ωρισμένως λογοφέρνει με τον άρραβωνιαστικό της. 'Ανεβήτε. 'Εγώ θά μείνω έδω. Κι' αν την ιδω νάρχεται, θά σας φωνάξω.

Η Μυριέλ Νεκτίν άνέβηκε έλαφρά τη σκάλα και σε λίγο ο ντετέκτιβ άκουσε μια πόρτα να κλείνη. Τότε έπήγε γρήγορα στην κρεβατοκάμαρα της κ. Ρουβέτ έμεινε λίγες στιγμές βγήκε έπειτα και πήγε να συναντήση την συνεργάτιδά του.

—Δέν άκούσατε τίποτα; την ρώτησε.

—Μάλιστα!

Μια ξαφνική κοκκινίλα έβαψε τό πρόσωπο της

κυρίας.
— Έννοω! έπρόσθεσε. Θελήσατε να δοκιμάσετε την ακοή μου. Όμολογώ ότι δεν είναι εξαιρετική αλλά σ'ας άκουσα ευδιάκριτα να ρίχνετε χάρμα κάτι.

— Τόσο το καλλίτερο, αφού αυτό δεν ήταν μάταιο! είπε ο Βένς. Έπεσα εγώ ο ίδιος χάρμα.

Η κυρία άρχισε να γελάει και θέλησε να μάθει γιατί τ'όκανε, άλλ' εκείνη τη στιγμή άκουσαν βήματα ν' ανεβαίνουν. Βγήκαν στη σκάλα και συνήντησαν τον Χαρτόγκ, ο οποίος τον έρωτησε αν είχε ανακαλύψει τίποτε.

— Τόσα πολλά πράγματα! απήντησεν ο Βένς απότομα. Καί πρόσθεσε: Μή λησμονήτε ότι θέλω να σ'ας μιλήσω.

Πήγε στο δωμάτιο της κ. Ρουβέτ, κι' άρχισε να ψάχνει παντού. Άνασήκωνε τις χαλκογραφίες, μετετόπιζε έπιπλα και τέλος βρήκε το χρηματοκιβώτιο. Για ν'ανοίξει αυτό είχε πάει ο διαρρήκτης της νύκτας; Δεν είχε κανένα ίχνος παραβίασεως. Κατέβη στο τηλέφωνο κι' έτηλεφώνησε στον ανακριτή κ. Μπίρ να του στείλη τον Συρντιάκ, πού ήταν ειδικός για τ'α χρηματοκιβώτια.

— Ναί... άμέσως! απήντησε ο Μπίρ. Μή φεύγεις όμως από το άκουστικό... Περιμένε.

Έκείνη τη στιγμή στο γραφείο του ανακριτού είχε μπη ο Ιατροδικαστής, ο οποίος τού ειπε.

— Είναι να μην καταλαβαίνω τίποτα κανείς. Η νεκροψία απέδειξε, ότι είχα δίκιο να μη θέλω ν' αποφανθώ χθές το βράδυ. Μερικές ένδειξεις μ' έκαναν

να σκεφθώ ότι ο Ιάκωβος δεν είχε πεθάνη από το κρέμασμα.

— Χυ! Έψαξα τις τσέπες του κουστουμιού που φορούσε κι' άνεκάλυψα αυτό.

Ο γιατρός έβγαλε δυο ζαχαρώτά.

— Βρήκα τέσσερα τέτοια μπομπόν. Έπειτα άνέλυσα τ'α δυο κι' εύρηκα ότι περιέχουν άκονιτίνη. Ο μικρός έδηλητηριάσθη μ'αυτά. Πέθανε στις 5 το άπόγευμα. Κι' ενώ ήταν πεθαμένος, έκρεμάσθηκε.

Ο γιατρός έτελείωσε:

— Δεν είναι υπερβολικό να είπη κανείς ότι ο μικρός Ιάκωβος έδολοφονήθηκε δυο φορές.

Ο κ. Μπίρ έφερε το άκουστικό στ' αυτί του σ'αν αυτόματο.

— Αλφ! Βένς! Είθε έκεί; Ο γιατρός Μαντάλ μόλις ήλθε έδώ. Έκαμε την νεκροψία του παιδιού και φαίνεται ότι... Τι; Πώς; Τό έζέρετε;

Ο ανακριτής στράφηκε πρδς το γιατρό.

— Ο Βένς σ'ας έτηλεφώνησε σήμερα το πρωί;

— Μάλιστα. Ήθελε να πάη στην Πράσινη Βίλλα και μου ζήτησε να του ειπώ τ'α συμπεράσματά μου. Είχα τελειώσει σχεδόν τις αναζητήσεις μου και τού ειπα ότι και εγώ σ'ας.

Ο ανακριτής έσκυψε στο άκουστικό.

— Τόν... Σεις... α, αυτό... μάλιστα, μάλιστα σ'ας στέλνω τον Συρντιάκ... Μόλις τελειώσετε έλάτε να με ιδήτε. Κρέμασε το άκουστικό.

— Τρομερό! έφώναξε. Ο Βένς πιστεύω ότι έμαθε πώς ένήργησε ο δολοφόνος, ώστε να δώση στο μικρό Ιάκωβο τ'α δηλητηριασμένα μπομπόνια.

κυμματισμούς του κήπου, στο έλαφρό χάδι του άνέμου που έρχότανε από τη θάλασσα.

Ο ντετέκτιβ άναψε το τσιγάρο του.

— Πρέπει να πιστέψω; ρώτησε. Την τελευταία νύκτα μούπατε ότι σκοτώσατε τη θεία σας.

Ο νεαρός κύριος έγινε πελιδνός.

— Άνοιξε το στόμα αλλά δεν βγήκε απ' αυτό ούτ' ένας ήχος.

— Λέτε ψέματα... κατώρθωσε τέλος ν' άρθρώση ο Μάξ Χαρτόγκ με υπόκοψη φωνή. Γυρεύετε να με τρομοκρατήσετε... να με μπερδέψετε.

— Εν τούτοις, ενώ μιλούσε άναπολούς τις συγκεχυμένες έντυπώσεις του της περασμένης νυχτιάς. Ξανάβλεπε τον έαυτό του μεθυμένο με σαμπάνια. Είχε μιλήσει σ' έναν άγνωστο, θυμόταν καλά. Τι τάχα του είχε διγνηθί; Όχι ήτανε δολοφόνος; Έφερε τ'α χέρια στο κολάρο του πνιγώτανε.

— Κι' όμως! έψιθύρισε, Κι' αν για μιά στιγμή δεχθώμε ότι σ'ας τ'όειπα. Τι άποδεικνύει αυτό; Ήμουν μεθυμένος. Δεν έκαταλάβαινα τί έλεγα. Δεν πιστεύω να τ'ο πήρατε στα σοβαρά. Αυτό θ'άναί τρέλλα.

— Κι' όμως η λαϊκή σοφία ισχυρίζεται ότι η αλήθεια βγαίνει από τ'α μικρά παιδιά και τούς μεθυμένους.

Ο Μάξ Χαρτόγκ έσφιγγε τις γροθιές του κι' ένας συσπασμός έφάνη στο στόμα του.

— Σ'ας έπαναλαμβάνω ότι αυτό είναι τρέλλα. Οι άτμοι του κρασιού έκαναν έμένα να χάσω το λογικό μου χθές. και σήμερα τ'ο χάνετε σεις. Σ'ας άρνούμαι το δικαίωμα να λάβετε υπ'

όψι σας μιά τέτοια παρεκτροπή. Σ'ας άνακαλώ στον ίσιο δρόμο. Άς υποθέσωμε ότι είχατε διαπράξει ένα έγκλημα. Θ'α πηγαίνετε να το όμολογήσατε; την ίδια βραδυά, τη στιγμή που τίποτα δεν σ'ας άνάγκαζε, σ' έναν άνθρωπο που τον βλέπατε για πρώτη φορά; ά πηγαίνετε.

— Εάν είχα διαπράξη ένα έγκλημα, απήντησε ο Βένς, ή αν είχα χάσει κάποιον δικό μου, δεν θ'α μιλούσα λίγες ώρες άργότερα. Στην πρώτη περίπτωση θ'α προφυλαγόμουν από σύλληψη, στη δεύτερα από ευρέπεια. Να τι μπορώ να σ'ας διαβεβαιώσω.

— Τι θέλετε; είπεν ο Μάξ Χαρτόγκ. Είχα χάσει το κεφάλι μου... Η βεβαιότης ότι έγινα πλούσιος με είχε ζαλίσει. Δεν σκεπτόμουν παρά μόνον αυτό. Τ'α άλλα μέχρη και αυτό το θανάτου της θείας μου, τό όμολογώ, είχαν τεθί σ'ε δεύτερα μοίρα. Σ'ας όρκίζομαι ότι σχεδόν είχα λησμονήσει το θάνατό της. Τότε, ενώ τό μυαλό μου είχε θολώσει από τούς άτμούς του κρασιού, ίσως κάποιος συγκεχυμένος έλεγχος συνειδήσεως μ' έσπρωξε να κατηγορήσω τον έαυτό μου γιατί δεν αίσθανθηκα την λύπη που έπρεπε για το θάνατο της θείας μου.

Ο Βένς έμεινε σκεπτικός. Καί είπτε:

— Οί δικαιολογίες σας είναι έξυπνες. Διερωτώμαι μόνον, αν θ'α κτορθώσετε να πείσετε μ' αυτές τούς ένόρκους. Άλλά άς αφήσωμε αυτά. Σεις έδώσατε αυτό το βιβλίο «Τας Ιδία του Γκυλίβαρ» στον μικρό Ιάκωβο;

— Ηκοινή μας φίλη κυρία Νεκτίν μου είπτε ότι άποδίδετε μεγάλη σημασία σ' αυτό το βιβλίο, τό όποϊον όμως δεν άγόρασα εγώ.

— Εδηλώσατε όμως ότι είχατε αυτό τό σκοπό.

— Δυνατόν! Είχα κάθε λόγον να θέλω να φανώ ευχάριςτος στη θεία μου.

— Τι έκάνατε κατά τό άπόγευμα και τό βρόδυ της 14;

Ο νεαρός κύριος έπέραςε τ'α δάκτυλα σ'α μαλλία του. Φανόταν ότι έσκέπτετο.

— Μιά στιγμή... Άφησα τη βίλλα κατά τις πεντέμιση.

— Ά! Έχω σπουδαίους λόγους να πιστέω ότι τό πτώμα του μικρού Ιακώβου σπαρταρούσε αυτή τη στιγμή στον κήπο. Φυσικά δεν βγήκατε από τόν κήπον;

(Άκολουθεί)

Ο Έρλιγκ Μπάκερ όπως ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα επάνω στο στενό μονοπάτι που στεφάνωνε τό Γκρός Γκρόκνερ, είχε από τόνα μέρος την άπότομη πλαγιά του βουνού κι' από τό άλλο αντίκρυζε τη φοβερή λευκή άβυσσο, την άπότομη δηλαδή γιγαντιαία χιονισμένη χωράδρα.

Είχε πάει στο Γκρός Γκρόκνερ μαζί με τό φίλο του Χούγκ Βιλμόρ για να περάσουν τις διακοπές, ανεβαίνοντας στις πιο ψηλές κορυφές από τ'α πιο επικίνδυνα μονοπάτια.

Κι' οί δυο, σ'αν φανατικοί όρειβάτες που ήσαν, είχαν άφίσει την Άγγλία πρδς δεκαπέντε ήμερών και είχαν έπισκεφθί τ'α ύψηλότερα βουνά της Εύρώπης. Τώρα όμως οί ήμερες της έπιστροφής στην πατρίδα τους έπλησίαζαν.

— Έγώ δεν βλέπω την ώρα να γυρίσω στο Λονδίνο παρ' όλο που τό βουνό με θέλγει και μου προσφέρει τ'α πιο θαυμάσια θεάματα, είπτε ο Χούγκ Βιλμόρ στο φίλο του. Ξέρεις πώς αγαπώ την Κάθριν Κνός και δεν έχασα άκόμη την έλπίδα πώς μιά μέρα θ'α μπορέσω να νικήσω την άδιαφορία της... Μά για πές μου, μήπως σ'ο έτυχε ποτέ να καταλάβης ότι αυτή έχει κανέναν άλλον;

Ο Έρλιγκ Μπάκερ έκούνησε τό κεφάλι του άρνητικά και άμέσως έσκούπισε τό πρόσωπό του με τις παλάμες του, σ'αν νάθελε να κρύψη την ξαφνική του κοκκινάδα.

— Κι' όμως φοβούμαι πώς έχω κάποιον αντίπαλο... έξακολούθησε ο Χούγκ. Μερικές φορές με πιάνει μιά μανιακή ζήλεια και τότε νοιώθω πώς γίνουμαι κακός, ίκανός να διαπράξω και τό πιο στυγερόν έγκλημα...

Μίλησαν άκόμη για λίγη ώρα κι' ύστερα πήραν τό μονοπάτι για ν' ανεβούν ως την κορυφή του Γκρός Γκρόκνερ, δεμένοι ο ένας με τον άλλο με ένα γερό σχοινί.

Σ'ε μιά στροφή τό μονοπάτι έσχημάτιζε όπότομη γωνία. Οί δυο φίλοι έσταμάτησαν για να ξεκουραστούν. Η γωνία τούς έχώριζε κατά τρόπον ώστε ο ένας να μη βλέπει τί έκανε ο άλλος κι' ο Έρλιγκ Μπάκερ έβγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα κι' άρχισε να τό διαβάξη...

«Δεν αγαπώ άλλον να τό διαβάξη...»

«Δεν σένα και δεν βλέπω την ώρα του άπό γυρισμού σου...»

«Φαβάρμαι πολύ τόν Χούγκ. Είναι ένας άνθρωπος ίκανός άκόμη και να έγκληματίση, αλλά μιά μέρα όμως πρέπει να μάθω την αλήθεια και να τό πάρη άπόφαση...»

Μέσα στο γράμμα ύπήρχε ή φωτογραφία μιάς ωραίας νέας. Ο Έρλιγκ κύτταξε για λίγες στιγμές τη φωτογραφία κι' ύστερα, την έφερε σ'α χείλη του και την φίλησε.

Τη στιγμή εκείνη ένα ούρλιαγμα μίσους άντήχησε μέσα στη σιωπή της λευκής άβύσσου. Ο Βιλμόρ είχε πλησιάσει τόν Έρλιγκ χωρίς να γίνη άντιληπτός.

— Ά, καταραμένος... ώστε έσύ είσαι εκείνος που ζητώ από καιρό... Έσύ είσαι ο φίλος που μου έκλεψε την καρδιά της γυναίκας που λατρεύω.

Ο Έρλιγκ έκανε να σηκωθεί όρθιος. Τό πρόσωπό του ήταν χλωμό και τ'α χέρια του έτρεμαν.

— Χούγκ, άκουσέ με... Σού όρκίζομαι πώς δεν φταίω... Ήταν μοιραίο...

Οί δυο φίλοι βρέθηκαν άντιμέτωποι, ο ένας μανιασμένος από μίσος κι' ο άλλος έρμαιο του φόβου του. Τό σχοινί που τούς είχε δεμένους, γυρίζει πίσω από ένα βράχο.

Ο Βιλμόρ στεκόταν όρθιος, με μιά άπαίσια γκριμάτσα στο πρόσωπο, με τ'α μάτια βγαλμένα έξω από τις κόγχες τους και τ'α χέρια του έτρεμαν από θυμό. Μ' ένα άπάνθρωπο ούρλιασμα ρίχτηκε επάνω στον σύντροφό του, τόν έσπρωξε δυνατά και τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

σο. Τό σχοινί σφίχτηκε γύρω από τόν βράχο κι' ο Μπάκερ κρεμάστηκε στο χάος.

— Λυπήσου με, φώναξε προσπαθώντας να άρπαχθί από τη κόψη που προεξείχε τό μονοπάτι. — Σ' έξορκίζω στη φιλία μας... Συγχώρησέ με... δεν είχα τό θάρρος να σοφανερώω τό μυστικό... Φοβόμουν μήπως σ'ε κάνω να υποφέρης πολύ... ήλπιζα πώς με τόν καιρό θ'α ξεχονούσες...

Ένα σατανικό γέλιο του δόθηκε ως άπάντηση. Ο Χούγκ κρατούσε στο χέρι του τό γράμμα και την φωτογραφία και την έδειχνε στον σύντροφό του.

— Θά τό έπιστρέψω εγώ αυτό τό γράμμα στην Κάθριν και θ'α της άναγγείλω τόν θάνατό σου... Θά της πω πώς γκρεμίστηκες από τό βουνό. Δεν σοφ φαίνεται πώς κι' αυτή είναι μιά μοιραία σύμπτωση;

Κι' ο κοκούργος τράβηξε τό μαχαίρι του κι' άρχισε να κόβη τό σχοινί. Για μιά στιγμή άκούστηκε ένα άπεγνωμένο ούρλιαγμα που άντήχησε σ' όλόκληρη την άβυσσο και ο δυστυχής Έρλιγκ Μπάκερ γκρεμίστηκε στο λευκό

χάος. Άργότερα, όταν ο Βιλμόρ έφτασε στο ξενοδοχείο του, διηγήθηκε τό τραγικό τέλος του συντρόφου του και κλαίγοντας είπτε πώς δεν θ'α έπέστρεφε στην Άγγλία αν πρδτα δεν ευρίσκε τό πτώμα του φίλου του.

Οί έρευνες όμως αν και διήρκεσαν όλόκληρες ήμερες, δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα... Ο Χούγκ άδήγησε τούς ανθρώπους π'α προσεφέρθησαν να τόν βοηθήσουν στην έρευνά του μακριά από τόν τόπο του έγκλήματος.

Όταν πιά σβύστηκε καθ' έλπίδα να βρουν τόν δυστυχή Μπάκερ, ο Βιλμόρ γύρισε στο Λονδίνο όπου ήδη αί έφημερίδες άνήγγελαν τόν τραγικό θάνατο του Μπάκερ. Πήγε στο σπήτι της Κάθριν Κνός για να της έπιστρέψη τό γράμμα και την φωτογραφία και για να ίκανοποιήση τό μίσος του βλέποντάς την να υποφέρει.

Η Κάθριν όμως τόν δέχτηκε με την ίδια άδιαφορία που του έδειχνε πάντα.

— Σ'ας ευχαριστώ που μου φέρατε τό γράμμα και τη φωτογραφία και γι' αυτό θ'α σ'ας ευχαριστήση και ο άρραβωνιαστικός μου.

— Ο άρραβωνιαστικός σας;

— Βεβαίως. Ο Έρλιγκ Μπάκερ... άκριβώς σήμερα άρραβωνιαστήκαμε...

Ο Χούγκ την κύτταξε σαστισμένος κι' άμέσως άφήκε να του ξεφύγη μιά κραυγή τρόμου. Μπροστά του, τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ζωντανό τό θύμα του και με χαμόγελο του είπτε:

— Έτσι, αγαπητέ Χούγκ, τό χιόνι, πρέπει να ξέρης, καμιά φορά δεν ένταφιάζει αλλά προσφέρεται σ'αν μαλακό μαξιλάρι... Έσύ νόμισες πώς θέχονόμουν στην άβυσσο αλλά με σταμάτησε τό παχύ στρώμα του χιονιού

σκέπαζε την πλαγιά. Έφυγα άμέσως κι' έγύρισα στο Λονδίνο όταν έσύ μάταια έψαχνες... μακριά από τόν τόπο του έγκλήματος να βρής τό πτώμα μου... τώρα φύγε, πήγαινε να κρυφθής γιατί από στιγμή σ'ε στιγμή θ'α πέσης σ'α χέρια της αστυνομίας...

Σώπασε για λίγο, κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο τόν άπιστο και σκληρόκαρδο φίλο του, κι' ενώ εκείνος έσκυβε ταπεινωμένος και συντριμμένο τό κεφάλι πρόσθεσε:

— Πήγαινε... Δεν θέλω να σοφ κάνω κακό... Δεν θέλω να σε παραδώσω εγώ στην άγχονη... Σ'ε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά, Χούγκ...

Ο Χούγκ Βιλμόρ άνοιξε την πόρτα και χάθηκε.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Είχε έπάρει τόν σύντροφό του, τόν έσπρωξε πρδς τ'α έξω, στην άβυσσο.

Αφού κρέμασε τό άκουστικό ο Βορομπέισκις, πήγε εις άνοζήτηση του Χαρτόγκ. Τόν βρήκε να άκουμπισμένος σ'α κάγκελλα της βεράντας και να κυττάζη τούς πράσινους

Η ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Εδω και πολλούς μήνες η Σκώτλαντ Γυάρντ αναζητούσε ένα αντρόγυνο απατεώνων, ληστών και δολοφόνων. Τό ζευγάρι αυτό επισκεπτόταν τη νύχτα τα κοσμηματοπωλεία, και εξαφανιζόντουσαν δίχως ν' αφήνουν δακτυλικά αποτυπώματα: Μόνον άδεια χρηματοκιβώτια και σκοτωμένους φύλακας άφηναν πίσω τους.

Μια μέρα ο δειψυτής της Σκώτλαντ Γυάρντ κάλεσε στα γραφεία του έναν από τους ικανώτερος ντετέκτιβ που διέθετα και του είπε:

— Κύριε Πράττ, Γνωρίζω το θάρρος και την επιδεξιότητά σας, η αποστολή όμως που θα σας αναθέσω είναι πολύ λεπτή. Και έσυνέχισε:

— Κατωρθώσαμε επί τέλους να αναταλύσουμε τη γυναίκα του Μπένσον ή, όπως τον έπωνομάζουμε οι σύντροφοί του το «Τζόν του Μπαχαιοβγάλη». Βρίκαμε το σπίτι της και συγκεντρώσαμε όσα στοιχεία χρειαζόμαστε για να στείλουμε την όμορφη κυρία Μπένσον και τον άξιο σύζυγό της στην άγχονη. Και όμως δεν θέλησαμε να συλλάβουμε την σύζυγο γιατί πρώτα μας συμφέσει να έχουμε στο χέρι τον άνδρα της, οποίος θ' ανησυχούσε αν μάθαινε ότι την κρατάμε στη φυλακή: θα φροντίσει να το σκάσει πράγμα ακριβώς που θέλουμε ν' αποφύγουμε. Τα μάτια, λοιπόν, δεκατέσσερα, ίρις, φροντίστε να τον συλλάβετε το γρηγορότερο και σ'ος ύπόσχομαι σύντομα προβίβαση.

«Ο Τσάρλς Άμπροζ άφησε τις δυο βαλίτσες του στο δίκτυο κι' ευχαριστημένος που βρήκε άδειαν ή, έαπλώθηκε αναπαυτικά, στο διμερίσιο της πρώτης θέσεως. Ύστερα έβγαλε ένα τσιγάρο και παρακάλεσε τον κύριο που καθόταν αντίκρου του να του δώσει φωτιά. Έτσι οι δυο έπιβίτες έπιασαν γνωριμία. Ο άλλος παρουσιάστηκε ως Πέρου Μίλγκουντ κι' οι δυο τους με την κουβέντα ανακάλυψαν πως ήσαν συνάδελφοι: Τοξίδευαν κι' οι δυο τους στην Εύρώπη ως έμπορικοί αντιπρόσωποι γνωστών εξαγωγικών οίκων.

— Διήρκεσε πολύ το τελευταίο σας ταξίδι; ρώτησε ο Άμπροζ.

— Δυο μήνες. Και δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο είμαι ευτυχισμένος που επιστρέφω στο σπίτι μου. Δεν είμαι παντρεμένος, έχω όμως μια χαριτωμένη φιλενάδα...

— Έχει βέβαια κι' η ζωή του άνύπαντρου τα θέλητρά της, παρατήρησε χαμογελώντας ο Άμπροζ. Πάντως εγώ προτιμώ τον γάμο. Όταν λείπω ολόκληρες βδομάδες από το σπίτι μου, δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο έπιθυμώ τη γυναίκα μου. Νά, τώρα λείπω δυο μήνες και νομίζω πως πέρασε ολόκληρος αιώνας... Δεν βλέπω πότε να περάσουν οι δυο ώρες για να φιλήσω την αγαπημένη μου γυναίκα.

— Δυο ώρες; Κάνετε λάθος! Δεν θα φτάσουμε στο Λονδίνο προ των όχθων.

— Μά κύριε Μίλγκουντ, δεν είναι η πρώτη φορά που κάνω αυτή τη διαδρομή, επέμεινε ο Άμπροζ. Πιστέψτε με ότι από το Λονδίνο απέχουμε το πολύ δυο μισητές ώρες.

— Περιτόν, να επιμένετε, παρετήρησε ο Μίλγκουντ. Έχω έδω τον οδηγό και μπορούμε να τον συμβουλευτούμε μαζί...

Και πήρε από την τσέπη του σακκακιού του τον οδηγό δίχως ν' αντιληφθί ότι συγχρόνως μια φωτογραφία νυναικός είχε ξεγλιστρήσει από την τσέπη του κι' έπεσε χάμω.

— Κύριε Μίλγκουντ, σ'ος έπεσε...!

Ο Τσάρλς Άμπροζ όμως κατάπια άποτομα τη φράση που πήγε να πη, βουβάθηκε, το πρόσωπό του έγινε χλωμό σαν πανί... Σκύβοντας είχε αναγνωρίσει στην γυναίκα της φωτογραφίας ούτε λίγο ούτε πολύ, το πρόσωπο της γυναίκας του!

Άστραπιαία, πάτησε με το πόδι του την φωτογραφία, κι ύστερα με σκοτισμένο τον έγκέφαλο, έπεχείρησε να συλλογιστή, να βρη μια λογική εξήγηση σ' αυτό το πρωτόκουστο συμβάν. Μάτιας δι'ως: ήταν αδύνατο η φωτογραφία να είναι μιας άλλης γυναίκας που να μοιάζει τόσο πολύ με τη δική του... όχι, όχι! Το πράγμα ήταν ολοφάνερο: η γυναίκα του ήταν ή «χαριτωμένη φιλενάδα» του συνεπιβάτη του.

— Βλέπετε πως έχετε άδικο; είπε ο Μίλγκουντ κυττάζοντας στον οδηγό!

— Ά! ώστε έχω κι' άδικο; αποκρίθηκε ο Άμπροζ παραξενεμένος.

— Βέβαια είπεν ο Μίλγκουντ. Κυττάξτε έδω: το τραίνο φτάνει στο Λονδίνο στις 7 και 41 και τώρα είναι 4.40 ακριβώς. Στις πέντε θα βρισκόμαστε σιό... Ο Άμπροζ δι'ως δεν πρόσεχε πιά τί του έλεγε ο Μίλγκουντ. «Ατιμε κόσμε!» σκεφτόταν, «τι μικρός που είσαι! Αύτος ο άνθρωπος που καυχείται πως μου ξελόγισσε και μου έκλεψε την γυναίκα μου, κάθεται αντίκρου μου, και προδόθηκε μόνος του! Θα του δείξω εγώ!...»

Ο Άμπροζ απράσισε γρήγορα ότι έπρεπε να κάνει. Αυτό το άτομο πρέπει να πεθάνη. Σε δέκα λεπτά λοιπόν που η ταχεία θα έμπαινε μέσα στην μικρή σήραγγα του Άμπερτιν, έπωφελούν νος άπ' το σκοτάδι θα ώρμούσε με το μαχαίρι του και...

— Θα ήθελα να σ'ος παρουσιάξω την φιλενάδα μου, διέκοψε τις σκέψεις του ο Μίλγκουντ μ' ένα υπερήφανο χαμόγελο. Περιμένετε όμως να φθάσουμε στον σταθμό. Θα δήτε πόσο είναι χαριτωμένη.

— Είδα πιάπως είναι πολύ όμορφη, αποκρίθηκε ο Άμπροζ τραβώντας το πόδι του και αποκαλύπτοντας την φωτογραφία που είχε πέσει χάμω.

— Μπά! Μου είχε πέσει η φωτογραφία; φώναξε ο Μίλγκουντ.

Ο Άμπροζ έρριξε μια ματιά στο παράθυρο. Δυο λεπτά έλειπαν ακόμη για να φτάσουν στη σήραγγα.

— Αν ήμουν στη θέση σας, είπε στο Μίλγκουντ θα φύλαγα προσεκτικότερα αυτή τη φωτογραφία. Και καθώς εκείνος έσκυψε να την πιάσει συνέχισε:

— Η γυναίκα σου αυτή, καθώς βλέπετε, έχει ένα υπέροχο, κορμάκι...

Απότομα το βαγόνι βυθίστηκε στο σκοτάδι. Ο Άμπροζ έσφιξε το μαχαίρι στο χέρι του κι' άνοιξε την πόρτα.

— Δεν είναι προτιμότερο να τ'ιν άφήσουμε κλειστή; παρατήρησε με προσποιητή άδιαφορία ο Μίλγκουντ το βαγόνι θα γεμίσει καπνός. Ο Άμπροζ δεν άπάντησε, κι' ώρμησε να κτυπήσει. Ο Μίλγκουντ πο'ίχε μαντεύσει τις προθέσεις του, έσκυψε, απέφυγε το χτύπημα και πιάνοντάς του το χέρι σφιχτά, τον άφώτισε.

— Δεν θα συμβούλευα ένα καικούργο σαν έσας, το'πεν ειρωνικά, να'χη μια τόσο όμορφη γυναίκα και να ζηλεύη. Και με μια επιδέξια κίνηση του πέρασε της χειροπέδες...

Ο Μίλγκουντ, που δεν ήταν παρά ο ντέντέβιβ Πράττ, τελειώνοντας τη δουλειά αυτή, παρατήρησεν ειρωνικά, στον αντίπαλό του:

— Όλοι μπορούν ν'άφήσουν γένεια, να μεταμφιεστούν και να βγάλουν πλαστά διαβατήρια. Ο άντρες όμως της Μπέιτ Μπένσον, είναι ένας. Αυτόν ζητούσα και τον κρατώ. Το κόλπο της φωτογραφίας έπιασε μια χαρά...

Χαμογέλασε και πρόσθεσε.

— Άλήθεια έξεχασα να συστηθώ...

Ντετέκτιβ Πράττ, της έγκληματολογικής ύπηρεσίας. ΡΙΤΣΑΝΤ Χ. ΟΥΑΤΚΙΝΣ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καθώς το αυτοκίνητο τρέχοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα τον έφερνε στο υποστατικό του Ζύλ Μερζάν που του τηλεφώνησε να πάη να δη την κόρη του, η οποία πριν λίγες ώρες είχε τραυματισθί ξαφνικά, από μια τυχαία έκπυρσοκρότηση του όπλου του αρραβωνιαστικού της, ο νεαρός έπισημω Λεόν Σατερνέ βασανιζόταν από μιαν έμμονη σκέψη:

«Θά'χε τη δύναμη να περιποιηθί, όπως το καθήκον του του έβεβαλεν, εκείνη που είχε έπιμονα αποκρούσει το θερμόν έρωτά του, για να προτιμήση έναν άλλον, που δεν ήταν καλλίτερός του; Άτενίζοντας γυμνό, σχεδόν, το αγαλματινο κορμί εκείνης, πο'ίχε τρικυμίζει τους πόθους του κι' είχε κυριαρχήσει των στοχασμών του, θά'χε το χέρι του όσο χρειαζότανε εύσταθες για ν' άφαιρέση τη σφαίρα που, όπως το'δχαν πεί, είχε σφηνωθί στο δεξί της ήμισυράκι, η θα βασάνιζε την άρρωστη, χωρίς να πετύχη αυτό που έπρεπε;

Μά πού πολύ άπ' όλα, ο γιατρός Σατερνέ, συλλογιζότανε: — Θά'χω τη δύναμη να γίνω ο θεραπευτής, η θα έπωφελη.

Θα της εύκαιρίας να γίνω ο τιμωρός της;

Στο μυαλό του, που είχε θωλώσει ή άπροσδόκητη πρόσκληση να τρέξη να σώση τη ζωή της γυναίκας που χε συντριψίει την καρδιά του κι' είχε σβύσει τις ελπίδες, τα όνειρα και τους πόθους του, γύριζαν τώρα όλες οι λεπτομέρειες του άτυχου έρωτά του προς την Ροζίτα Μερζάν.

Την είχε γνωρίσει πριν έπτά χρόνια, όταν ακόμα δεν ήταν παρά ένας άπλός φοιτητής, τότε που τίποτα δεν έδειχνε πως θα γινότανε ο σημερινός περίφημος χειρουργός, που μερινός περίφημος στην έκτίμηση γρήγορα έπεβλήθη στην έκτίμηση των συναδέλφων του και του κοινού.

Ήταν εκείνη μαθήτριά στο Ώ. Δείτο και την είχε δει σε μια μουσική επίδειξη. Τα μεγάλα, μαύρα, ζωηρά μάτια της, τα χρυσοξανθα μαλλιά της, το μελαγχρόνιο προσώπάκι της, με τα κανονικώτατα χαρακτηριστικά και τα κοράλλινα χείλη, τον έγαλματένιο της τέλος κορμί, τον έχαν σαγηνέψει τόσο, που σ' όλη τη χαν σαγηνέψει τόσο, που σ' όλη τη χαν συναυλία δεν πρόσσε τίποτε άλλο παρ' αυτή και μόνον αυτή.

Μια γνώριμος του, πούηταν και φίλη της, στο τέλος της συναυλίας τους σύστησε κι' αυτή, ύστερ' από μερικές τυπικές φράσεις, του πρότεινε, αν ήθελε, να πήγαινε στο τσάι, που θάδινε την έρχομενη Πέμπτη.

Δέχθηκε κι' όση προθυμία ένας έρωτευμένος δέχεται την πρόσκληση σ' ένα ραντεβού άπ' τη διαλεχτή της καρδιάς του. Κι' όταν πήγε, αυτή τον περιποιήθηκε τόσο, που τον έκανε να πιστέψη πως το ένδιαφέρον της γι' αυτόν, ήταν ίσο με το δικό του για κείνη. Έτσι έγινε φίλος του σπιτιού, κι' όπως κι' ή οικογένειά του δεν ήταν τυχαία, ανταπέδιδε τις προσκλήσεις του και μια στενή φίλια έδεσε σε λίγο τις οικογενείες των, πράγμα που έκανε το Λεόν να έλπιζε, ότι άμα θάφθανε ο καιρός που θα μπορούσε να ζητήση τη Ροζίτα σε γάμο, ή άπάντηση που θάπερνε άπ' αυτή θάταν ένα θερμό της άγκάλιασμα κι' ένα γλυκό φιλί της.

Έτσι, μ' όλο που τον φλόγιζε ο πόθος να τη σφίξη στην άγκαλιά του και να τρυγήση άπ' τα χείλη της το ήδονικό άνθωμέλι της άγαπης, προτιμούσε να σιωπά και να μελετά ώστε, παίρνοντας το δίπλωμά του, να ναι άριστα έπιστημονικά κατηρτισμένος, που κι' αν μιαν άναποδιά τον στρέφουσε άπ' την περιουσία του πατέρα του, στην όποια άρκετά υπελόγισε, να ναι σε θέση να της άσφαλίση μια ζωή άνετη, χωρίς στερήσεις και στενοχώριες.

Έτσι ήρθε ο καιρός των διπλωματικών του εξετάσεων που ήταν πραγματικά θριαμβευτικές, τόσο, που ο περιφημότερος άπ' τους καθηγητές του να του προτείνη να τον πάρη έπιμελητή της κλινικής του. Και τότε, με την άπόλυτη βεβαιότητα ότι ή πρότασή του θα γινόταν δεκτή, ο Λεόν, έμίλησε στην καλή του.

— Ροζίτα, της είπε, ένα ώρολο άνοιξιάτικο δειλινό, θά'χης

άντιληφθί, χωρίς άλλο, πως ό,τι με φέρνει διαρκώς κοντά σου, δεν είναι μια άπλη έκτίμηση, μια κοινή φίλια. Ένα άλλο άσθημα, πολύ πιο βαθύ, πιο άγνό και ώραίο, δονεί την καρδιά μου για σένα... Σ' αγαπώ και θάθελα...

— Είναι πολύ άργα πιά, το'πεν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, πούκανε το Λεόν να πονέση πιότερο άφ' ό,τι αν είχε έδεχθί ένα δυνατό ράπισμα.

— Άργά Ροζίτα; κατώρθωσε να ψελλίση...

— Γιατί έδωσα πιά την καρδιά μου στο Ζάκ Άντριε, που λίγες βδομάδες μετά τη γνωριμία μας, πούγινε μόλις πρό όλίγων μηνών, μου έσομολογήθηκε την άγάπη του και μου πρότεινε να με πάρη γυναίκα...

— Και τον προτιμάς από μένα Ροζίτα;

— Γιατί όχι; Νέος είναι, ώραιος, ευγενικός, π'ούσιος και προ πάντων πιο έπιτήδειος από σένα, που άφωδ μ' αγαπήσες, όπως λες, από την πρώτη μέρα που με γνώρισες, άφησες να περάσουν τόσα χρόνια για να μου μιλήσης.

— Γιατί ήθελα να είμαι άπολύτως βέβαιος πως θα μπορούνα σε ιάνω ευτυχισμένη, ό,τι δήποτε κι' αν μάς τύχαινε στη ζωή...

— Εκείνος που αγαπά πραγματικά Λεόν, δεν μπορεί να περιμένη ούτε να κάνει αυτούς τους συλλογισμούς... Τώρα, στο ξαναλέω, είναι άργα... Κόιταξε να βρη καμιάν άλλη... Ο Ζάκ με ζήτησε από τον μπαμπά και μεθαύριο θα γίνου οι αρραβώνες μας...

Και χωρίς να προσέση άλλη λέξη, τον άφησε κι' άπομακρύνθη τρεχατη, να βρη τον Ζάκ, που ή φωνή του ακούσθη λίγο πιο πέρα.

Ο Λεόν έφυγε με συντριμμένη την ψυχή κι' από τότες δεν την ξανάειδε.

Με τον πόθο να λησμονήση, μίχηκε με ζήλο στο έπαγγελμά του, δημιούργησε φημή, όνομα, συμπάθειες, κι' όπως άπέκτησε μια πολυπληθή πελατεία, ήταν διαρκώς άπασχολημένος τόσο, που να νομίζη ότι είχε ξεχάσει πιά τον άτιχο του άυτόν έρωτα...

Κι' άπόψε, ξαφνικά, άλλωφρων σχεδόν ο πατέρας της τηλεφώνησε σ' αυτόν, τον παλόν οικγενειακό γνώριμο, ζητώντας τη σωτηρία του παιδιού του.

Ο Λεόν, μόλις άκουσε το πάθημα εκείνης, που τόσο αγαπήσε, χλώμιανε, πήρε το σάκκο με τα χειρουργικά έργαλεία του και πηδώντας δυο—δυο τα σκαλιά του σπιτιού του κατέβη και πήδησε μέσ' τ' αυτοκίνητό του, που κίνησε ολοταχώς για το υποστατικό του Μερζάν, όπου άγωνιούσε ή πληγωμένη.

Στο δρόμο όμως, τώρα που ή πρώτη έντύπωση παρήλθε, και όλες οι λεπτομέρειες του είδυλλίου ξανάρθαν στη σκέψη του, το δίλημμα ώρθώθη φρικτό στην ταραμμένη του σκέψη. Κι' ένας φόβος, ο φόβος μήπως ή ζήλεια, ή ο προσβλημένος έγωϊσμός του ή κι' ακόμα ή συγκίνηση των ώπο'ουσιν στο να κάνη κακό αντί καλοτύον τάραξε. Έτσι, για να μη έκούσια ή ακούσια δεν γίνει ο θεραπευτής μάδφονηάς της άτυχης κόρης, έτοιμαζόταν να πη στον σωφέρ να γυρίσουν πίσω, να πάρουν κι' έναν άλλον γιατρό. Μά δεν πρόλαβε... Το αυτοκίνητο, σ'ότα έθηκε κι' ο σωφέρ πρόφερε.

— Φθάσαμε.

Ο Λεόν Σατερνέ έκρινε περιττό πιά να μιλήση και μπήκε στον πύργο του Μερζάν.

Με τα μάτια κλειστά, χλωμή σαν το θάνατο, ή Ροζίτα Μερζάν, έαπλωμένη στο γεμάτο αίμα κρεβάτι της, βαρυσνασάινε. Πλάι της ο μνηστήρας της χλωμός, κι' ή μητέρα της μ' όση θλιμμένη περιμένουν.

Ο Σατερνέ προχωρεί συγκινημένος βαθιά. Με χέρια π' άλαφροτρεμούν πλησιάζει την άρρωστη, λύνει τους πρόχειρους επίδεσμούς, εξετάζει το τραύμα και το πρόσωπό του γίνεται πιο σκοτεινό.

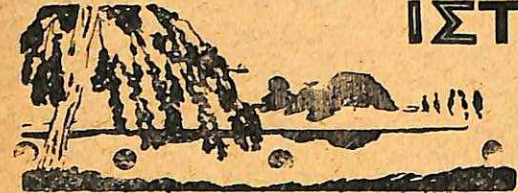
—Λοιπόν; Τὸν ρωτοῦν ὁ ἄνθρωπος μὴ ἔνα στόμο δλοι.
—Ἐχει ἐξαντληθῇ ἀπ' τὴν αἰμορραγία πολὺ. Θὰ ἐπέμβω.
Κι' ἂν δὲν πάθῃ τίποτα, τότε θὰ τῆς κάνουμε καὶ μιὰ με-
τάγγιση αἱματος.
Ἀνοίγει τὴν τσάντα του, ζητεῖ νὰ βράσουν νερό, μιὰ λε-
κάνη, βυμβάκια, ἐπιδέσμους.
Τὰ χέρια του δουλεύουν πυρετικά. Τοποθετεῖ μιὰ μά-
σκα χλωροφορμίου στὸ πρόσωπο ἐκείνης ποῦχε γιατρέψει,
κι' ὕστερα, μὲ τὸ χειρουργικὸ του μαχαίρι σκίζει τὴν ροδό-
κρινες σάρκες τῆς, σκαλίζει, τὸ ἀνοικτὸ στήθος, ἀπολυμαί-
νει, ράβει γοργά, ἀμίλητος, συνωφρυνόμενος. Τέλος ψελλίζει
μὲ ἀνακούφιση:

—Ἐπ' τέλους, ὑπάρχουν ἐλπίδες.
Τοποθετεῖ τὰ ἐργαλεῖα του πέρα καὶ πιάνει τὸ σφυγμὸ
τῆς ὁρρώστης.
—Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ κι' ἡ μετάγγιση ἀμέσως, τώ-
ρα... Ποιὸς προσφέρεται γι' αὐτό;
—Ὁ πατέρας τῆς ὁρρώστης κυττάζει τὸν μνηστῆρα τῆς
στὰ μάτια. Τὸ ἴδιο κι' ἡ μητέρα τῆς.
—Εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ σιωπᾷ.
—Πληρώνω νὰ φέρουμε... ψιθυρίζει τέλος.
—Ὁ Λεὼν ἐκούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι του.
—Ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει. Ἡ δεσποινὶς; ψιθυρίζει κυττά-
ζοντας τὴν καμαριέρα ποῦ τὸν βοηθοῦσε στὴν ἐτοιμασίαν τῆς
ἐγχειρήσεως.
Ἡ νέα δαγκώνει τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἀποτραβιέται.
—Δὲν θὰ μπορούσα ἐγὼ γιατρέ;
λέγουν ταυτόχρονα οἱ γονεῖς τῆς κόρης. Ὁ γιατρὸς κου-
νάει καὶ πάλι ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι κι' ἀπευθύνεται σὲ κά-
ποιον ὑπηρέτη ποῦ μπῆκε σὲ μιὰ στιγμή στὸ δωμάτιο... Κι'
ἐκεῖνος ὁμοῦ ἀρνιέται ἐπίσης.
Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη ὁ Σατερνὲ ἔσυρε μιὰ ντορμέζ, κι'
ἀφοῦ ἐοῖμωσε τὴν συσκευή του ἄνοιξε μιὰ φλέβα τοῦ χεριοῦ
του, τοποθέτησε τὸ ἓνα τῆς ἄκρο σ' αὐτή, ἔνωσε τὸ ἄλλο μὲ

τὴ φλέβα τῆς νέας, ξάπλωσε φροντίζοντας νὰ διατηρήσῃ τὸ
ὑψος ποῦ ἔπρεπε, καὶ μὲ τὸ ρολόι στὸ χέρι, ἄρχισε νὰ δῇ ἡ
τῇ ζωὴ του γιὰ τὴ ζωὴ τῆς...
Σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια τῆς Ροζίτας ἀνοίξαν διάπλατα,
κύτταξαν τὴ σκηνὴ αὐτὴ κι' ἔκλεισαν βαρεῖα ἀμέσως, ἐνῶ
μιὰ καταφανὴς συγκίνηση ζωγραφίσθη στὴν ὄψη τῆς...
Λίγο ἄργότερα ὁ Λεὼν τελείωνε τὸ καθήκον του, μιὰ ἔπα-
φτε λιπόθυμος...

—Ἐχουν περάσει τώρα, ἀπ' τὸ βράδυ ἐκεῖνο, κάμποσες μέ-
ρες, κι' ὁ Λεὼν εἶναι στὴν ἀνάορωση, ἀπὸ μιὰν ἐπιπλοκή, ποῦ
τοῦφερε μιὰ ἐλαφρὴ μόλυνση ποῦπαθε κατὰ τὴ μετάγγιση.
Ξάπλωμένος στὸ κρεβάτι του συλλογιέται μὲ πόνο. «Γιατὶ ἡ
Ροζίτα νὰ μὴν προτιμῇ αὐτόν, ἀπὸ κείνον τὸν ἄλλο, τὸ
δειλὸ, τὸν ἀνίκανο νὰ τὴν ἐκτιμῇ;»
Ξάφνου ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου του ἀνοίγει. Ἡ Ροζίτα,
χλωμὴ ἀκόμα κι' ἀδύνατη, ὕστερα ἀπ' τὸν κίνδυνο ποῦ διέ-
τρεξε, μὰ μὲ μιὰ λάμψη χαρᾶς στὰ ὠραῖα τῆς μάτια, πλη-
σιάζει στὸ κρεβάτι τοῦ χαμογελῶντας. Δυὸ νοσοκόμες τῆς
κλινικῆς τοῦ Σατερνὲ, στὴν ὁποία εἶχε μεταφερθῇ γιὰ νοση-
λεῖα, τὴν κρατοῦν.
—Ροζίτα; !
—Ἐκανε κείνος μὲ μιὰν ἀνέκφραστη χαρὰ. Καὶ ζήτησε νὰ
σηκωθῇ...
Μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ τῆς τὸν κράτησε.
—Μὴν κουράζεσαι, τοῦ εἶπε τρυφερά... Μοῦδωκες τὴ ζωὴ
Λεὼν... Σ' εὐχαριστῶ... καὶ γι' ἀπόδειξη τῆς εὐγνωμοσύνης
μου, σοῦ φέρνω τὴν χαρὰ τῆς δικῆς σου... Τὴν εὐτυχία μας.
Ἀπ' τὸ τσαντάκι τῆς βγάζει ἓνα ζευγάρι βέρες, κάθεται
πλαῖ τοῦ καὶ καὶ περνώντας τὴν μιὰ στὸ δάχτυλό του καὶ τὴν
ἄλλη στὸ δικό της ψιθυρίζει...
—Οἱ βέρες τῶν ἀρραβῶνων μας Λεὼν... Ἀγαπημένε μου,
σωτήριά μου...

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΚΙ' ΕΤΣΙ ΣΩΠΑΣΑΝ

Σὲ μιὰ τοιλικὴ συγκέντρωση, στὴν
ὁποία μιλοῦσαν ὁ Κλεμανσώ, μερικοὶ
πολιτικοὶ τοῦ ἀντίπαλοι τὸν ἀπεδοκί-
μαζαν διὰ μουγκρισμάτων.
Οἱ φίλοι του, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἐ-
ξηγέρθησαν καὶ θέλησαν νὰ ἐπέμβουν
γιὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν νὰ σωπά-
σουν.
Ὁ Κλεμανσώ ὁμοῦ τοὺς καθυσόχα-
σε μὲ δυὸ λόγια, ποῦ τὰ εἶπε κάπως
δυνατά.
—Ἀφήστε τοὺς νὰ μουκρίζουν ἀγα-
πητοί μου, δὲν σημαίνει. Ἐχουν βλέ-
ψεις καὶ τὰ γουρουνία τὸν τρόπο νὰ
κοράζουν τὴν σκέψιν τους. Γιατὶ νὰ
τὰ ἐπιρρίψουμε;
Ὁ θόρυβος ἔπαψε ἀμέσως.

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Κατὰ τὸ 1864 ὁ Γουλιέλμος Α', ἀ-
πλοῦ τότε βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, πε-
ριώδευε ἐν κόνιγτι στὴν Οὐγγαρία.
Κάποτε ἔβλεπε ἓνα σύνταγμα τῆς Πρω-
σίας, ὁ ὁποῖος περιελάμβανε στὸ με-
γάλο δρόμο καὶ κάπνιζε τὴ πίπα του.
Ὁ βασιλεὺς, μὲ τὴν συνηθισμένη του
εὐπροσηγορία, τὸν ρώτησε.
—Ποιὸς εἶσαι παλληκάρη μου;
—Δικαστὴς ἀπάντησε ὁ Οὐγγρος,
μὲ μιὰ μικρὴ ἐκπληξη.
—Εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸ ἐ-
πάγγελμά σου;
—Βεβαίως.
—Τότε σὲ συγχαίρω.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Βασιλεὺς τότε ἀπομακρύνθηκε,
ἀλλὰ ὁ δικαστὴς ἔτρεξε καὶ τὸν στα-
μάτησε.
—Καὶ σὺ, παλληκάρη μου, ποιὸς
εἶσαι;
Ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, ἔπειτα δὲ
νομίζοντας πὺς θὰ ἄφηνε κατὰ πλῆκτον
τὸν συνομιλητὴν του εἶπε.
—Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας.
Ὁ Οὐγγρος ἔμεινε ἀτάραχος.
—Εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸ ἐ-
πάγγελμά σου; εἶπε σὲ λίγο.
—Ἀναμφιβόλως, εἶπε ὁ Γουλιέλμος
ταρσγμένος ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία τοῦ
Οὐγγρου.
—Τότε σὲ συχαίρω, εἶπε ὁ Οὐγ-
γρος χαιρετώντας ἀπλοῦκὰ τὸν βασι-
λέα καὶ ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ Η ΕΥΦΥΪΑ

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐπιθεωρώντας
κάποτε ἓνα σύνταγμα τῆς Πρωσίας,
μὴν ἱστορικῆς μάχης, ἔμαθε ἀπὸ τὸν
ὑπασπιστὴν του στρατηγὸ Νέυ πὺς κά-
ποιος ἀνθυπολοχαγὸς Ἐδουάρδος Ραμ-
πισὸν εἶχε δεῖξει πρωτοφανὴ ἥρωισμό
σὲ κάποια προηγουμένη μάχη.
Ὁ Ναπολέων ποῦ ὅπως εἶναι γνω-
στὸ προβίβαζε τοὺς ἀξιωματικούς του
μὲ πολὺ πρωτότυπον τρόπο, καθὼς κα-
τὰ τὴν ἐπιθεώρηση περνοῦσε ὑπροστὰ

ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ραμπισὸν ἄφη-
σε μὲ τρόπο νὰ πῇ χάμω τὴν περίφη-
μο δίκωχο πηλίκιό του.
Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ραμπισὸν ἔ-
σκυψε κι' ἀφοῦ σήκωσε καὶ ἐσεκόνισε
τὸ καπέλλο τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ τὸ
προσέφερε μὲ σεβασμὸ.
—Εὐχαριστῶ λοχαγέ, τοῦ εἶπε τότε
ἰδιῶν ὁ Ναπολέων, κάνοντας τάχα
πὺς δὲν εἶχε προσέξει πὺς ἐκεῖνος
πρὸς τὸν ὁποῖον μιλοῦσε ἦταν ἀνθυπο-
λοχαγός.
—Κι' ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ Μεγαλει-
ότατε, ἀπάντησε τότε μὲ ἐτοιμότητα ὁ
Ραμπισὸν. Σὲ ποιὸ σύνταγμα μὲ τοπο-
θετεῖ ἡ Μεγαλειότης σας;
—Στὴ φρουρά μου λοχαγέ, εἶπε τό-
τε ὁ Ναπολέων, ποῦ ἡ ἐτοιμότης καὶ ἡ
εὐφυΐα τοῦ Ραμπισὸν τὸν εἶχε ἐνθου-
σιάζσει.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὅταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λυὼν
Μονταζὲ ἀνέλαβε τὰ ὑψηλά του καθή-
κοντα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Καρδινάλιου τοῦ
Τανσέν, ποῦ ἦταν γεροντοκόρη τὸν συ-
νεχάρη γιὰ τὴν ἐρωτικὴν του ἐπιτυχίαν
καὶ προπάντων γιὰ τὸ παιδί ποῦ ἀπέ-
κτησε ἀπὸ τὴν κυρία Μαζαρέν.
—Κυρία ξέρετε πολὺ καλὰ τῆς εἶπε
ὁ καρδινάλιος ὅτι ἡ συκοφαντία δὲν σε-
βάστηκε οὐτε σὰς. Ἡ ἱστορία μου μὲ
τὴν κυρία ντὲ Μαζαρέν εἶναι τόσο ἀλη-
θινὴ ὅσο καὶ ἡ περιπέτεια ποῦ ἀποβί-
δουν σὲ σὰς μὲ τὸν Μαζαρίνο.
—Μὰ τότε, εἶπε ἡ γεροντοκόρη δὲν
χωρεῖ ἀμφιβολία. Τὸ παιδί εἶναι δικό σας!

ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΤΟΝΑΛΑΝΤ

ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΑΓΑΠΗΣΗΣ...

ΛΙΧΟΙ Τ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΑΝΣ

Τὴν μά-ζε
Δυὸ μῆνες

ψε α ποτὸς πεντε δρό-μους ποῦ γυρ-νοῦ-σι αά χα-μί-νι κιέ πίσ-τέ-
δεν ε πέ-ρα σαν-καί πα-λι ἡ ἀ-χα-ρι στημι-κροῦ-λα στοὺς δρό-μους

ψε στα λόγια της στοὺς ὁρ-κους πῶς πι-στή-σαυ, τὸν θά μεί-νει, Μά μή-νας
τρι γυρ-νάσι τέ-τοιο χά-λε ἄρ-ρω στη καί, ζη-τιά-νοῦ-λα Για κεί-νον

δεν ε-πέ-ρα-σε καί πᾶ-λι σὲ ἀλ-λουνοῦ τὴν βρῖοκειτὴν ἀρ-κά-λη Μὲ λύπη
ποῦ τὴν μά-ζε-ψε ῥω-τά-ει μὰ καί τὴν πόρ-τα του ξανακι-πά-ει κλειστήν

τὴν κυττά-ζει καί στε-νά-ζει τοι γάρ-α νά-βει καί φω-νά-ζει: Πο-
βρῆ κέ-κεί-νη καί μα-θαί-νει πῶς τῶρα πειά-δεν τὴν πα-θαί-νει:

τέ μὴν ἀ-γα-πή-σησέ-τη γυ-ναί-κα γιὰ

τί μπε-λά θά βά-λεις στο κε-φά-λι 'Ε

σύ-θα τὴ νε-λα-τρέυ-εις

κ' αὐ-τὴ μέ-δε-κα θέ-να ζη-τά-της ἀ-γα-πῆς πα-ρα-ζά-λη

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΥ

— Τι όμορφη κοπέλλα! άνεφώ νησεν ένας μεσόκοπος κύριος, καθώς είδε να μπαίνει στη φω ταγωγημένη αίθουσα του χορού την Έλλεν Γιέλλοφαν.

— Είναι άπαράλλακτη ή μακαρίτισσα ή μητέρα της, Έκανε ή γηραιά κυρία Σμουθμπέλ.

— Και φυσικά, επρόσθεσεν ό Μάξ Σίλλυμαντ, πού ήταν γνωστός για την κακεντρέχειά του, θά είναι όπως ήταν κι' εκείνη άμυαλη, φιλάρεσκη, έκκεντρική και άσωτη.

Πιθανόν να εξακολουθοῦσε πολλήν ώρα ακόμη να μιλά για τὰ έλαττώματα της, πεθαμένης πιά κυρίας Γιέλλοφαν, αν κάποιος γηραιός κύριος, με κάτασπρα μαλλιά, πού άκουσε τυχαίως αυτή τη συζήτηση, δέν τόν διέκοπτε άποτόμως.

— Σας Έκανε ποτέ κανένα κακό ένδω ζωίσε, για να μιλάτε έτσι, γι' αυτή, κύριε;

— Έμένα όχι, άπάντησεν εκείνος. Ούτε καν την έγνώριζα. Έχω άκούσει όμως—όπως όλος ό κόσμος άλλωστε—πόσο είχε γελοιοποιήσει τόν δυστυχισμένο τόν άνδρα της, έφευρίσκοντας διάφορα κόλπα, για να τού τραβάει λεπτά.

— Μάθ'τε λοιπόν, αγαπητέ κύριε, Έκανε υποκλινόμενος, πως εγώ υπήρξα εκείνος ό γελοιοποιημένος άνδρας της, όπως λέτε συγχρόνως δέ ότι ή γυναίκα μου τὰ διόρθωσε όλα με τό θάνατό της.

— Μιά επιπόλαιη χειρονομία κι' αυτή, επέμενε ό Μάξ Σίλλυμαντ με πείσμα.

Στην άπελπισία της, όταν έμαθε πως τό παιδί κινδύνευε, ρίχτηκε από τό παράθυρο. Μήπως άλλως τε αυτή δέν ήταν ή αίτία για τόν κίνδυνο, πού διέτρεχε ή κόρη της;

— Σωστά, άπάντησεν ό Ρόμπερτ Γιέλλοφαν. Άλλά ή αυτοκτονία της δέν ήταν άπλως μία επιπόλαιη χειρονομία όπως λέτε. Ήταν μία θυσία μητέρας για να σώση τό παιδί της.

— Όλοι τόν κύτταζαν με έκπληξη κι' αυτός επανέλαβε.

— Έπρεπε πρό πολλού, ίσως, να είχα εξομολογηθί την αλήθεια, για να άποκαταστήσω τη φήμη της, μά...

— Σώπασε για λίγο... Έπειτα είπε.

— Αν θέλετε, να πάμε σε κανένα σαλονάκι, όπου να είναι ολιγώτερος θόρυβος, και ολιγώτερος κόσμος, θά σας διηγηθώ την ιστορία της αυτοκτονίας της.

— Όσοι ήταν παρόντες στη συζήτηση τόν άκολούθησαν.

— Μου είπατε πριν, άρχισεν ό Ρόμπερτ Γιέλλοφαν— πως με γελοιοποιούσε ένδω ζωίσε. Θα ξέρετε τότε επίσης όμως, ότι δέν με είχε ποτέ άπατήσει ως σύζυγο. Άπλως ήταν μία φιλάρεσκη γυναίκα, πού ίσως—όπως πολλές άλλες—νά είχε άφοσιωθί, σις πάθος των κοσμημάτων, στη μανία για τουαλέτες και γουναρικά, έπειδή δέν την είχαν μάθει να έκτιμά τίποτε άλλο στη ζωή, εκείνοι πού την άνέθρεψαν.

— Εγώ, είχα άρκετά μεγάλη περιουσία για να μπορή να ικανοποιή όποιονδήποτε καπρίτσιο της. Της είχα ξεκόψει όμως μηνιαίο ποσό για τὰ άτομικά της έξοδα, και επέμενα με πείσμα να μη της δίνω ούτε ένα λεπτό παραπάνω.

— Ήταν μία άνοησία έκ μέρους μου. Τὰ έξοδα μιάς γυναίκας δέν κανονίζονται όπως ό μισθός ενός υπαλλήλου. Γι' αυτό κι' εκείνη, καθώς ήταν έξυπνη και πολυμήχανη, φρόντιζε με διάφορα κόλπα, όπως είπατε, —να μου τραβή τα ποσά, πού δέν της έδινα οικειοθελώς.

— Αναστένανε και συνέχισε.

— Κάθε φορά, λοιπόν πού τὰ σχέδιά της πετύχαιναν και τό μάθαινα κατόπιν, γινόντουσαν έξω ροενών, γιατί αυτή,

μία γυναίκα, είχε κατορθώσει να με γελάσει. Έτσι, έπειτα από ένα τελευταίο θάσεν να με γελάσει. Έτσι, έπειτα από ένα τελευταίο της κόλπο, είχα όρκισθί να μη ξαναγελασθώ και να μη πιστέψω δ,τι δήποτε και αν μου έλεγε, όταν θα επρόκειτο για χρήματα. Γι' αυτό, όταν ένα άπόγευμα παρουσιάσθηκε έξαλλη και με κλάμματα μου άνήγγειλε πως οι γκάγκστερς είχαν άπαγάγει τό κοριστάκι μας, από τό αυτοκίνητο όπου τό είχε αφήσει για μία στιγμή για να πάη να αγοράσει κάτι σ' ένα κατάστημα, έμεινα άτάραχος και άπλως μειδιούσα ειρωνικώς.

— Σε βεβαιώ πως τό παιδί μας κινδυνεύει... Ξεφώνιζε κλαίοντας.

— Εγώ όμως, χωρίς να δίνω σημασία στις άπελπισμένες κραυγές της, της υπενθύμιζα όσα έχετε άκούσει και σεις, γιατί «τα άστεία της Λάουρυ, εις βάρος του συζύγου της», όπως τὰ άποκαλούσε ό κόσμος, κάναν πάντα τόν γύρω των σαλονιών.

— Της υπενθύμιζα πρώτα πως μία φορά είχε σκηνοθετήσει τό χάσιμο του κολλιέ της πού αξίζει, για μία ολοκληρη περιουσία, και τίν εβρεση του όποιου ό τύπος και ή άστυνομία είχαν άναστατώθι, και τό όποιον άπλως αυτή είχε κρύψει για να πάρη μέσον ενός προσώπου της έμπιστοσύνης της, την γενναία άμειβι πού με είχαν άναγκάσει να ύποσχεθώ σ' όποιον θα τώβρισκε.

Της υπενθύμιζα έπειτα, πως μία μέρα μου τηλεφώνησε κι ήρθα σπίτι όπου μου παρουσίασε ένα τραυματισμένο κοριτσάκι πού είχαν άνακαλύψει ό θεός ξέρει πού, και πού μου είπεν ότι τό είχε τραυματίσει αυτή με τό αυτοκίνητό της ένω δλη αυτή τη σκηνοθεσία την Έκανε για να με βάλη να πληρώσω μία άρκετά σημαντική άποζημίωση, για να μη γίνη θόρυβος γύρω από τδνομα δέ της Λάουρυ, συνάμα για να πάρη όπως έμαθα άργότερα, τό μέγιστο μέρος της άποζημιώσεως αυτή, ένω στη μητέρα του παιδιού έδωκε ελάχιστα.

Της υπενθύμιζα επίσης πως πρό τριών μηνών, όταν έλειπε ταξίδι, μου είχα γράψει πως Έκανε μία έξαφνική έγχείρηση κι' εγώ, μαζί με τὰ τσέκ πού θα έκανόνιζαν δήμετά έξοδα του νοσοκομείου, της έστελνα καθημερινώς κογράμματα γεμάτα αγωνία, ρωτώντας την πως πήγαινε, ένω όταν γύρισε σπίτι την βρήκα ύγιεινιάτη και μου εξήγησε, πως ήταν άπλως μία έκπληξη πού μου προετοίμαζε. Είχαν αλλάξει τὰ έπιπλα του μπουντουάρ της. Και τη έτόνισα με πείσμα τέλος.

— Δέν πιάνουν πιά αυτά τὰ κόλπα αγαπητή Λάουρυ. Μάταια εκείνη κλαίοντας μου έδειχνε τό γράμμα πού οι γκάγκστερς είχαν αφήσει στο αυτοκίνητο και όπου έγγραφαν πως έπρεπε χωρίς να είδοποιηθί ή άστυνομία να τούς μετρηθούν σε όρισμένο μέρος έκαστο χιλιάδες δολλάρια, γιατί άλλωστε ή μικρή θα έφονεθετό.

— Ασφαλώς θα ύπαγόρευες στην καμαριέρα σου κ έγγραψε αυτό τό γράμμα, της έλεγα. Ή μικρή μας Έλλε θά είναι ήσυχα καθισμένη σε καμιά θειά της, όπου θα τή άφησες για λίγες ώρες.

— Άσε με ήσυχο λοιπόν να κυττάζω τις δουλειές μου κ τράβα στο καλό!!!

— Σε έξορκίζω, μου Έκαμεν αυτή άπελπισμένη τότε, πιστεύω με. Λέγω την αλήθεια αυτή τη φορά... Αν δέν θλης να δώσης τὰ χρήματα είδοποίησε τουλάχιστο την συνουσία, αν και αυτό θά΄ ήταν, τρομερός κίνδυνος για

ζωή του παιδιού μας.

—Αναστένανε επικρά και μετά μακρά σιωπή επανέλαβε.

—Ματαία έπεσε σιά πόδια μου και με παρακαλούσε με

τόν πιο συγκινητικό τρόπο ή φτωχή Λάουρυ...

—Δέν πρόκειται ούτε το δακτυλάκι μου να κουνήσω, της άπάντησα έγω. Ξέρω κι' απ' άλλοτε πως έχεις ζωηρή φαντασία κι' είσαι μια θαυμασία ήθοποιός.

—Προχθές, της πρόσθεσα ειρωνικώς, δέν εξήγησες να αλλάξουμε το αυτοκίνητό σου, που άλλως τε αγοράσαμε μόλις προ τριών μηνών; Είμαι βέβαιος πως γι' αυτό το καπρίτσιο σου θα προωρίζονται αυτά τα λεπτά των κυρίων γκάγκστερς.

—Είπα αυτά κι' ήμουν έτοιμος να την άφήσω ευχαριστημένος, που δέν είχα πέσει αυτή τη φορά στην παγίδα της, όταν μου φώναξε.

—Έχεις δίκιο να μη με πιστεύης. 'Αλλά αυτή τη φορά, σου επαναλαμβάνω, δέν λέω ψέμματα ούτε σκηνοθετώ καμμιάν άπάτη... Τι πρέπει ν' κάνω για να με πιστέψης; 'Αν σκοτωνόμουν; 'Αν έπεφτα από το παράθυρο;

—Δηλαδή θ' ανέβρης στο πεζούλι και θα περιμένης την τελευταία στιγμή να τρέξω να σε πιάσω; της είπα ειρωνικά. Και πρόσθεσα.

—Δοκίμασε. Είμαι βέβαιος όμως πως μόνη σου θα ξανακατέβης.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΝΤΕΜΙΡ-ΚΑΓΙΑΣ

Έχη συγχωρήσει για το αίμα των παιδιών του που έχυσε τόσο άδικα.

—Πώς θα καταλάβω πως ο Θεός με συγχώρησε; ρώτησεν ο Ντεμίρ.

—Βγάλε ένα ξύλο απ' τη φωτιά που καίει στο πλάι σου, σβύστο στη στάχτη και πάρε το μαζί σου. Φύτεψέ το στον κήπο του σπιτιού, που ο Θεός επιθυμεί να χτίσης, και την ήμερα που το κουτσουρο αυτό θα βγάλη φύλλα και βλαστούς θα καταλάβης ότι ήρθεν ή ώρα του έξιλασμού.

Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε. Σ' όλη την 'Ανατολή μιλούσαν με θαυμασμό για τ' όμορφο τ' όμορφο, που ένας άγνωστος γεροντάκος διατηρούσε στο μέρος όπου έπτά δρόμοι γίνονταν εκεί ένας. Όσοι πεινασμένοι έμπαιναν εκεί μέσα, έβγαιναν χοριάτοι. Όσοι φτωχοί χτυπούσαν την πόρτα του έβγαιναν με δισάκια γεμάτα από χρήματα και τροφές. (1) Πληγωμένοι έβρισκαν λαμπρό κρεβάτι, οι κουρασμένοι περιποιήσιν αδερφική και γαλήνη.

Είκοσι δολόκληρα χρόνια ο Ντεμίρ Καγιά πρόσμενε τον έξιλασμό μοιράζοντας την αγάπη του, αυτός που πριν πλημύριζε τις χώρες στο αίμα. Είκοσι χρόνια πρόσμενε τη βλάστηση του μισοκαμμένου ξύλου που φύτεψε στον κήπο τ' όμορφου χανιού του. Άρχισε να καμπουριάξη και τα μαλλιά του ν' άσπρίζουν. Ένα πρωί άκουσε κλάψα στο δρόμο. Είπε έναν καβαλλάρη, πλούσια ντυμένο να φτάνη κεντώντας τ' άλογό του που άφριζε από τη γρηγοράδα του. Έρχόταν σαν άστραπη.

—Ω αδερφέ μου, είπεν άγενικά ο Ντεμίρ Καγιά βγαίνοντας στο δρόμο στάσου λίγο να ζαποστάνης και να γαληνέψης το ζωο σου. 'Ε, α μέσ' στο σπίτι μου να δροσίσης τα χείλη σου, μ' εκλεκτά ποτά και να γλυκάνης το λαρύγγι σου με το ναργιλέ που θα σου προσφέρω...

—Ξεκουμπίσου από το δρόμο μου,

Τότε πραγματικά, μ' ένα πήδημα ή Λάουρυ, ανέβηκε στο παράθυρο.

—'Εγώ άτάραχος άναψα ένα τσιγάρο και εξακολουθούσα να την ειρωνεύωμαι.

—Όταν είδε αυτή τη στάση μου, τότε, πραγματικά, για να με κάνη, να την πιστέψω, πριν έγω προλάβω, να την κρατήσω ρίχτηκε στο κενό, φωνάζοντας: «Σώσε την κόρη μου».

Ο Γιέλλοφαν ξαφνικά σταμάτησε την άφήγησή του. Το πρόσωπό του, που αλάκωναν δυο βοθείες ρυτίδες για μια σκληρή σκετοίνιασε από μιαν άδυστηρή άνάμνηση.

—Ξερετε, προσέθεσε ο λίγο με άλλοιωμένη φωνή, τη συνέχεια. 'Η γυναίκα μου έλεγε την άλήθεια. 'Η κόρη μου, πράγματι, έχεν αιχμαλωτισθή και μου έπεστράφη άφου πλήρωσα τα λύτρα. Σε μια βδομάδα μέσα, τέλος, πιάστηκαν και οι γκάγκστερς.

Σώπασε, στέναξε για μια φορά ακόμη και κατέληξε.

—Βλέπετε λοιπόν πως και μια φιλ' άρεσκη κι' επιπόλαιη γυναίκα ξέρει ν' αγαπά το παιδί της, όταν παρουσιασθή ή περίπτωση.

Κι ή χαιρετώντας τους έφυγε, χωρίς να τους ειλπή τίποτα άλλο.

ΤΖΑΚ ΝΙΜΠΥ

παλιόγερε! φώναξε μ' όρηνη ό καβαλλάρης και χτύπησε όρμητικός με το μαστίγιό του το πρόσωπο του Ντεμίρ Καγιά.

—'Ενοιωσε ένα αλλάκι αίματος να πλημμυρίζει την όψη του.

Τ' άγρια ένστικτα, που είκοσι χρόνια είχε πνίξει μέσα του, έύπησαν μπρός στο χτύπημα του ξένου καβαλλάρη.

—'Αρπαξε άσυναίσθητα ένα λιθάρι και τώρριξε μ' όλη τη γεροντιστική δύναμή του πάνω στον ξένο, που χτυπημένος έπεσε απ' άλογό του πληγωμένος θανάσιμα.

—Ω, 'Αλλάχ τι έκανα... ψιθύρισε με τρόπο ο Ντεμίρ Καγιά. Σκότωσα έναν αδερφό μου.

—'Ετρεξε κοντά στον πληγωμένο κι' άρχισε με λόγια τρυφερά να του ζητη συγχώρεση.

—Όχι! άπάντησεν εκείνος. Δέν με σκότωσες έσύ, μα ό 'Αλλάχ! 'Ακουσε. Ό πασσάς της επαρχίας μας, είναι σκληρός κι' αίμοβόρος. Μερικοί φίλοι μου έκαναν συνωμοσία έναντίον του για να τον έκθρονίσουν κι' έγω για να κερδίσω μια μεγάλην άμοιβή έτρεχα να τούς προδώσω. Το χτύπημά σου έκοψε τ' άμαρτωλό μου διάβημα. Το θέλημα του 'Αλλάχ έγινε. 'Ας με συγχωρήση... Χαίρε!

Κι' ό ξένος γέρνοντας το κεφάλι έσπύχησε.

Καταλυπημένος ό Ντεμίρ Καγιά, έγύρισε στο σπίτι του για να διατάξη τούς δούλους του να σηκώσουν τον νεκρό. Μα καθώς περνούσε από τον κήπο τα μάτια του από συνήθεια έπεσαν στο μισοκαμμένο κλαρί. Είχε βλαστήσει! Το κλαρί εκείνο είχε βγάλει φύλλα.

Ο Ντεμίρ Καγιά γονάτισε συγκινημένος κοντά στο φυτό. Μια σταγόνα αίματος απ' την πληγή που του άνοιξε το μαστίγιο του ξένου, κύλησε πάνω στο φυτό. Και το πρώτο μπουμπούκι που εκείνην τη στιγμή τέντωνε τα πέταλά του βάφηκεν έρυθρό.

Τέτοια λουλούδια σήμερα βρίσκει κανείς σ' όλη την 'Ανατολή!

ΑΛΕΞΗΣ ΚΟΥΠΡΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τρέμοντας δολόκληρη άπο χαρά και μη χορταίνοντας να θαυμάξη το μεγαλοπρεπές δακτυλίδι, που ό έραστής της μόλις της είχε προσφέρει, ή Λίλιαν Μοντουί, άναστένανε:

—Τι κρίμα!

—Τι, δέν σου άρέσει; ρώτησε, λίγο άνήσυχος, ό Ροζέ Μαλαντέν.

—'Α, όχι αυτό. 'Ισα ίσα που είνε πάρα πολύ όμορφο.

—Τότε γιατί είπες: τί κρίμα!...

—'Η νέα γυναίκα έσκυψε πάνω του και τυλίγοντας τα γυνά της μπράτσα γύρω στον λαιμό του είπε:

—Τι άτυχία, Ροζέ, να μη σε γνωρίσω πριν από τον Γκαστόν! Θα γινόσουν σύ άντρας μου, αντί για κείνον. Κατάλαβες;

—'Α, ναί, είπε εκείνος.

Και την άγκάλιασε, λέγοντάς της πως δέν έπρεπε να λυπάται γι' αυτό. Γιατί, όχι μόνο ό Γκαστόν ήταν ένας πρώτης τάξεως σύζυγος, αλλά είχε και την μοναδική άρετή να ταξιδεύη συχνά για τις δουλειές του καινάτους άφίνη έτσι μένους και ήσυχους.

Και καθώς ή Λίλιαν πήγε να διαμαρτυρηθή, ό Ροζέ πρόσθεσε:

—'Ετσι είναι Λίλιαν. Κάθε άτομο, μπαίνοντας στον κόσμο, έχει κάποιον ρόλο να παίξη όρισμένον από το πεπρωμένο. 'Εγώ είμαι προωρισμένος για να είμαι έραστής

ένας έραστής όχι δυσάρεστος υποθέτω... Θα μου ήταν τελείως άδύνατο — σου το όμολογώ — να ζήσω όλη μου τη ζωή με μια γυναίκα, όσο κι' αν την αγαπούσα. Θα έπληττα. Ό έρωτας, για να κρατηθή στη ζωή πρέπει να άπάρχη άνησυνία ζήλεια, άβεβιότης κλπ. Το να ξέρω ότι μια γυναίκα είνε όριστική κι' άποκλειστική δική μου, αυτό θα μου έσβυνε άμέσως τον έρωτα που έχω γι' αυτήν, όσο μεγάλος και φιλογερός κι' αν είναι. Γι' αυτό δέν πρέπει να λυπάσαι πού δέν έγιναν άντρας σου, αλλά να χαιρέσαι, γιατί τώρα είσαι που σε ποθώ και σ' αγαπώ τρελλά...

—Τι ώραία που τα λές!

—Σάν έρωτευμένος, αγάπη μου!

Λέγοντας αυτά ό Ροζέ σύστησε στη Λίλιαν να ντυθή και να γυρίση σπίτι της, γιατί δέν έπρεπε να δώση την παρामीκή ύποψία στην ύπηρεσία της.

—Συ τί θα κάνης μετά; τον ρώτησε ή Λίλιαν.

—Κάπου μου έχουν τραπέζι, είπε ό Ροζέ.

—Θα είναι και γυναίκες μαζί; έκανε λίγο άνήσυχη ή Λίλιαν.

—Πολύ πιθανόν. Τραπέζι χωρίς γυναίκα, Λίλιαν, είναι τό θλιβερότερο πράγμα του κόσμου... Δέν το ξέρεις;

—Όταν γύρισε σπίτι της ή Λίλιαν, κάθησε στο μπουντούρ κι' άρχισε να ξανακυντάξη το δακτυλίδι της και να το θαυμάξη. Δυστυχώς όμως έπρεπε γρήγορα να πάψη να το φορά. Γιατί αν γυρίζοντας ό άντρας της απ' το ταξίδι του, το έβλεπε, θα του έκανε έντύπωση το μεγάλο πετράδι που και θα έσπευδε άμέσως να της ζητήσει εξήγησεις.

—'Α, τί κουτό που είναι οι σύζυγοι, σκέφτηκε ή Λίλιαν. Καθώς όμως ό άντρας της δέν έπρόκειτο να έπιστρέψη την έπομένη, μπορούσε να φορή το δακτυλίδι της όλη εκείνη τη βραδυά.

Ξαφνικά εκεί που καθόταν ή Λίλιαν, άκουσε τη φωνή του άντρός της, να την ρωτά ή δακτυλίδι ή αν εκείνο το θαύμαζε.

—Πώς! Σ' ό γύρισες κιόλως; άπόρησε αυτή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

—Ναί. Τελείωσα τη δουλειά μου ενωρίτερα.

—Τι είναι, λοιπόν, αυτό το δακτυλίδι, ξαναρώτησε

θέλοντας και μη ή Λίλιαν το έβγαλε από το δακτυλό της και το έδωσε, λέγοντας πως δέν είχε κομμιιά αξία.

Ό σύζυγος πήρε το δακτυλίδι και πλησιάζοντας στο φως το παρατήρησε με προσοχή και διαπίστωσε πως αν ήταν ψεύτικο, όπως του έλεγε ή Λίλιαν, ή αν όμως πάρα πολύ καλή άπομίμηση άληθινού.

—'Εγώ το άγόρασα. Δόσε μου το, επ' μέινε εκείνη.

—'Α, όχι, είπε εκείνος ξερά, βάζοντάς το στην τσέπη του. Θα το δείξω σε κάποιον φίλο μου χρυσοχόο για να μου πη αν είναι άληθινό ή ψεύτικο.

Τρομαγμένη ή Λίλιαν επέμεινε να της το δώση. Δέν ήθελε με κανέναν τρόπο να μάθη κινείς ότι φορούσε ψεύτικα πράγματα πάνω της... Παρά την έπιμονή τους όμως ό κ. Μοντουί άπόφυγε να της το έπιστρέψη.

Την νύκτα ή Λίλιαν δέν μπόρεσε να κλείση μάτι. Τί θα γινόνταν αύριο που ό σύζυγός της θα διαπίστωνε ότι το δακτυλίδι δέν ήταν ψεύτικο, αλλά άληθινό; Πώς θα δικαιολογιόταν; Ω, θα τα καταλάβαινε όλα ό Γκαστόν και το κακά θα ξεσπούσε. Θα την έκανε ρεζίλι σ' όλους τους δικούς της. Θα την χώριζε και π' ά δέν θα ήταν παρ' αμά χωρισμένη, λόγω κακής διαγωγής. 'Η ζωή της δέν μπορούσε π' άρα να μολυνθή για πάντα, να καταστραφή... Κανένα τίμιο

σπίτι δέν θα άνοιγε να την δεχτή. Μπροστά σε μια τέτοια ζωή προτιμότερος ό θάνατος...

Ό κ. Μοντουί που κάποια ύποψία του είχε μπη από καιρό, έτρεξε μόλις βγήκε έξω το πρωί να πιάσει στον φίλο του τον χρυσοχόο και να του δείξη το δακτυλίδι. Έκείνος, άφ' ό το ξέτασε επί πολύ, του άπάντησε:

—Κόντεψα να γελαστώ κι' έγώ. Είναι ψεύτικο, αλλά φτιαγμένο με τόσο τέχνη, ώστε φαίνεται άληθινό.

Ό κ. Μοντουί χαμογέλασε ευχαριστημένος και τράβηξε κατόπιν στη δουλειά του. Ήταν ήσυχος. Το δακτυλίδι δέν ήταν άληθινό, ώστε να μπορούσε να υποθέση ότι ήταν δώρο κάποιου έραστού, αλλά ψεύτικο. 'Η Λίλιαν θα το είχε άγοράσει με τις οικονομίες της... 'Αλλωστε, δέν στοίχιζε παρ' άνω από πενήντα φράγκα.

Όταν το μεσημέρι γύρισε σπίτι, βρήκε πάνω στο τραπέζι της τραπέζιας ένα γράμμα. Το άνοιξε. Ήταν της Λίλιαν. Το όμολογούσε όλη την οίθηματική περιπέτειά της, του μιλούσε για το δακτυλίδι που ήταν δώρο του έραστού της και κατάληγε πως βέβαιη ότι θα την χώριζε, μόλις έξείσας του δακτυλιδιού μάθαινε την άλήθεια, είχε αποφασίσει να πεθάνη... Θα ριχνόταν στον Σηκούανα...

—Τι ώραί β, ήκεν ή κυρία; ρώτησε την ύπηρετρία ό κ. Μοντουί.

—Στις έννέα, κύριε.

—Πολύ άργά!... σκέφτηκε ό σύζυγος της Λίλιαν. Και έπεσε με λυγμούς πάνω σ' ένα κάθισμα...

ΔΑΝΙΗΛ ΡΙΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μια μέρα έγένετο συζήτησης ένώπιον του Δουμά υιού, περί της κακίας του ανθρώπου.

—'Εγώ, είπεν ό Δουμάς, προτιμώ τον κακόν άνθρωπον από τον ήλίθιον, ό ότι ό κακός λητμονεί κάποτε την κακία του, ένω ό ήλίθιος ποτέ δέν άφίνει τη βλαεία του.

ΗΤΑΝ ΑΡΓΑ...

Είχε ταξιδέψει σ' όλες τις άκρες του κόσμου έλπίζοντας πως έτσι θά νικούσε τη δυνατή νευρασθένειά της ή τουλάχιστον θά την λιγότευε. Είχε περάσει Ιαπωνία, Κορέα, Αννάμ, Σιάμ, Ινδίες. Μά ούτε οι μαρμάρινες γέφυρες του Πεκίνου, ούτε η μεγαλοπρέπεια του Φοϋζι Γιάμα στην Ιαπωνία, ούτε οι χίλιοι ναοί του Μπεναρές, ούτε η μυστηριώδης μεγαλοπρέπεια του Άνγκορ δέν μπόρεσαν τάς της καλμάρουν τη νευρασθένεια. Τό κακό είχε προχωρήσει πάρα πολύ. Ούτε οι όμορφιές της φύσεως, ούτε τά θαυμαστά έργα των ανθρώπων δέν μπορούσαν νά τό σταματήσουν. Τό πλοίο, έγκαταλείποντας την Κεϋάνη, στάθηκε στο Κολόμπο. Μερικοί νέοι έπιβάτες ανέβηκαν και έγκαταστάθηκαν. Ύστερα ανέβηκαν εστη γέφυρα. Ένας μεταξϋ αυτών, μόνος του και σιωπηλός όπως ή Άριάν, πήγε και κάθησε όχι μακριά απ' αυτήν, στο έρμηκό μέρος της γέφυρας.

Και καθένας από τους δυό τους, ή γυναίκα κι' ό άντρας, βυθισμένοι στις όδυνηρές όνειροπολήσεις τους, ρωτούσαν με τά μελαγχολικά τους μάτια τό άπειρο πού άπλωνόταν μπροστά τους.

Η Άριάν Μπάτσα, τραγουδίστρια, προικισμένη με όμορφιά, με ταλέντο και τύχη, άπελάμβανε έπί πολλά χρόνια τους λαμπερούς αυτούς θησαυρούς. Ύστερα από μία ζωνρή και αίσθηματική νεότητα, είχε βρή στα σαράντα της χρόνια τον μεγάλον, τον τελευταίο έρωτά της. Δέκα χρόνια συνεχώς είχε ζήσει άποκλειστικά με τον άγαπημένο της. ευτυχισμένη. Ήταν ζωγράφος. Μά ύστερα εκείνος έπέθανε. Η Άριάν άπελπισμένη, έγκατέλειψε τό θέατρο άν και ή φωνή της και τά δροσρά χαρακτηριστικά της θά της επέτρεπαν νά μείνη έπί πολλά χρόνια στη σκηνή. Αποκαρδιωμένη και μη βλέποντας παρά έναν μαϋρον τοίχο μπροστά στη ζωή της, είχε φύγει κι' είχε πάει μακριά για νά ζητήσει μία δικαιολογία της ζωής κι' έναν σκοπό. Όμως δέν είχε μπόρσει νά βρή τίποτε. Τό πλοίο την ξαναγύριζε τώρα πόλιπρός

την Εϋρώπη και ή Άριάν θέτε στον έαυτό της τις ίδιες έρωτήσεις πού θέτε κατά την άναχωρησή της: «Ποιός θά γεμίσει τό θλιβερό κενό της ψυχής μου; Ποιός θά με σώση; Ξαφνικά μιά ιδέα θερμή και φωτεινή σαν τον ήλιο ήρθε νά φωτίση την πένθιμη νύχτα τοϋείναι της και νάδώση άπάντηση στο έρώτημά της:

— Ό γυιός μου!

Η Άριάν στά έίκοσί της χρόνια είχε κάνει ένα παιδί. Η γέννησή του όμως ήταν άτοπη, γιατί ό πατέρας του ήταν παντρεμένος. Η Άριάν μόλις τότε είχε ντεπουάρει στο θέατρο με την βοήθεια ενός πλούσιου και ισχυρού προστάτου. Η Άριάν θέλοντας νά μη μάθει ό προστάτης την κατάστασή της, προφασίστηκε κούραση και πήγε νά κρύψη την μητρότητά της σε μία μακρινή κομόπολη. Τό παιδί πού γεννήθηκε εκεί άφοϋ δηλώθηκε ως τέκνον άγνωστων γονέων και πήρε τό όνομα Ζάν Μαρσέλ, δόθηκε από την Άριάν σε μία καλή γυναίκα για νά ανατραφεί. Η Άριάν έπί πολλά χρόνια έστελνε τά έξοδα της διατροφής του και άργότερα φρόντιζε από μακριά πάντοτε, νά πάρη τό παιδί της, μία καλή μορφωση, Όταν πήγε είκοσιένα χρονών τοϋ έστειλε μέσω ενός συμβολαιογράφου, ένα μικρό κεφάλαιο, είδοποιώντας τον ταυτόχρονα ότι δέν είχε πιά νά περιμένη τίποτα έκ μέρους της. Και νά τώρα, ύστερα από τριάντα όλόκληρα χρόνια πού ή Άριάν είχε γίνει μητέρα, τό μητρικό της ένστικτο ξύπνησε μέσα της ζωνηρά και άπότομα.

— Ά, άν είχα τό παιδί μου! ψιθύρισε, θά με άγαπού-

σε... θά με παρηγορούσε... Γιατί νά τό έγκαταλείψω! Στην άρχή είχα τον φόβο πως θά μου έμπόδιζε την έπιτυχία μου στο θέατρο. Κατόπιν ότι θά γινόταν έμπόδιο στην ευτυχία μου... Γιατί νά μην άκούσω την έσωτερική εκείνη φωνή πού μούλεγε τότε, νά τρέξω κοντά στο παιδί μου! Άλλά μήπως θά ήταν δυνατό, νά προσπαθούσα νά βρω τώρα τον γυιό μου; Όχι, αυτό είνε τρέλλα... Πώς νά μπόρσω νά τον άνακαλύψω μέσα σ' όλον τον κόσμο και ύστερα από τόσα χρόνια πού πέρασαν; ... Και τί νάγινε τάχ; Κανένας τυχοδιώκτης ίσως... Παρ' όλα όμως αυτά ή φωνή της μητρότητος μεγάλωνε μέσα της συνεχώς.

— Όταν φτάσω στο Παρίσι, άπεφάσισε σε μία στιγμή, θ' άρχίσω νά ψάχνω για νά τον βρω.

Στό μεταξύ ό σιωπηλός έπιβάτης του πλοίου, είχε παρατηρήσει την μελαγχολία και την μοναξιά της Άριάν. Τοϋ είχε κάνει έντόπως ή όμορφιά της, πού διατηρόταν θαυμάσια στα πενήντα της χρόνια και την παρακολουθούσε κάθε πρωί πρϋ έκείνη πήγαινε νά ξαπλωθή πάνω στη γέφυρα σε μία οαίς-λόγκ γεμάτη μαξιλάρια.

Η Άριάν έκ μέρους της παρατηρούσε με συμπάθεια τό νέο πού τό φώτιζε και νουσταλικά μάτια και οι ζωνρές γραμμές τοϋ προσώπου του, της έφερναν χωρίς κι' αυτό νά καταλαβαίνει γιατί, την εικόνα τοϋ άνθρώπου εκείνου πού είχε άγαπήσει και πού πλάι του είχε νοιώσει την ευτυχία. Είσι τό μακρός τοϋ ταξιδιού και ή μοναξιά τους πού τόσο έμοιαζε τοϋ ενός με τοϋ άλλου. τους έκανε νά πλησιάσουν τις οαίς-λόγκ τους, νά πιάνουν κοιβέντα, νά γνωριστούν. Γνωρίστηκαν χωρίς όμως ώστόσο ν' άποκαλύψουν τά όνόματά τους, νά συστηθούν. Η Άριάν μίλησε για τό καλλιτεχνικό στάδιο της για την ευτυχία της, κι' ύστερα για την καταστροφή και την πλήξη πού της είχε φέρεi ό θάνατος τοϋ άγαπημένου της. Ένα ένστικτο αίσθημα ντροπής την έμπόδισε νά

μιλήση για τον γυιό της στον άγνωστο. Με την σειρά του ύστερα της διηγήθηκε κι' εκείνος τά δικά του. Ήταν όρφανός και τέν είχαν αναθρέψει ξένοι. Όταν μεγάλωσε, άφησε τό μέρος πού γεννήθηκε. Πήγε στη Μασσαλία. Εκεί συνειραίριστηκε μ' έναν έξαγωγέα, έπέτυχε στις έπιχειρήσεις του, και κατόρθωσε νά λύσει τό πρόβλημα της ζωής του. Ύστερα είχε άπαγάγει μία νέα γυναίκα από την άριστοκρατική τάξη. Εφυγαν στην Ιταλία. Εζησαν εκεί τρία χρόνια μιάν ευτυχισμένη ζωή. Μά ξαφνικά έκεinen πέθανε, δίδοντάς του την πιδ μεγάλη λύπη της ζωής του. Έπειδή ή έπιστροφή των στην Μασσαλία ήταν όδύνατη λόγω τοϋ σκανδάλου πού είχε γίνει έξ αιτίας της άπαγωγής, ό άγνωστος φρόντισε και ανέλαβε την διεύθυνση τοϋ ύποκαταστήματος της έταιρείας στην Κεϋλάνη.

— Έκεί κάτω λογάριζα πως θά κατόρθωνα νά ξεχάσω, είπε ό άγνωστος στην Άριάν. Μά δυστυχώς, ύπόφερα περισσότερο από την άνόμνηση της μόνης γυναίκας πού είχα άγαπήσει στη ζωή μου... Τά έγκατέλειψα όλα τότε κι' έφυγα. Γυρίζω τώρα στην Εϋρώπη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά λυπημένος και κυριευμένος από μιάν έμμομη ιδέα: Νά πουλήσω τά δικαιώματά μου στην έταιρία και ν' άποσυρθω άπό τις έργασίες. Διατηρώ άκόμη μέσα μου μιάν έλπίδα, μιάν δυνατότητα ευτυχίας... τόσο όμως φευγάλα... Άν και αυτή βγή μάταιη—τό φοβοϋμαι— δέν ξερω άν θά έχω την δύναμη και την ύπομονή νά έξακολουθήσω νά ζω, Για πού νά ζήσω πλέον και για τί;

— Ά ναι, έκανε ή Άριάν. Είναι κανείς έλεύθερος νά

πεθάνη όποτε θέλει... Σεις όμως, είσαστε νέος. Μπορείτε νά ξαναρχίσετε πάλι τη ζωή σας, νά ξαναβρήτε τον έρωτα...

— Τόν έρωτα! Ά κυρία... Είνε άδύνατο νά βρω για δεύτερη φορά στη ζωή μου έναν τέτοιον έρωτα!

Μία βαρεία σκιά λύπης πέρασε μέσα από τά καθρά του μάτια, καθώς έλεγε αυτά τά λόγια. Η Άριάν θέλησε νά παρηγορήσει τό φτωχόν εκείνον νέο, για τον όποιον ένοιώθε μιάν ιδιαίτερη συμπάθεια. Συλλογίσθηκε: «Άν ένώσουμε τις δυστυχίες μας! Άν τον υίοθετούσα! Άλλά υίοθετού ποτέ έναν άντρα 30 έτών; Κι' άν ύστερα βροϋν τό γυιό μου, τί γίνεται;

Όταν έφτασαν στη Μασσαλία και ήρθε ή στιγμή ν' άποβασθούν, ό άγνωστος έδωσε την κάρτα του στην ώραιά και συμπαθητική συνταξιδιώτισσά του. πάνω στην όποια έκείνη διάβασε τό όνομα «Κλώντ Ζαργκάλ». Με τη σειρά της κι' έκείνη τοϋ είπε τό όνομά της και δίδοντάς του την διεύθυνσή της πρόσθεσε:

— Και πρό παντός μην παραλείψετε νά μου γράψετε. Πιστεύω δέ πως θά σας δώ τον χειμώνα στο Παρίσι.

Όταν εκείνος έγκατέλειψε τό πλοίο, ή Άριάν λυπήθηκε τοϋτοϋ είχε φερθή μόνο τυπικά και ευγενικά. Αισθανόταν μέσα της την έπιθυμία νά τρέξη νάτον άγκαλιάσει σαν ένα άγαπημένο της πρόσωπο και νά τοϋ πη: «Μη στενοχωριόσαστε πιά πολύ φίλε μου. Δέν είσαστε πιά μόνος σας στη ζωή. Έχετε μιάν καλή φιλενάδα...» Τό πεπρωμένο όμως για νά έμποδίσει την Άριάν νά κάνει αυτήν την πράξη της την έκανε νά δειλιάσει. Κι' ή Άριάν, δέν τόλμησε νά κάνει ότι ή καρδιά της της υπαγόρευε.

Στό Παρίσι ή Άριάν μόλις στάθηκε ν' άνοιξη τις άποσκευές. Ύστερα πήγε νά περάσει λίγες μέρες σε μία στενή φίλη της.

Εφυγε άπολύτως μόνη με τό τραίνο για την Γκρενόμπλ. Από εκεί με αυτοκίνητο έφτασε στο Λουαρσελάν, στην κομόπολη όπου είχε γεννηθεί τον γυιό της και όπου τον είχε έγκαταλείψει πριν από τριάντα χρόνια. Φτάνοντας εκεί ή Άριάν, άρχισε άμέσως τις έρευνές της. Η γυναίκα στην όποια είχε δώσει τό παιδί της είχε πεθάνει. Άλλ' ύπήρχε ό γυιός της, τον όποιον ή Άριάν έσπευσε νά ρωτήσει για τό παιδί της.

— Τόν όμογάλακτο άδελφό μου Ζάν Μαρσέλ ζητάτε; έλεγε ό νέος. Ά, είσαστε τυχερή. Βρίσκεται αυτή τη στιγμή έδω στο χωριό, ύστερα από δέκα όλόκληρα χρόνια πού έλειπε.

Τι είναι οι αερόλιθοι.

Αερόλιθος λέγεται ένα στερεόν σώμα, λίθος ή μέταλλον, πού έπεσαν άπό τον οϋρανόν εις την γήν. Τά σώματα αυτά διατρέχουν τό άχανές, διαγράφοντας μίαν καμπύλην γραμμήν. Όταν κατά τύχην περνούν κοντά στη γή, ή έλξεις τοϋ πλανήτου μας άλλασσει την κατεύθυνσιν τοϋ αερόλιθου, κι' έτσι αυτός πίπτει έπάνω στη γή. Είς λίγας περιπτώσεις συμβαίνει ή κατεύθυνσις και ή ταχύτης της περιστροφής της γής και τοϋ αερόλιθου νά έξουν τέτοιον συνδυασμόν, ώστε τό σώμα νά μην πέση κατά την διαδρομήν του όμως διά της ατμοσφαιρας καθίσταται φωτεινόν. Οι αερόλιθοι εις μικρά οϋράνια σώματα πού ευρίσκονται εις τό άχανές. Είνε γνωστόν, ότι όλόκληρον τό κενόν πού ύπάρχει μεταξύ των άστέρων δέν είνε «κενόν». Υπάρχει εις αυτό ποσότης ύλης της οποίας τά μεγαλύτερα στοιχεία εί-

— Πού είνε; Είμαι ή μητέρα του.

— Ά, ή μητέρα του; Ω, πόσο θά ευχαριστηθί ό καϋμένος ό Ζάν. Άκριβώς για νά πάρη πληροφορίες και νά μπόρσει νά σας βρή, γύρισε έδω! Αυτό όμως δέν στάθηκε εύκολο. Ό παλός συμβολαιογράφος πού θά μπόρσει κάτι νά τοϋ πη έχει πεθάνει... καθώς και οι παλαιοί ύπάλληλοι της δημαρχίας. Χτες ό φτωχός ό Ζάν μάς έλεγε άπελπισμένος: «Βλέπω ότι δυστυχώς δέν θά μπόρσω ν' άνακαλύψω ποτέ τη μητέρα μου.»

— Έλάτε γρήγορα! Πάμε... Πού είσαι;

— Στο ξενοδοχείο, στο ξενοδοχείο τοϋ Πελβου, έκά τό μέτρα άποδω... στην πλατεία. Όμως ό γυιός σας δέν όνομάζεται πιά κυρία, Ζάν Μισέλ. Έχει πάρει άλλο όνομα πού τό έγραψε στο βιβλίο τοϋ ξενοδοχείου... Φουγκάλ... Μπουγκάλ... δέν θυμολμαι καλά.

— Δέν πειράζει. Είπε νευρικά κι' άνυπόμονα ή Άριάν. Πάμε. Θα μού τό πη ό ίδιος...

Άκολούθησε τό νέο πυρετώδες, νευρική και κυριευμένη από μιάν άνεξήγητη άνησυχία.

Τι κόσμος όμως πού βρισκόταν μπροστά στο ξενοδοχείο, όταν έφτασαν εκεί! Η Άριάν μόλις μπόρσει, σπρώχνοντας τον κόσμο νά περάσει. Η διευθύντρια τοϋ ξενοδοχείου στεκόταν στην είσοδο συγχισμένη, ταραγμένη.

— Ό ξένος; Πού είνε ό ξένος πού ήρθε τελευταία; την ρώτησε άνυπόμονα ή Άριάν.

— Ό Μαρσαγιέζο; Ό άδελφός τοϋ Νικόλα;

— Ναι.

— Η κυρία;

— Θέλω νά τον δώ άμέσως. Είμαι ή μητέρα του!

— Η μητέρα του; Ά, μην άνεβαίνετε τότε κυρία, μην άνεβαίνετε.

Η Άριάν την έσπρωξε και ώρμησε στην σκάλα. Την ανέβηκε και μπήκε μέσα σ' ένα άνοικτό δωμάτιο. Μέσα εκεί βρισκόντουσαν ό ιδιοκτήτης τοϋ ξενοδοχείου, ένας γιαντρός και πολλοί άλλοι άνθρωποι.

Όλοι τους ήσαν σκυμμένοι πάνω σ' ένα σωμα πού σπάραζε και πού τά ρούχα τοϋ ήσαν γεμάτα αίματα.

Η Άριάν έσκυψε και είδε μία κόκκινη τρύπα πάνω σ' ένα νέο στήθος, ένα ώχρο χέρι πού κρατούσε ένα πιστόλι και ένα λευκό πρόσωπο με καθαρά μάτια, πού ό θάνατος άρχιζε νά τό σφραγίζει με τό χρώμα του...

— Παιδί μου! φώναξε ή Άριάν.

Κι' έπεσε λιπόθυμη πάνω στον άνθρωπον εκείνον, πού ψυχορραγούσε και στο πρόσωπο τοϋ όποιου είχε άναγνωρίσει τον Κλώντ Ζαργκάλ, τον νέο πού είχε γνωρίσει πάνω στο πλοίο...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

νε οι αερόλιθοι.

Υπάρχουν μεταλλικοί αερόλιθοι όπου κυριαρχεί ό σίδηρος με ίχνη νικελίου. Οι πετρώδεις πάλιν έχουν μεγάλην ποσότητα πυρίτιδος. Τα εύρεθέντα στοιχεία εις τους αερόλιθους είνε: Άλλουμίνιον, άρσενικόν, άζωτον, άσβεστος, άνθραξ, φωσφόρον, υδρογόνον, μαγνήσιον, χλώριον, σίδηρος, νικέλιον, χαλκός, θείον, μόλυβδος και άλλος.

Πώς όμως δυνατόν να διαπιστώσων ότι ένας αερόλιθος έπεσε πραγματι από τον οϋρανόν; Ένας αερόλιθος όταν διασχίζει γήνην ατμοσφαιραν καθίσταται φωτεινός και συνοϋεται από έναν μουγγόν θόρυβον.

Δηλαδή τον βλέπομεν και τον ακούομεν και έπιστάται ή προσοχή μας ίδια όταν τό φαινόμενον λαμβάνει χώραν την νύκτα. Άν έχωμεν καμμίαν άμφιβολίαν, τότε δίδομεν προς έξέτασιν τον αερόλιθον εις ένα άστρονόμον ή όρυκτολόγον, ό όποιος εύκόλως θ' άποφανθί, διότι αι ιδιότητες των αερολιθων διαφέρουν κατά πολύ από εκείνας των βράχων της γής.

Οι διάφοροι αερόλιθοι προέρχονται από σημεία κείμενα ίσως πέραν τοϋ πλανητικού μας συστήματος, άφοϋ δι-

έτρεξαν διασεκατομύρια χιλιόμετρα. Τα οϋράνια αυτά σώματα υπήρχον όταν ό άνθρωπος και ίσως ή ζωή έν γένει έκανε την εμφάνισιν της έπί της γής. Άν αυτοί ήδύναντο νά μιλήσουν θά μάς διηγούντο όλόκληρον την ιστορίαν της ανθρωπότητος, θά μάς έφαίνονταν πολλά μυστήρια τοϋ κόσμου και θά μάς έδιναν την λύσιν πολλών προβλημάτων.

Δυστυχώς όμως είνε βουβόι και ή σιωπή τοϋς μάς λέγει ευγλωτώς ότι τό μυστήριον θά καλύπτη πάντοτε τό πρώτον αίτιον της ζωής και της ύάρξεως τοϋ σύμπαντος.

Η Σοβιετική κυβέρνησις προέβη έσχάτως εις δοκιμάς αύξήσεως της έτησίας παραγωγής καουτσούκ. Πρὸς τοϋτο έλήφθησαν σπόροι καουτσουκοδένδρων έκ των φυομένων εις την Κριμαίαν κι' έφυτεύθησαν εις Νεβζοζμέροκ. Τό άποτέλεσμα ύπήρξεν ίκανοποιητικώτατον.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΒΙΜΙΝΙ

(Συνέχεια)

“Ακουγε όμως την τρεμούλα της φωνής της κι’ ένοιωσε πιδ μαρτύριο ζούσε, προσπαθώντας

νά τον πείση για πράγματα, που μήτε ή ίδια δεν πίστευε. Θέλησε λοιπόν νά την καθησυχάση.

—“Εχεις δίκηο Φραντζέσκα, είπε προσπαθώντας νά κάνη σταθερή τη φωνή του. “Αφού δεν μάς είναι επιτετραμένο νά χαρούμε πίνοντας τὸ μεθυστικό κρασί της ήδονης, ἄς ζητήσωμε τὴ μέθη στήν κούπα, που είναι ξεχειλή ἀπὸ το φαρμάκι τῆς στέρησης!

“Αναστρέναξε καὶ σιγά, σὰ νὰ φοβότανε για κείνο που ἔλεγε, πρόσθεσε.

—Μοῦ ἐπιτρέπεις τουλάχιστον, νάρχωμαι κάπου—κάπου νὰ σέ βλέπω Φραντζέσκα.

“Εκείνη, ἀνίκανη ν’ ἀπαντήση, ἔκανε ἕνα καταφατικό κίνημα τῆς κεφαλῆς.

—Μπορῶ λοιπόν, νά μείνω καὶ τώρα λιγάκι κοντά σου;

—Εἶναι τόσο προδοτικό αὐτὸ τὸ δειλινό! ψιθύρισε ἡ Φραντζέσκα.

Μὰ ὁ Πάολο ἔκανε πὼς δεν ἄκουσε, ἐκείνα της τὰ λόγια.

Πῆγε καὶ κάθησε στὸ ἀνάκλιτρο.

Τὰ βλέμματά του πέσανε ἀπάνω στὸ ἀναλόγιο, ὅπου βρισκόταν τὸ βιβλίο, που τῆς εἶχε χάρισει.

—Τὸ ἀποδιάβασες αὐτὸ τὸ βιβλίο, Φραντζέσκα; ρώτησε ρίχνοντας μιὰ ματιά στὴ σελίδα, που βρισκόταν ἀνοιγμένο.

—Τὸ διαβάζω, πότε—πότε, σὲ παρακόρες μου, ἀπάντησε, ἐκείνη, καθὼς καθόταν κοντά του. Πρὶν ἄκόμα μῆς, διάβαζα.

—Ποῦ εἶχες σταθῇ Φραντζέσκα; Ἐδῶ μήπως; «Εἶμαι πρόθυμη νὰ τοῦ προσφέρω τὰ πάντα μὰ ἐκείνος δὲ μοῦ ζητάει τίποτα...»

Κι’ ὅταν εἶδε τὴ Φραντζέσκα νὰ κατεβάξη ἐπιβεβαιωτικά τὰ μάτια παρακάλεσε.

—Θέλεις νὰ ἐξακολουθήσης τὴν ἀνάγνωση;

“Ἡ Φραντζέσκα γύρισε τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ παράθυρο. “Ἦταν τάχα οἱ βαθυπόρφυρες ἀνταύγειες τοῦ δειλinoῦ που χρωματίζαν τὰ μάγουλά της, ἡ μήπως ἡ φράση αὐτή, που ταίριαζε τόσο μὲ τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις της, τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίσῃ;

Γιὰ ν’ ἀποφύγῃ τὸ σκόπελο ἄπλωσε τὸ ἀρμονικό της μπράτσο καὶ δείχνοντας κάπου μακριὰ τοῦ εἶπε.

—Κύττα, Πάολο, τὴ θάλασσα. Θαρρεῖς πὼς εἶναι σπαρμένη διαμάντια καὶ ρουμπίνια!

“Εκείνος ὅμως ἐπέμενε:

—“Ελὰ νὰ διαβάσωμε μαζί, μερικὲς σελίδες.

—Κύττα τὰ ὕστερα χιλιόδια, πὼς λάμπουν μέσα στὴν πορφύρα τοῦ οὐρανοῦ. Κύττα καὶ κάτω κεῖνα ἄσπροπανάκι!

—Γιατὶ δὲ θέλεις νὰ διαβάσωμε μαζί τὴν ἱστορία τοῦ ἱππότη Λανσελλάτου Φραντζέσκα;

—“Αρχισε πιά νὰ σκοτεινιάζῃ, Πάολο!

“Εκείνος, ὅμως, ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

“Ω, ἀρχόντισσα, εἶπε τότε ὁ Γαλλεότος, εἶναι ἀλήθεια πὼς δεν ξέρει νὰ πάρῃ θάρρος, πὼς εἶναι λίγο ντροπαλὸς καὶ δὲ θὰ σὰς ζητήσῃ ποτὲ τίποτα. “Ἡ ἀγάπη του για σὰς εἶναι τόσο μεγάλη, που τοῦ βαραίνει τὴν καρδιά του, τοῦ πέρνει τὴ μιλιὰ. Μὰ θὰ σὰς παρακαλέσω ἐγὼ για λογαριασμό του, θὰ σὰς ζητήσω ἐγὼ, γιατί ξέρω τί θησαυροὺς θάσαστε πρόθυμη νὰ τοῦ προσφέρετε. Τότε ἐκείνη ἀπάντησε.

“Ἐδῶ σταμάτησε τὴν ἀνάγνωση ὁ Πάολο. Τὴν κύτταξε πρσκλητικά καὶ εἶπε:

—Διάβασε τώρα ἐσὺ

Φραντζέσκα: Πὲς πὼς εἶσαι ἡ ἀρχόντισσα Γκινιέβρα. Διὰ βάσε λίγο.

“Ἡ Φραντζέσκα, που ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ ἄρρυθμα, τρελλά, μὴ μπορώντας νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι, διάβασε ἄργα.

—“Τότε ἐκείνη ἀπάντησε:—Παρακαλέστε με, λοιπόν, ἐσεῖς ἀπὸ μέρους του. “Ἐχω τοὺς θησαυροὺς που λέτε, στὴ διάθεσή του. “Ο Γαλλεότος τότε εἶπε.—“Αἰξίετε τίς πιδ θερμὲς εὐχαριστίες μου, κυρία. “Ἐνα μόνο πρᾶγμα θὰ σὰς παρακαλέσω. Δόστε του τὴν ἀγάπη σας...

“Ἡ Φραντζέσκα δεν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ.

“Ο Πάολο, γονατιστὸς σχεδὸν κοντά της, παρακάλεσε.

—Διάβασε πάρα κάτω!

—Δὲ μπορῶ. Δὲ διακρίνω πιά τὰ λόγια τοῦ βιβλίου.

—Διάβασε. «—Βεβαίως...

“Ἡ Φραντζέσκα κατέβαλε μιὰ προσπάθεια κι’ ἔφακο

λαύθησε, ἄργα, οὐρτά, σχεδὸν τραγουδιστὰ, για νὰ μὴ φαίνεται ἡ τρεμούλα της φωνῆς της.

«Βεβαίως, ἀπάντησε ἡ ἀρχόντισσα Γκινιέβρα, εἶμαι πρόθυμη νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ τὴν ἀγάπη...» που μοῦ ζητᾷς για λογαριασμό του, Γαλλεότε. Θέλω ὅμως νὰ ἔχω ἕνα ἀντίδοτο τῆς προσφοράς, που τοῦ κάνω: Θέλω νάναί ὅλος δικός μου, ὅπως ὁἶμαι κι’ ἐγὼ δική του. “Οποιαδήποτε παράβασις τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸν ὅρκο που θὰ κάνωμε ν’ ἀνήκωμε ἀποκλειστικά ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, θὰ τιμωρεῖται σκληρά.

“Ἡ φωνή της εἶχε ἐξασθενήσει.

Ψιθυριστὰ σχεδὸν πρόσθεσε:

—Φτάνει Πάολο. Δὲ μπορῶ ἄλλο πιά.

“Ο Πάολο ὅμως μὲ φωνὴ που ἀντηχοῦσε βραχνή, γεμάτη τρέμουλα, ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἐρωτικοῦ βιβλίου.

“Αρχόντισσα τῆς ἀπάντησε ἐκείνος, ψάχνὰ νὰ βρῶ τὰ λόγια που ἔσπευκαν για νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Μάταια ὅμως ἀφοῦ εἴσατε τόσο πολὺ καλὴ καὶ τόσο πρόθυμη για τὸν ἱππότη Λανσελλάτο, δεχθῆτε για ἄρραβὸνα τοῦ ἔρωτά σας, νὰ τὸν φιλήσετε μπροστά μου.

Γύρισε μὲ τρεμύμενα δάχτυλα τὴ σελίδα καὶ εἶπε, προσπαθώντας νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

—“Ἡ σειρά σου τώρα, Φραντζέσκα. Τί ἀπάντησε; Τί τοῦ εἶπε; Διάβασε σὲ παρακαλῶ.

Τὰ ὠχρὰ πρόσωπά τους, καθὼς σκύβαν πλάι πλάι πάνω ἀπὸ τὸ βιβλίο ἀγγιζόντουσαν σχεδὸν στὰ μάγουλα. Οἱ μπουκλές τῶν μαλλιῶν τους εἶχαν μπλεχθῇ. Οἱ βαρεῖες τοὺς ἀνάσες σμίγανε.

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, ἀπὸ τ’ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε τὸ χλιὸ ἀγεράκι τοῦ δειλinoῦ μὲ τὴν ἀμύρα τοῦ γιαιλοῦ καὶ μεθυστικὰ νυχτερινὰ ἀρώματα.

“Ἡ Φραντζέσκα ἄρχισε πάλι νὰ διαβάξῃ, συλλαβιστὰ αὐτὴ τὴ φορά.

«Κι’ ἐκείνη ἀπάντησε:

—Γιατὶ τάχα νὰ περιμένω νὰ μὲ παρακαλέσετε; Ποῦ νὰ τοῦ δώσω ἕνα θερμὸ ἕνα ἀτέλειωτο φιλὶ. Περισσότερο ἴσως παρ’ ὅτι ἐκείνος ποθεῖ νὰ τὸ πάρῃ.

“Ο Πάολο ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωση πιδ ὠχρὰ πιδ λαχανιασμένους.

«Κι’ ἀποτραβηχτήκανε οἱ δύο τοὺς παράμερα. Κι’ ἐκείνος ἡ βασίλισσα βλέπει πὼς ὁ ἱππότης δὲ βρῖσκει

θάρρος ν’ ὀρχίσῃ. Τότε τὸν κυττάζει μὲς στὰ μάτια, μ’ ἕνα βλέμμα που θορροῦσε ζητοῦσε νὰ φτάσῃ ὡς τὰ μύδια τῆς ψυχῆς του, πιάνει μὲ τὰ ἀδραχτόσχημα, κατὰλευ κα δάχτυλά της τὸ πηγούνι του καὶ γέρνοντας τοῦ ἔλαφρὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, ἐναποθέτει στὰ κάτωχρα χεῖλια του ἕνα γλυκύτατο φιλὶ, πὺ δὲν ἔλεγε νὰ τελειώσῃ...

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Φραντζέσκα ὠρθώθηκε ἀνατριχιασμένη σύγκορη.

“Ο Πάολο, που εἶδε τὴν κίνησή της, ἀνασκήθηκε κι’ αὐτὸς κι’ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του, για νὰ τὴ δεχθῇ καθὼς παραπατοῦσε.

—“Αγάπη μου! πρόσφερε ψιθυριστὰ.

“Ἡ Φραντζέσκα ἄπλωσε τὰ χέρια της για νὰ τὸν ἀποδιώξῃ, μὰ ἀθέλητα τὰ μπράτσα της δέθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του κι’ ὁ κεφάλι της ἔγειρε στὸν ὄμο του.

Τὰ χεῖλια τους μπουμπουκισμένα για φιλὶ, πλησίαζαν ἀγάλη—ογάλη, ἀνὰτρεμα στὴν γλυκύτητα τοῦ ἀγγίγματος.

Τὰ μάτια τους λυγωμένα, βασιλεύαν.

Ξαφνικὰ ἕνας ὀρυγμὸς λύσσας τοὺς ἔκανε νὰ χωριστοῦνε.

“Ο Γκιοβάνι, ὁ ξεγοφιασμένος Γκιοβάνι, λασπωμένος, σκονισμένος, πάνοπλος στεκότανε στὸ ἀντίγραφο τῆς πέρτας.

Τὰ κακοσιμμένα μάτια του πετοῦσαν φλόγες.

Τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα του πηρῶντας πάνω στὸ γερό του πόδι ἔσυρε τὸ στιλέττο του.

—Προδὸ η, οὐρλιόζ! πρέπει νὰ πληρώσῃς τὸ ἔγκλημά σου. Πρέπει νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, κλέφτη τῆς χαρᾶς μου, ληστὴ τῆς εὐτυχίας μου!

“Ο Πάολο πιδ ὠχρὸς ἀπὸ νερὸς, ἀκίνητος, περίμενε τὸ κτύπημα τοῦ ἀδερφοῦ του μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

“Ἡ Φραντζέσκα ὅμως, που ὅταν μφανίστηκε ὁ ἄνδρας της ἀποτρεβήχτηκε μ’ ἕνα ἐνστικτὶο κίνημα τρόμου, βλέποντας πὼς κινδύνευε ὁ Πάολο, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτα, ρίχτηκε μὲ μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας πάνω στὸν ξαφνιασμένο Γκιοβάνι.

—“Αφσέ τον! “Αφσέ τον! —“Εμένα πρέπει νὰ σκοτώσῃς!

“Ο Γκιοβάνι, χαμένος για μιὰ στιγμή, ἔτριξε τὰ δόντια, ὕψωσε τὸ στιλέττο του καὶ χύθηκε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια νὰ ξεριζώσῃ τὴν καρδιά τοῦ ἀδερφοῦ του ἀπὸ τὰ στήλαι του.

“Ἡ Φραντζέσκα, ὅμως, γοργὴ σὰν τὴν σκέψη, μ’ ἕνα ἄνάλφρο πῆδημα βρέθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δύο ἀδέρφια καὶ δέχτηκε τὸ ψυχρὸ ἀτσάλι τοῦ στιλέττου κατὰ καρδιά.

Μιὰ μικρὴ, πνιγμένη ἀπὸ τὸ αἷμα που ἀνάβλυζε ἀπὸ τὸ

στόμα της, κραυγὴ, ἕνα λιγδστιγμο ζύγισμα καὶ τὸ κορμὶ τῆς Φραντζέσκας ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ἀφήνοντας νὰ βγῇ μὲ τὴν ψυχὴ της ἕνα ὄνομα:

—Πάολο!

“Ο ξεγοφιασμένος Γκιοβάνι, που ἀκούγοντας τὴν γυναῖκα του, ἀνοίξε τὰ μάτια του κι’ εἶδε μὲ φρίκη τὸ ἀγαπημένο κορμὶ τῆς αἰμόφυρτο, ἔμεινε ἀναυδὸς για μιὰ στιγμὴ κι’ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ κούτσαίνοντας, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο.

Ξάφνου καθὼς εἶχε φάσῃ κοντὰ στὴν πόρτα, ἀνασήκωσε τὸ βλέμμα του νὰ δῇ για μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ φρικτὴ λαβωματιά που εἶχε ἀνοίξει στὸ λατρεμένο στήθος.

“Εκείνο που εἶδε τὸν ἔκανε νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο:

“Ο Πάολο μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, εἶχε γείρει τὸ κεφάλι του κοντὰ στὸ κεφάλι τῆς Φραντζέσκας καὶ ἀγάλια—ἀγάλια πλησίαζε τὰ χεῖλια του στ’ ἄχρωμά της χεῖλη, μὲ μιὰ τέτοια τρυφερότητα καὶ τέτοια λαχτάρα, που ὁ Γκιοβάνι, σάμπως νάχε δεχθῇ μιὰ καυτιστικὰ κατὰ πρόσωπο, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο, χύθηκε κι’ ἔχωσε τὸ ματωμένο στιλέττο του στὴν πλάτη τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς τὴ λαβή.

Τὰ δύο κορμὰ χωρὶς νὰ χωρίσουν τὸ ἀγκαλιασμό τους, ταλαντευτήκανε για μιὰ στιγμὴ, κι’ ὕστερα πέσανε βαρεῖα στὸ πάτωμα.

Οὔτε μιὰ κραυγὴ πόνου, οὔτε ἕνα παράπονο δεν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τους.

“Ο ξεγοφιασμένος Γκιοβάνι γυρμένος ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ δύο ἀγκαλιασμένα κορμὰ κάμποση ὦρα περίμενε μήπως δῇ κανένα σκίρτημα, μήπως ἀκούσῃ κανέναν βογγητὸ, μήπως μπορέσῃ καὶ διακρίνῃ κανένα, ἔστω καὶ ἐλάχιστο, σημάδι ζωῆς για νὰ τὰ ξανασκοτῶσῃ.

“Ο ἥλιος εἶχε βουτήξῃ πιά στὴ θάλασσα, οἱ δυσμικὲς βιολέττες εἶχαν μαραθῇ καὶ τὸ σκοτάδι εἶχε ξαπλωθῇ σὰν ἕνα γκαίζο σ’ ἔββανὸ πάνω στὴ φύση.

Μιὰ καμπάνα, ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς τῆς “Αγίας Περιστερᾶς καλοῦσε τοὺς πιστοὺς σ’ ἡ βραδυνὴ λειτουργία.

“Ο ξεγοφιασμένος τότε Γκιοβάνι ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιά σὶδ στιλέττο του ὅπου εἶχε τὰ αἵματα τῶν δύο ἐραστῶν καὶ μ’ ἕνα κίνημα λύσσας κρατώντας τὸ ἀπὸ τὴ λαβὴ τὸ πάτησε μὲ τὸ γερό του ποδάρι καὶ τσάκισε στὰ δύο τὴ λάμα του.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, ὁ μονόφθαλμος Μαλατεστίνο ἔμπηξε ἕνα στριγγγὸ χαχανητὸ που δεν παράλλαζε ἀπὸ γελιο μανιακοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΔΥΟ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ ΕΥΡΥΤΑΤΗΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΝ

Ο
ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ
ΚΑΙ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ
ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΑΤΚΙΝΣΟΝ

Τὴν ἀγαποῦσαν τὴν Μάε κι' ὁ Παῦλος κι' ὁ Ἰάκωβος. Κόρη αὐτὴ ἔ-ος φτωχοῦ ψαρᾶ γυιοὶ ἐκεῖνοι κάποιου γαιοκτήμονος ὁ πρῶτος καὶ τοῦ δασκόλου ὁ δεύτερος. Ἀπὸ παιδιᾶ, ποὺ ἔπαιζαν κι' εἰ τρεῖς μοῦζο στὰ χωράφια τοῦ μικροῦ κι' ἀπόμερου σκωτικοῦ χωριοῦ, αἰσθανόντουσαν μιὰ κλίση ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ δυνάμεινε ἡ ἀγάπη τους. Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν τὸ ρυβε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον διὲ ἀγαποῦσαν τὴν ἴδια γυναῖκα καὶ ἡ Μάε δὲν ἔδειχνε τὴ προτίμησὴ τῆς σὲ κανένα. Ἐδειχνε τὸν ἕρωτά τῆς πότε στὸν Παῦλο, πότε στὸν Ἰάκωβο.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Παῦλος, δταν ἀντάμωσε μιὰ μέρα τὴν... Μάε, κάπου ἐκεῖ, σ' ὁ σταυροδρόμι, γυρίζοντας ἀπ' τὰ ψώνια τῆς σταμάτησε λιγάκι ἀπότομα καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ κατὰλάβῃς ἕνα πράγμα, Μάε. "Οἱ ὀφείλεις νὰ δ'αλέξης ἡ ἐμένα ἢ τὸν Ἰάκωβο. Δὲν εἴμαστε πιά παιδιά. Ἐγὼ σὲ θέλω γιὰ γυναῖκα μου. Ὁ Ἰάκωβος τὸ ἴδιο Σκέψου, λοιπόν κι' ἀποφάσισε.

— Παῦλο, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ἔχουμε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε ἀκόμα γιὰ γάμο. Ἐπειτα βρίσκομαι, σοῦ τ' ὁμολογῶ, σὲ δύσκολη θέση. Καὶ τοὺς δυὸ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἴμαστε μικροί, σὰς συμπάθησα σὰν ἀδέρφια. Γι' αὐτὸ τώρα δὲν μπορῶ νὰ διαλέξω. Συχώ-
ρα με!

Κάτι ψιθύρισε ὁ Παῦλος γι' ἀπάντησι, ἀποχαιρέτησε ταραγμένος τὴν Μάε καὶ ἔφυγε. Τράβηξε ἴσια γιὰ νὰ βρῇ τὸν Ἰάκωβο. Τὸν συνάντησε στὸ καφενεῖο. Τοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἔξω, κι' δταν ἔμειναν μόνοι ἄρχισε νὰ τοῦ μιλή, με κάποιον βριαύτητα.

— Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, ἀποφάσισα νὰ παντρευθῶ τὴν Μάε, ὅπως κι' εὐὸ τὸ ἔχεις ἀποφασίσει. Λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ τὴν παντρευτῇ, ἐνῶ ὁ ἄλλος νὰ λείψῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ἄκουγε ἀτάραχος τὸν φίλο καὶ ἀντερραστή του. Μειδίασε ὕστερα πικρά, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ συγκατανεύσεως καὶ φώναξε:

— Δίκοι ἔχεις, Παῦλο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας νὰ λείψῃ. Κι' ὅποιος μείνῃ ζωντανὸς ἄς πάρῃ γιὰ ἑπαθλο τὴν Μάε. Σὲ προσκαλῶ γι' οὗτὸ σὲ μονομαχία με μαχαίρι, μέχρι θανάτου. Θὰ πάμε μονάχοι οἱ δυὸ μας κάπου ἔξω μακριὰ καὶ ἐκεῖ θὰ χτυπηθοῦμε. Νὰ εἰδοποιή-
σομε μόνο γιὰ τὴν ἀπόφασί μας αὐτὴν τὴν Μάε.

Συζήτησαν καὶ γιὰ κάποιες λεπτομέρειες ἀκόμα, γύριον πῶς στὸ καφενεῖο καὶ συνέταξαν ὁ καθένας ἀπὸ δυὸ γράμματα, ἕνα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ καὶ ἕνα γιὰ τὸν ἀντινόμο. Καὶ κατόπιν, ἀφροὺ τὰ ἔκανόνισαν ὅλα, ἐξεκίνησαν γιὰ τὰ ψαράδικα, γιὰ νὰ βροῦνε τὴν Μάε. Δὲν ἄργησαν νὰ τὴν συναντήσουν. Τὴν ἐφώνησαν παράμερα καὶ τῆς ἀνὰ-
γειλαν τὴν σκληρὴ ἀπόφασί τους. Ἐκείνη κιτρίνισε, ταρα-
χθηκε πολὺ καὶ ζήτησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ὅπωςδὴποτε. Οἱ δυὸ ἄνδρες ὅμως ἔμειναν ἀμετάπιστα. Τότε ἡ Μάε, ἀφροὺ εἶδε πὺς δὲν μποροῦσε νὰ τ' ὅς ἐμποδίσῃ τοὺς ἐβεβαίωσε με ὅρκο στὴ νεκρὴ μητέρα τῆς διὲ θὰ παντρευόταν τὸν νικητῇ, θὰ τὸν ἀγαποῦσε ὥς ὅτου θ' ἔβηαινε. Αὐτὸ περιμέναν κι' ἐκεῖνοι ν' ἀκούσουν. Τῆς ἔσφιξαν θερμὰ τὸ χέρι, εἶχε οὕτῃ ἀπὸ μ' ἰδιαίτερη κολακευτικὴ λέξη νὰ πῇ στὸν καθένα κι' ὅταν ἀτοχωρίστηκαν τὰ μάτια καὶ τῶν τριῶν ἦταν δακρυ-
σμένα. Ὁ Παῦλος κι' ὁ Ἰάκωβος, γρήγοροι, σχεδὸν τρέχον-
τας, πήραν τὸν κατηφορικὸ δρόμο πρὸς τὰ δάση, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἡ Μάε, δταν ἔμεινε μόνῃ κύτταξε ἐπὶμονα τοὺς

δυὸ νέους, ποὺ πήγαιναν νὰ σκοτωθοῦν γιὰ τὸ χατήρι τῆς, με κάποιον ἔμφυτη στὴ γυναικί. ἐγώπαθη ὑπερηφάνεια. Ὑ-
στερα, σχεδὸν βαρύνουμη, ἔρεξε κάτω στὰ ψαράδικα.

Ἐξω πολὺ ἀπὸ τὸ χωριό, ὕπῃρχε μιὰ τοπ θεοσία ποὺ τὴν ἔλεγαν «ὁ σπίτι τοῦ κλέφτη». Ἦταν ἕνα λαγκάδι με ψη' ἄ σκοτεινόχρωμα βουνά, λαγκάδι τραχὺ καὶ ἄγριο. Λίγα δέν-
τρα, γέρικα κι' αὐτά, φυτρῶναν στὴν ἄκρη του, ἐνῶ πῶς ἀπλωνόταν μιὰ μικρὴ πλατειούλα σὰν ἰδιορρυθμο ἁλῶνι. Ἐκεῖ καταφύνανε ὁ Παῦλος κι' ὁ Ἰάκωβος γιὰ νὰ παλαί-
σουν. Τὸ σκυθρωπὸ αὐτὸ μέρος θὰ γινόταν σὲ λίγο τὸ θέ-
ατρο τοῦ σκληροῦ κι' ἀδυσώπητου ἀγῶνα, γιὰ τὴν κατὰ
κτησὴ τῆς ἀγαπημένης τους.

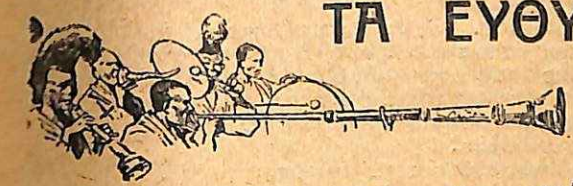
Πρὶν ἀρχίσουν τὸν ἀγῶνα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ἔδωσαν τὰ χέρια. Εἶπαν διὲ ἡ σύγκρουσή τους ἦταν μοιραία καὶ πὺς ὅποιος θ' ἰκνύοσε, θὰ σκεφτόταν πάντα με συμπάθεια τὸν πεθαμένο. Ἐβγαλαν κατόπιν τὰ σακκάκια κι' ὕστερα τὰ μαχαίρια τους με τὶς ἀστραφτερές λεπίδες καὶ ξαφνικὰ ὤρμησαν, πιάστηκαν σῶμα με σῶμα καὶ κυλίστηκαν χάμω σφιχτοπιασμένοι σὰν νάταν ἕνα κορμί. Ἡ πάλῃ γι' ἄρκει τὴ ὥρα ἦταν ἀμφίροπη. Τὰ μαχαίρια ὕψωνονταν, χτυποῦσαν, ἔκοβαν καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀνακατανόταν με τὸ χῶμα, κυλλοῦσε σὲ θρόμβους στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμὶ τῶν συμπλεκομένων. Τὰ ροῦχα τους εἶχαν σχεδὸν σχισθῇ. τὰ στήθη τους ἦταν βαθεῖα ξεγδαρμένα καὶ ματωμένα. Μὰ κι' οἱ δυὸ φαινόταν ἀποφασιστικοί, γε-
ροὶ καὶ ἐπιτηδείοι καί, βέβαια, θ' ἀργοῦσε πάρα πολὺ ὁ ἕνας νὰ ὑπερτερήσῃ τοῦ ἄλλου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ χῶρισαν. Ἐγκαυτὶ τάχθηκαν στὰ μάτια με ἔκφρα-
ση τρέλλας ὁ ἴλιγγος τοῦ θα-
νάτου τοὺς ἐτύφλωσε πάλι, κι' ἐρρίχτηκαν ἐκ νέου με λῦσσα ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Κά-
που-κάπου ἀκούγονταν τὰ δόν-
τια νὰ τρίβουν, ἡ σάρκὶ νὰ σχί-
ζεται, βογγητὰ πόνου νὰ γεμί-
ζουν τὸν ἀέρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἰάκωβος ἐπέταξε χάμω τὸ μαχαίρι. Κι' ἐπροσπάθησε νὰ καρφώσῃ στὸ ἔδαφος τὸν Παῦ-
λο. Καὶ ὁ πονηρὸς γυῖος τοῦ δασκόλου, ταχὺ σὰν αἰλουρὸς τὰ κατὰφερε καὶ με ἀλεπάλ-
ληλα χτυπήματα στὴν καρδιά τὸν ἀποτελείωσε. Ὁ Παῦλος ἔβγαλε μόνο ἕνα ἀναστεναγμὸ καὶ ἐξεψύχσε. Ἐπὶ τέλους! Ἡ
θηριώδης συμπλοκὴ εἶχε τελειώσει. Καὶ τώρα; Τώρα ὁ Ἰ-
άκωβος καταματωμένος, καταξέσχισμένος, τράβηξε γιὰ τὸ χωριό. Περπατοῦσε τρεκλίζοντας. Στάθηκε εἰπτα σὲ μιὰ βρύσι, ἦπτε νερό. Ἐπλυνε τὶς πληγές του, ἔκανε καὶ κάτι πρόχειρους ἐπιδέσμους ἀπ' τὰ ροῦχα του καὶ τέλος ἐξεκίνη-
σε γιὰ τὸ σπίτι τῆς Μάε. Ἦταν νύχτα βαθεῖα πιά κι' ὅλοι στὸ μικρὸ χωριὸ εἶχαν κοιμηθῇ. Τὸ βῆμα του ἀνηχοῦσε βαρὺ στὴ σιωπηλὴ νύχτα. σὰν περπατοῦσε πρὸς τὰ ψαρά-
δικα. Σκέφτηκε νὰ χτυπήσῃ ἀμέσως καὶ χωρὶς προσοχίμα-
τα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μάε, νὰ τῆς πῇ τὴν εἰδηση καὶ ἀφροὺ ποὺ θ' ἰκνύοσε ὁ πατέρας τῆς, γιὰ τὴν νύχτα πῆγαινε πάντα στὸ ψάρεμα, — νὰ τὴ ζητήσῃ ἐπίσημα κι' ὅλας, σὲ γάμο. Ὅταν ἔφιασε ὅμως κοντὰ στὸ σπίτι τῆς ποὺ λογάριζε νὰ ἦταν τὰ παραθύρα του σκοτεινὰ γιὰτὶ ἡ Μάε θὰ κοιμῶταν, ἄκουσε μέσα φωνές καὶ γέλια. Ξε-
χώρισε μάλιστα μιὰ ἀνδρική καὶ μιὰ γυναικεία φωνή. Πα-
ραξενεύτηκε. Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ μιὰ χαρ-
ματιὰ τῆς γρίλλιας ἐκύταξε. Τὰ εἶδε, τότε, ὅλα! Ἡ Μάε, τὸ ἰδανικὸ του, δλόγδυτη, με ξετσιπωτὲς κινήσεις, στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς στιβαροῦ ψαρᾶ, παραδινότανε στὸν ἔρωτα

φώναζε κι' ὅλας ἡ ἀκόλαστη, μεθυσμένη ἀπ' τὴν ἡδονή: «Τζιμ, πάντα δική σου! Καὶ σὲ λίγο: «Πόσο ἐσὺ ἀπ' ὅλους ἔρεῖς νὰ σβύνης τὴν πυρκαϊὰ τῆς ἀγάπης! Ὁ Ἰάκωβος στάθηκε σὰν κεραυνόπληκτος. Τὰ μάτια του ἔχασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κάθε λάμψη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνας πόθος τὸν ἐπνίξε. Νὰ μῇ μέσα καὶ νὰ σφάξῃ κι' αὐτόν, νὰ σφάξῃ κι' ἐκ ἑνὴν. Κι' ἐκείνη; Δὲν ἄξιζε τὴν ἀγάπη του, δὲν ἄξιζε τὴ θυσία τοῦ Παύλου. Μὰ δὲν μπόρεσε ὅμως καὶ νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ... Στὴ

Φῶναζε κι' ὅλας ἡ ἀκόλαστη, μεθυσμένη ἀπ' τὴν ἡδονή: «Τζιμ, πάντα δική σου! Καὶ σὲ λίγο: «Πόσο ἐσὺ ἀπ' ὅλους ἔρεῖς νὰ σβύνης τὴν πυρκαϊὰ τῆς ἀγάπης! Ὁ Ἰάκωβος στάθηκε σὰν κεραυνόπληκτος. Τὰ μάτια του ἔχασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κάθε λάμψη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνας πόθος τὸν ἐπνίξε. Νὰ μῇ μέσα καὶ νὰ σφάξῃ κι' αὐτόν, νὰ σφάξῃ κι' ἐκ ἑνὴν. Κι' ἐκείνη; Δὲν ἄξιζε τὴν ἀγάπη του, δὲν ἄξιζε τὴ θυσία τοῦ Παύλου. Μὰ δὲν μπόρεσε ὅμως καὶ νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ... Στὴ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ἐπίσης τὸν Φαρὲρ καὶ τὸν Μπε-
νούα.
—Κλασσικὰ βιβλία;
—Α, δι. Κάποτε πού διάβασα
λίγον Σαίξπηρ εἶχα πάθει αὐ-
πνία. Ὅσο γιὰ ἀρχαῖες τραγωδίες...
ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ...
Κι' ὁ Μπουμποῦλ γελώντας πρό-
σθεσε:
—Ἐκεῖνο ὅμως πού ἰδιαίτερος ἀπο-
φεύγω νὰ διαβάξω εἶνε οἱ ἐφημερίδες
πού δημοσιεύουν τὶς συνεντεύξεις πού
μοῦ παίρνουν οἱ συντάκτες τους!...

Κατόρθωμα Φιγκυράν

Ἐνας σκηνοθέτης ζήτησε ἕνα πρωτὶ
ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς Κινηματογρα-
φικῆς ἐταιρίας πού ἐργαζόταν, τρα-
κόσιους Φιγκυράν. Τοῦ τοὺς ἔστειλαν
τοὺς κράτησε ὅμως ὥς ἀργὰ τὸ βρά-
δυ. Οἱ Φιγκυράν ὅπως ἦταν φυσικὸ
ζήτησαν νὰ πληρωθοῦν τὶς ἐπὶ πλέον
τοῦ ὀκταώρου ὥρες. Ὁ διευθυντὴς τῆς
ἐταιρίας ἀνήθῃε. Ὅπως εἶχε ξανα-
γίνει καὶ ἄλλοτε, ὅλοι περιμέναν νὰ
γίνουν φασαρίες. Παραδόξως ὅμως
αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ φιγκυράν παρέμειναν
ἡσυχοί. Ἐφτιαξαν μόνον μιὰ ἐπιτροπὴ
ἀπὸ πέντε φιγκυράν—διαλέχτηκαν οἱ
πιὸ χοντροὶ καὶ οἱ πιὸ δυνατοὶ καὶ ὁ

τῆς νὰ τὴν φωνάζῃ. Καθὼς ὅμως προ-
χωροῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἕνας ἀναστε-
ναγμὸς πῶς ἀπὸ ἕνα σκηνικὸ τοῦ
τράβηξε τὴν προσοχή. Πλησίασε ἐκεῖ
τότε καὶ κυττάζοντας ἔμεινε κατάπλη-
κτος.

Ἡ φιγκυράν πού πήγαινε νὰ τὴν βρῇ
βρισκόταν ἐκεῖ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ ἐ-
νὸς φιγκυράν καὶ φιλιόταν με τὸ...
μεροκάματο.

—Μὰ παιδί μου, τῆς εἶπε τότε ὁ
σκηνοθέτης, ἔκανες λάθος. Σὲ ἔστειλα
νὰ μακιγιαριστῇς καὶ ὄχι νὰ ξεμακι-
γιαριστῇς...

Ἡ ἀνάπαυσι τῆς
Μαρσέλ Σαντάλ

Ἡ περίφημη γαλλίς στὰς Μαρσέλ
Σαντάλ ἀναπεύεται τελευταῖα σ' ἑναμι-
κρὸ καὶ δροσερὸ παρισινὸ προάστειο,
ὕστερα ἀπὸ τοὺς κόπους τριῶν φιλμ
στὰ ὁποῖα πρωταγωνίστησε.

Κάποιος συνάδελφός τῆς θέλησε μιὰ
ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτῆς μέρες, νὰ
τῆς διακόψῃ τὴν ἀνάπαυσή τῆς μιλών-
τας τῆς στὸ τηλέφωνο.

—Ἀγαπητὴ μου συνάδελφε, τὴν
ρώτησε στὸ τηλέφωνο, μπορεῖτε νὰ
μοῦ πῆτε τί σκεπτόσαστε σχετικὰ με...
Ἡ Μαρσέλ Σαντάλ ὅμως δὲν τὸν
ἄφησε νὰ προχωρήσῃ:

Ἀγαπητέ μου συνάδελφε, τοῦ εἶπε
δὲν νομίζετε ὅτι ἀφροὺ βρίσκομαι ἐδῶ
γιὰ νὰ ἀναπαυθῶ ὕστερα ἀπὸ τόσους
κόπους ἔχω τὸ δικαίωμα, νὰ μὴ σκέ-
πτωμαι τίποτα;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησὴ
του κρέμασε ἀπλούστατα τὸ ἀκου-
στικό.

Πότε θὰ τὴν πῖστευε

Μιὰ μέρα, ἡ Λιλή Νταμιτὰ, ἐνῶ ἐ-
τομαζόταν γιὰ τὸ γύρισμά μ' αὐς ται-
νίας, ἦρθε σὲ λογομαχία με τὸ σκηνο-
θέτη Στέν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὅτι ἡ πε-
ρίφημη βεντέττα εἶχε παραλείψει νὰ
διευθετήσῃ τὰ μαλλιά τῆς ὅπως τῆς
ὑπέδειξε.

—Δὲν μοῦ εἶπατε τέτοιο πράγμα,
παρετήρησεν ἡ στάρ...
—Σὰς τὸ εἶπα.
—Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν λέω ποτὲ
ψέμματα.
—Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε...
πρὶν μακιγιαρισθῇτε... εἶπεν ὁ σκηνο-
θέτης... Τώρα δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξα-
κριβώσω.

Ἡ μοιραία γυναίκα

Τοῦ Ἀντρέ ντέ Λόρντ

Κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Λοὺς ντέ Λανκρέ βγήκε ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ καινούργιου ἑραστοῦ της. τοῦ σέρ Χόρας Πλαϊφόρδ. Ἡ Λοὺς εἶχε πολὺ γρήγορα ἀνεβῆ στὰ σκαλιά ποὺ ἀπὸ τὴν ταπείνωση τοῦ πεζοδρομίου τὴν ἔφεραν στὴν σημερινή της λάμψη. Τὸ κορμί της, ποὺ χρησίμευσε ὡς μοντέλο σὲ τόσους γλύπτες, βρισκότανε τώρα στὴν ολοκληρωτικὴ ἀνθήση τῶν τριάντα της χρόνων, καὶ τὸ πρόσωπό της διατηροῦσε ὅλη του τὴν δροσερότητα. Τὰ πλούτη της, τὴ μεγάλη της ἐπιτυχία στὸ δρόμο τῆς ἀπώλειας, τὴν χρεωστοῦσε βέβαια καὶ στὴν ἐξυπνάδα της ἀλλὰ προπάντων στὴν παροιμιώδη σκληρότητα τῆς καρδιάς της. Ἀπὸ τὰ δεκάξη της χρόνια, ποὺ βγήκε στοὺς δεσμούς, πευλύντας λουλούδια, δὲν γνώρισε καμμιὰν ἀσθηματικὴν ὀδυνημὰ, δὲν ἀγάπησε αὐτὴ, δὲν συμπάθησε κανένα. Ἄν ιεε τὸν δρόμο τῆς ἐπιτυχίας της ἀνάμεσα σὲ ἐρείπια, σὲ δάκρυα καὶ σὲ αἷμα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θαυμασιὰς της σκοτώθηκαν γιὰ χάρη της. Ἄλλοι πάλι σβύσανε μέσα σὲ σκοτάδι τῆς παραφροσύνης, ἢ τοῦ ἐγκληματός.

Ἀρκετὸ καιρὸ τώρα, ὁ σέρ Χόρας ξώδεκε γι' αὐτὴν στὸ Παρίσι, τὴν περιουσία, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὶς Ἰνδίες. Αὐτὸς φρόντιζε γιὰ κάθε της ἀνάγκη, ξωδεύοντας δούλους ὅλιστα γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστῇ.

Ἦθελε νὰ ἀναπνεύσῃ ἀέρα. Ξαναμμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ κρασί, τοῦ ἐπρότεινε νὰ περπατήσουν. Πέρασαν λοιπὸν τὴν πλατεῖα Πιγκάλ καὶ κατέβηκαν τὴ λεωφόρο τοῦ Κλιού. Μία τρελλὴ ἐπιθυμία τοὺς ἤλθε νὰ πάνε στὴ θάλασσα, κι' ἐπροχώρησαν νὰ πάρουν ἕνα ἀγοραῖο αὐτοκίνητο.

Ὁ σέρ Χόρας Πλαϊφόρδ διάλεξε ἕνα, ποὺ εἶχε τὴ δυνατώτερη μηχανή. Ὁ ὁδηγὸς μισοκοιμότανε στὸ κάθισμά του, στὴν πρώτη πρόσκληση ὅμως πετάχτηκε ἀμέσως.

—Θὰ μᾶς πᾶς στὴ Διέπη, καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ ἐκεῖ λίγες ὧρες.

Καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ περισσό-τερη ἀπορία, κατέβηκε νὰ βάλῃ μπρὸς τὴ μηχανή του. Κι' ἀνεβαίνοντας στὸ ἀμάξι, ὅσο ἀπὸ τὴν φιλενάδα του, ὁ Πλαϊφόρδ εἶδε τὸν κутτᾶν σὰν νάμην ἕκα-κατὰλαβε, τοῦ ἐπρόσθεσε.

—Θὰ σοὶ δείξω τὸν δρόμο, ἂν δὲν ξέρῃς.

Ὁ σωφὲρ γύρισε κι' ἀποκρίθηκε πὺς ἤξερε ὅλους τοὺς δρόμους, γιὰτὶ τοὺς εἶχε κἀνὴ θιαν εἶχε δικό του ἀμάξι, πρὶν καταστραφῇ καὶ γενῇ σωφὲρ, κι' ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ ἔτσι, μὲ ὕφος ἀγαθό, φιλοσοφικό ἢ μεθυμένο καθὼς ἀναβε τὰ φῶτα του. Ἦταν ἕνας ἀρκετὰ ψηλὸς ἄνθρωπος λιγάκι σκυφτός. Τὸ κουρασμένο του πρόσωπο δὲν ἐπέτρεπε νὰ καθορίσῃ κανεὶς τὴν ἡλικία του, ἀλλὰ τὰ φλογισμένα μάτια του, κοκκινισμένα, φανέρωναν προχωρημένον ἀλκοολισμό.

Ἐπιτέλους τὸ ἀμάξι ξεκίνησε. Διέσχισε τὸ κοιμισμένο Παρίσι, κύλησε στὶς ἐρημικὲς λεωφόρους, πέρασε τὰ προάστεια κι' ἔπειτα βρέθηκε στὴν ἐξοχὴ Γελοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν. Ἡ σαμπάνια εἶχε ἐρεθίσει τὸ κέφι τους.

Στὸ Ποντουάζ, ἀποφάσισαν νὰ σταθοῦν γιὰ νὰ πάρουν βενζίνα καὶ νὰ προγευματίσουν.

Ἡ Λοὺς εἶχε τυλίξει γύρω στὸ κεφάλι της μὴ μακρὰ τούλινη σάρπα κι' ἔπρεπε νὰ τὴν βγάλῃ τώρα, γιὰ τὸ πρόγευμά.

Ὁ σωφὲρ, ἂν καὶ φαινότανε πὺς κύτταζε τὴ μηχανή του, παρακολουθοῦσε, ὥστόσο, μὲ περιέργεια νὰ δῇ τὸ

πρόσωπο τῆς γυναίκας. Ὅταν ἀφαιρέθηκε κι' ἡ τελευταία πτυχὴ τοῦ πέπλου, ἔκανε μὴ ξαφνικὴ κίνηση ἀπορίας, ποὺ κολάκεψε τὴ Λοὺς στὴ ματαιοδοξία της. Κατόπι ἐξέτασε τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἀποκαλύφθηκαν μπροστὰ του, μὲ ἐπιμονὴ ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν στενοχωρῇ. Ὁ συνοδὸς της ἀπόρησε ἐκείνη τοῦ εἶπε.

—Ἴσως νὰ μ' ἐρωτεύτηκε κι' αὐτός..

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ τὸν τόνο ἀστεϊότητος, ἀλλὰ μὴ παράξενη στενοχώρια ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύῃ. Ἦταν βέβαιη τώρα, πὺς κάποτε τὸν εἶχε ἰδῇ ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπο. Δὲν θυμότανε πιά ποῦ, οὔτε πότε. Πρέπει νὰ εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια.

—Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ψιθύρισε στὸ αὐτί τοῦ φίλου της. Θάπρεπε ἴσως νὰ τὸν διώξουμε

καὶ νὰ πάρουμε τὸ τραῖνο.

—Τι ἔχεις νὰ φοβηθῇς; Εἶμαι κονιά σου κι' ἔχω τὸ περιστροφὸ μου μαζί μ'.

Ἡ σιγώτερη ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπιχείρημα, ὀνέβηκε πάλι στὸ ἀμάξι, καὶ ξεκίνησαν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Στὴν κορυφὴ μίαν πλαγίως, μέσα στὸ δάσος σταμάτησαν. Κάτι εἶλε πάθει ἡ μηχανή. Μία βίδα θέλει νὰ σφιχτῇ λιγάκι, ἐξήγησε ὁ σωφὲρ. Σὲ πέντε λεπτά θὰ ξεκινήσουμε.

Ἐφαξὲς λίγη ὥρα μέσα στὴ μηχανή του ἀκούστηκ' ἕνα τρίξιμο. Κατόπιν ἀνέβηκε πάλι στὴ θέσιν του. Ἡ μηχανὴ τράνταξε ὀλόκληρο τὸ ἀμάξι, ποῦταν ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ. Ἐξαφνὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γύρισε πίσω καὶ ρώτησε μὲ βραχνή, τρεμουλιαστὴ φωνή:

—Δὲν εἶσαι σύ, ἡ Λοὺς ντέ Λανκρέ;

Ἡ Λοὺς δὲν ἤξερε τί ν' ἀποκριθῇ στὴ βάνουση ἐκείνη ἐρώτηση. Ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ὁ συνοδὸς της.

—Τι εἶπες; Τι ἔπαθες; Ποιὸς εἶσαι σύ, ποῦ τολμᾶς νὰ μιλάς ἔτσι στὴν κυρία;

Ὁ ἄλλος τότε φώναξε μ' ἕναν ἀ-παῖσιο μορφασμό:

—Ἄ! Ἐξέρι πολύ καλὰ ἡ ἴδια ποιὸς εἶμαι! Πιστεύω

νὰ μὲ ἀνεγνώρισε τώρα, καὶ ἔξερὶ πὺς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τῆς μιλῶ ὅπως μοῦ ἀρέσει, ἀκόμα καὶ νὰ τὴν φτύσω κατὰμουτρα, τὴ βρῶμα, τὴν γυναίκα τοῦ δρόμου!

Ἡ Λοὺς κιτρίνισε τρομακτικὰ. Στὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο ἐρεπίο, εἶχε πραγματικὰ ἀναγνωρίσει τὸν παλὸ ἑραστή της, τὸν κόμη ντέ Δ..

Δύο χρόνια εἶχανε φτάσει στὴ Λοὺς γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον κατόπι τὸν ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι της. Ὁ κόμης ὅμως τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν χάσῃ. Ἡ Λοὺς τότε διέταξε τοὺς ὑπηρετὲς της νὰ μὴν τὸν δεχθοῦν ὅταν παρουσιαζότανε στὴν πόρτα της, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, κάθε μέρα καὶ φτωχότερο, ἀλλὰ καὶ πιδ ἔνοχλητικό. Συγχυσμένη, μὴ μέρη, ποὺ ὁ κόμης προκάλεσε σκάνδαλο μέσα στὸ δρόμο, χρησιμοποίησε ὅλα της τὰ μέσα, ὅλες της τὶς γνωριμίες καὶ κατάρθωσε νὰ τὸν κλείσῃ στὸ φρενοκομεῖο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν. Καὶ νὰ τώρα, βρισκότανε πάλι μπροστὰ της! Πὺς τὸν ἄφησαν κι' ἔφυγε; Μόνη ἐλπίδα τῆς ἀπόμεινε ὁ σέρ Χόρας Πλαϊφόρδ. Συγκέντρωσε ὅλες της τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ πῇ:

—Δὲν σᾶς γνωρίζω διόλου... Πρέπει νὰ εἰσθε τρελλὸς ἢ μεθυμένος.

—Ἐσὺ φρόντισες καὶ μὲ πήρανε γιὰ τρελλό, κι' ἂν

πίνω, εἶναι γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω! Ἴσως καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγνώρισε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ποῦ πέρασα μέσα στὴ φτώχεια, μέσα στὸ φρενοκομεῖο καὶ στὶς τοβέρνες. Ἐσὺ ὅμως δὲν ἔχεις ἀλλάξει διόλου! εἶσαι πάντα ἡ διαρφη Λοὺς, ἡ ἴδια γυναίκα, ποὺ ρήμαξε τὴ ζωὴ μου, θανάτωσε τὴν καρδιά μου, μὲ μισοτρέλλανε καὶ μ' ἔκλεισε ἡ ἴδια στὸ φρενοκομεῖο γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπῃ κι' αἰσθάνεται τὴ φρενὴ στὴν ἀνομιή συνείδησής της. Δὲν φανταζόσουν, πὺς θὰ μὲ ξανάβλεπες μὴ μέρη, ἔ;..

—Ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ πάψῃ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος... εἶπε ἡ γυναίκα στὸ φίλο της.

—Μὴ φοβάσαι, Λοὺς. Ἄς κατεβοῦμε... Καὶ θὰ τοῦ δείξω νὰ..

Ὁ σωφὲρ ὅμως πῆγε ἕνα μοχλὸ καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησεν τόσο γρήγορα στὸν κατήφορο, ποὺ δὲν μποροῦσε οὔτε σκιψις νὰ γίνῃ νὰ κατεβοῦν. Ὁ δρόμος ἦταν μπροστὰ φαρδὺς κι' ὁλόκληρος. Κανένα ἐμπόδιο ποῦθεν.

Ἡ Λοὺς, τρέμωντος σύγκορμη, στριμώχτηκε κοντὰ στὸν φίλο της, ποὺ εἶχε τραβήξῃ τὸ περιστροφὸ του καὶ τοῦ κάκου φώναξε:

—Νὰ στοματήσῃς! Σὲ διατάζω νὰ στοματήσῃς!..

Σὲ μὴ διασταύρωσῃ, ὁ σωφὲρ ἄφησε τὸν μεγάλο δρόμο κι' ἔστριψε δεξιὰ, μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ὁ σέρ Χόρας τὸν ἤξερε καλὰ αὐτὸν τὸν δρόμο, ὅλα τ' ἀμάξια τὸν ἀπέφυγαν. Μὴ πινακίδα τοῦ Τουρισμοῦ ἐξηγοῦσε:

«Κατήφορος 40000, στροφὴ ἀπὸ τὴν 1.200 μέτρα»

Σήκωσε λοιπὸν τὸ περιστροφὸ του πάνω ἀπ' τὸν σωφ-φέρ, οὐρλιάζοντας:

Τὸ σκόρδο πανάκεια

Ὁ Γερμανὸς ἱατρός; Χά-νεμπεργ, καθηγητὴς τῆς διαιτολογίας εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ἐδήλωσεν εἰς δημοσιογράφους ὅτι ἐτοιμάζει τὴν ἑκδοσὶν συγγράμματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ σκόρδο εἶναι πανάκεια.

«Ἐμελέτησα, προσέθεσε ὁ κ. καθηγητὴς, τὴν διαιτολογίαν καὶ τὸν τρόπον τοῦ τρόφεως διαφόρων λαῶν ἀπὸ τῶν πλεόν πολιτισμένων μέχρι τῶν πλέον πρωτογόνων. Καὶ εἶδον ὅτι οἱ δεῦτεροι κάμουν μεγαλειτέραν χρῆσιν φυτικῶν τροφῶν καὶ προπάντων κρομμύων καὶ σκόρδων.

Βεβαίως ἡ φαρμακευτικὴ γνωρίζει τὴν θεραπευτικὴν ιδιότητα τῶν δύο αὐτῶν λαχανικῶν καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ εἰς πολλὰ φάρμακα. Ὡς ἐκ τῆς κακοσμίας τῶν ὁμῶς ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν τὰ τρώγομεν ποτὲ ὡς αἱ. Καὶ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν, μιμούμενοι τοὺς λαοὺς ποὺ τὰ θεωροῦν ὡς κυριώτατα ἀρτυράτα τοῦ φαγητοῦ τῶν καὶ ὡς ἀποκλειστικὸν πολλὰκις φαγητόν.

Τὸ σκόρδο, ἔχει λοιπὸν, (αὐτὸ ἀπέδειξε αἱ πολυεῖς μελέται μου καὶ τὰ πειράματά μου) θαυματουργικὰ αὐτοχρημα ἰδιότητος. Τονώνει ἐν πρώτοις γενικῶς τὸν ὀργανισμόν, αὐξάνει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια καὶ ὀλιγοστεύει τὰ λευκά, ἐλαττώνει τὴν πίεσιν καὶ εὐκολύνει τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, δυναμώνει τὴν λειτουργίαν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, χρησιμεύει ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ εἶναι θαυμασιὸν προφυλακτικὸν κατὰ τὴν ἐλονοσίαν. Προδιαθέτει ἀκόμη εἰς

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

μακροζωίαν. Χαράς λοιπὸν εὐαγγέλια διὰ τοὺς σκροδοφάγους Ἕλληνας. Αὐτὸ ποὺ λέμε κάποτε «τρώγει ψωμί καὶ κρομμύδι (ἢ σκόρδο) καὶ εἶναι θηρίο» νὰ ποῦ εὕρισκε τὴν ἐπιστημονικὴν του ἐξηγήσιν. Ὅσοι δὲν φοβοῦνται τὴν κακοσμίαν ἄς ἀκολουθήσουν τὴν διαίταν τῶν σκροδοφάγων καὶ τὸς συμβουλὰς τοῦ φὸν Χάνεμπεργ.

Τὸ ἐνστικτο τῶν ζώων

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἐνστικτο τῶν ζώων εἶναι ἀλόγιστον. Καὶ ὅμως ὁ κανὼν αὐτός, ὅπως καὶ κάθε κανὼν, ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του. Τὰ ζῶα διαπραττοῦν κάποτε λαθῇ, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν θάνατόν των.

Ἕνας φυσιοδίφης περιηγούμενος τὸν κόσμον διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ζωὴν τῶν ζώων, τῶν ἐρπετῶν καὶ τῶν ἐντόμων, ἀφηγεῖται εἰς ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν τὰ ἑξῆς:

«Εἶς» μίαν ἡμέραν ἕνα μικρὸ φεῖδι, τὸ ὁποῖον κουλουρισμένο, καὶ μὲ τὸ κεφάλι του ἀνασηκωμένο, καιροφυλακοῦσε γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν λείαν του. Ἐξαφνὰ φάνηκε ἕνας κοχλίας, ποὺ ἔσπερνε σιγὰ σιγὰ κατόπιν του τὴν κατοικίαν του. Μόλις ἀνιλήθη τὸ φεῖδι τὸ πονηρὸ σαλιγγάρι, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ μέσα στὸ καύκαλό του, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐχθρόν. Τὸ φεῖδι ἔχωσε τὸ ρύγχος του μέσα εἰς τὸ κοχύλι, ἀνοξε τὸ στόμα του καὶ ἀρπάξε μὲ τὰ δόντια του τὴν λείαν του. Ἀφοῦ κατεβρόχθισε τὸ θῆμα του, τὸ ἐρπετὸν δὲν ἄφησε τὴν φύσιν νὰ κάμῃ τὸ ἔργον της, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χωνεύσῃ μὲ τὴν ἡ-

συχία του, ἀλλὰ ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ. Δὲν ἐσκέφθη ὅμως ἕνα πράγμα—δηλαδή τὸ ἐνστικτόν του δὲν τὸ εἰδοποίησε γιὰ τὸν κίνδυνον ἐγκαίρως: ὅτι τὸ τριγωνικὸν κεφάλι του δὲν χωροῦσε πιά νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ καύκαλο, διότι οἱ μῦς εἶχαν φουσκώσει ἀπὸ τὴν κα-

ταβρόχθησιν τῆς λείας. Τὸ ἐρπετὸν πιάστηκε λοιπὸν, ὅπως πιάνεται τὸ ψάρι στὸ δίχτυ.

«Παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του δὲν μπόρεσε ν' ἀποσπᾷ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κέλυφος τοῦ κοχλίου. Κι' ἔτσι ἀπέθανε γιὰτὶ δὲν ἐσκέφθη—τὸ ἐνστικτό του, δηλαδή, δὲν τὸ εἰδοποίησε γιὰ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ χωνεύσῃ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ κεφάλι του εἰς τὴν πρώτῃν κατάστασιν καὶ νὰ κατορθώσῃ ἔτσι νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν τόσο ἀσυλλόγιστα ἔπεσε μόνον του».

Διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ καρκίνου

Τελευταίως οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες εὑρον ὅτι πολὺ εἰς τὴν πρόληψιν τοῦ καρκίνου συντελεῖ ἡ γυμναστικὴ καὶ ἰδίως ἡ ἐκτέλεσις σπορτικῶν ἀσκήσεων, ἐκάστην πρώτῃν, ἐπὶ 10-15 λεπτά τῆς ὥρας.

Κρεμμύδια χωρὶς ἄρωμα

Ὁ Γάλλος γεωπόνος Ἀνρὺ Μπριζ, κατόπιν πολυετῶν προσπαθειῶν, κατάρθωσε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα εἶδος κρεμμυδιῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄντελως ἄσπρα, χωρὶς νὰ τοὺς λείπει οὐδὲν τῶν ὠφελιμῶν ἄλλων συστατικῶν των.

ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ληστείες — φόνοι — εξαφανίσεις στα υπερωκεάνεια

Οι γκάγκστερς, οι δημόσιοι αυτοί κίνδυνοι, που έχουν τρομοκρατήσει ολόκληρη την Αμερική με τα φριχτά εγκλήματά τους, με τις πιο σκοτεινές εξαφανίσεις πλούσιων ατόμων και με τις πιο θρασείες τους κλοπές, χωρίς ή αστυνομία να μπορεί να τους περιορίσει εξ αιτίας των μυστικών οργανώσεων, των τελευταίως βρήκαν και άλλο «πεδίο δράσεως». Κι' αυτό είναι τα πλοία που ταξιδεύουν στους ωκεανούς.

Οι μυστηριώδεις επιβάτες

Μέσα σ' ένα υπερωκεάνιο μπορεί εύκολα ένας γκάγκστερ να δράσει αποτελεσματικά!

Εμφανίζεται ως επιβάτης, συνήθως της πρώτης θέσεως, ο οποίος με το άψογο παρουσιαστικό και με τους καλούς του τρόπους κατορθώνει να γνωρίσει τον πιο έκλεκτον κόσμο του υπερωκεανείου.

Η γνωριμία αυτή δεν είναι άλλο από μια βολιδοσκοπία ανάμεσα στους επιβάτες, για να οριστεί αργότερα το «θύμα».

Συνήθως σε κάθε υπερωκεάνιο, που μέλλει να παρθή το «κόλπο» υπάρχουν δυό, τρεις ή και τέσσερες γκάγκστερς που συνεργάζονται.

Η αίματοβαμμένη καμπίνα

Είναι ακόμη πρόσφατο το τραγικό τέλος της Κάθριν Μελγουαίη, μιας πλουσιωτάτης μεξικανής, που βρέθηκε ένα πρωί μέσα στην καμπίνα της πλεύουσα σε μια λίμνη οίματος. Πώς και γιατί έγινε το έγκλημα; Απλούστατα δυό

άγνωστοι γκάγκστερς συνεφώνησαν να της αφαιρέσουν τα πολύτιμα κοσμήματά της, ανάμεσα στα οποία έλαμπε ένα μεγάλο μπριλλάντι που το προηγούμενο βράδυ της δολοφονίας έστόλιζε το στήθος της, μαζί μ' ένα μαργαριταρένιο χοντρό περιδέραιο.

Η κυρία ταξίδευε μόνη από την Νέα Υόρκη στην Εύρωπη και στο σαλόνι του υπερωκεανείου γνώρισε έναν συμπαθητικόν νέον, όμιλητικόν κι' ευγενέστατον, στον οποίον δεν άργησε να δείξει τη φιλία της. Την πρώτη νύχτα οι επιβάτες είδαν το «ζευγάρι» σε μια γέφυρα του πλοίου, ύστερα στο χορό και τέλος στο καπνιστήριο. Το πρωί βρέθηκε η κυρία δολοφονημένη στην καμπίνα της, χωρίς κανένα από τα κοσμήματά της και χωρίς ένα σεντέ στην τσάντα της. Ήταν βουτηγμένη σε μια λίμνη αίματος. Η αστυνομία του πλοίου ματαίωσε ανεξήγησε τον δράστην του άπιστου αυτού έγκληματος. Ο φοβερός γκάγκστερ είχαν εξαφανισθή.

Ως ανεκαλύφθη αργότερα, από την μαρτυρίαν μερικῶν επιβατών, μία βενζινακάτος με σβυσμένα φώτα είχε πλησιάσει μυστηριωδώς το πλοίο και έπήδησε ένας ύψηλός νέος με μια βαλίτσα στο χέρι. Ο νέος αυτός ο οποίος δολοφόνησε την κυρία Μελγουαίη, δεν ήταν άλλος από εκείνον με τον οποίον είχε συνδεθεί στο ταξίδι.

Οι τρεις έμποροι

Ένα άλλο άσυνειδητο «κόλπο» των γκάγκστερς είχαν ως θύμα έναν πλούσιο έμπορο από το Τεξάς που εταξίδευε από τη Νέα Υόρκη στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας.

Δυό γκάγκστερς τον είχαν παρακολουθήσει από τη στιγμή που μπήκε σε μια τράπεζα όπου κατέθεσε ένα τεράστιο χρηματικόν ποσόν και πήρε ένα βιβλιόριο τσέκ. Αργότερα ο έμπορος, όνόματι Ρόλλεϋ Στίντ, μπήκε στο πλοίο που έφευγε για το Σίδνεϋ. Οι δύο γκάγκστερς έπήραν κι' αυτοί εισιτήριο για την Αυστραλία και σε λίγο βρέθηκαν πλάι στο Ρόλλεϋ Στίντ, σ' ένα τραπέζι του καπνιστηρίου. Επαρουσιάστηκαν ως έμποροι μετάλλων και κατά σύμπτωση ο έμπορος του Τεξάς άνακα-ευόταν κι' αυτός στην ίδια δουλειά.

Η συζήτησή τους διήρκεσε αρκετήν ώρα και ύστερα ανέβηκαν κι' οι τρεις στην τελευταία γέφυρα του υπερωκεανείου για ν' απο-

λαύσουν τον φεγγαρόλουτο ωκεανόν.

Αλτ! γιατί πυροβολώ

Και τότε ενώ σε μια στιγμή που δεν υπήρχε άλλος επιβάτης στη γέφυρα, έσυραν τα περιστροφά τους και ξηνάγκασαν τον Στίντ να τους υπογράψει «έν λευκώ» δλο το «βιβλιόριο των τσέκ». Τη σκηνή αυτή παρακολουθούσε ένας αστυνομικός κρυμμένος μέσα σε μια από τις βάρκες του πλοίου. Για μια στιγμή πήδησε από την βάρκα και φώναξε:

— Αλτ! γιατί πυροβολώ!

Οι γκάγκστερς κι' ο Στίντ έμειναν ακίνητοι αλλά μόλις έπληθασε ο αστυνομικός δέχτηκε ένα χτύπημα στο πρόσωπο τόσο γερό και ξαφνικό ώστε ξαπλώθηκε άναίσθητος στο κατάστρωμα. «Ενας κρεμασμένος στο κατάρτι!

Σε λίγη ώρα, στη γέφυρα του πλοίου έβασίλευε η ήσυχία. Από ένα σχοινί του καταρτίου του πλοίου κρεμόταν ένας άνθρωπος! Ήταν ο έμπορος Ρόλλεϋ Στίντ, που τον έκρεμασαν οι γκάγκστερς!

Ολόκληρο το υπερωκεάνιο άναστατώθηκε. Ο δυστυχής αστυνομικός βρέθηκε λιπόθυμος στο κατάστρωμα και παρ' όλες τις προσπάθειες του πληρώματος και τις υποδείξεις του αστυνομικού, εν τούτοις έστάθη αδύνατον ν' ανακαλύψουν τους δράστες.

Ο δυστυχής Στίντ είχε πεθάνει. Σε λίγη ώρα τον έρριξαν στην θάλασσα.

Κι' οι γκάγκστερς; Έπεσαν στη θάλασσα κι' έσώθηκαν από ένα φορτηγό πλοίο που παρακολουθούσε το υπερωκεάνιο και δεν ήταν άλλο παρά ένα πλοίο της συμμορίας!

Μία μυστηριώδης εξαφάνιση

Τελευταίως, η αστυνομία της Νέας Υόρκης άναστατώθηκε ολόκληρη με την μυστηριώδη εξαφάνιση του κοσμηματοπώλου Άλφρεδ Σούρραιη, που γύριζε από την Εύρωπη. Ο πολυεκατομμυριούχος, αυτός παρακολουθείτο από έναν γκάγκστερ, ο οποίος ως ανεκαλύφθη αργότερα είχε διαπράξει ένα έγκλημα. Ταξιδεύοντας από Νέαν Υόρκη εις Άμβουρνγκ είχε στραγγαλίσει μια γνωστή κυρία που μετέφερε στην Εύρωπη δυό πολύτιμους πίνακες για να τους πωλήσει στο Μουσείο του Λονδίνου.

Ο γκάγκστερ συνήντησε κατά σύμπτωση τον Σούρραιη σ' ένα άδμαντοπωλείο του Λονδίνου ακριβώς τη στιγμή που άγόραζε τέσσερα μεγάλα μπριλλάντια. Μέσα στο πλοίο που μπήκε από το Λίβερπουλ, κατόρθωσε να γνωρίσει τον Σούρραιη κι' ύστερα από δυό ώρες ενώ βρίσκονταν στην πρύμνη του πλοίου και συζητούσαν, μ' ένα απότομο χτύπημα τον έρριξε στη θάλασσα.

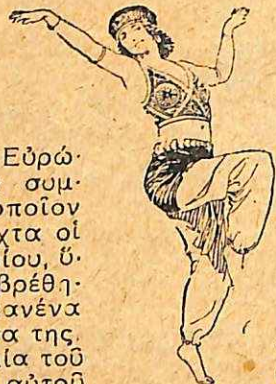
Η νύχτα έκάλυψε το έγκλημα, 'Ο άπαίσιος έγκλημα'τίας κατέβηκε στην καμπίνα του Σούρραιη, άνοιξε τη βαλίτσα με τα μπριλλάντια, τὰ έπήρα και αργότερα μπήκε στο σαλόνι για να παίξει πόκερ.

Τό άλλο πρωί ματαίως ο καμαρότος ανεζήτησε τον Σούρραιη. Οι αξιωματικοί του πλοίου και οι αστυνομικοί δεν κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν την αιτία της μυστηριώδους εξαφάνισως του κοσμηματοπώλου.

Όταν το υπερωκεάνιο έφθασε στον λιμένα της Νέας Υόρκης η αστυνομία ένήργησε έρευναν σ' δλο το πλοίο χωρίς όμως να κατορθώσει να διειλευκάνη την μυστηριώδη εξαφάνιση του Σούρραιη, όταν για στιγμή ένας αστυνομικός άντελήφθη έναν επιβάτη που έρριξε ένα κουτάκι στη θάλασσα.

Τό «κόλπο» ήταν γνωστό στον αστυνομικό κι' άμέσως συνέλαβε τον επιβάτη ενώ συγχρόνως διετάχθη ένας ναύτης νά βρή το κουτί που είχε πέτ'ξη στη θάλασσα.

Σε μίαν ώρα το κουτάκι κι' ο γκάγκστερ βρίσκονταν στην αστυνομία της Νέας Υόρκης.

Ο ΨΕΥΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

ΥΠΟ ΠΕΝΕ ΠΥΓΙΟΛ

Ο Ζάκ Τακλάντ ήταν ένας άνθρωπος που δεν του άρεσαν τα πολλά λόγια και οι διασκεδάσεις. Έπροτιμούσε να μην έπιδεικνύεται. Δεν ήταν ύψηλός ούτε κοντός, ούτε χονδρός ούτε αδύνατος, ούτε ξανθός ούτε μελαγχροινός και το παρουσιαστικό του έδειχνε έναν άνθρωπο ούτε γέρο ούτε νέο. Τό κουστούμι του ήταν γκριζό, χωρίς καρδ και χωρίς ρίγες και ή γραβάτα του πολύ σοβαρή και ήλικιωμένη!

Τα μαλλιά του ήταν κοντά αλλά δεν έφταιγε γι' αυτά. Του τὰ είχαν κόψει στη φυλακή όπου πέρρεσε τριάντα μήνες γιατί τὸν έπιασαν ν' αφαιρή το πορτοφόλι ενός κυρίου μέσα σ' ένα τράμ.

Και τώρα που βγήκε από τη φυλακή δεν ήξερε τί να κάνει γιατί τὸνόμα του κι' ή φυσιογνωμία του ήταν γνωστή κι' άμέσως θά τον άνεγνωρίζαν και δεν θά τον έπαιρναν σε καμιά δουλειά.

Έν τούτοις ο Ζάκ Τακλάντ κατοικούσε σὸν Καρτιέ Λατέν, ανάμεσα στους φοιτητές.

Έδω όμως δεν μπορούσε «ν' άπλώσει χέρι» πουθενά γιατί ήξερε πὸς όλοι οι γείτονές του ήταν πειναλέοι κι' άπένταροι. Γι' αυτό σκέφτηκε να κάνει μια άλλη δουλειά, πάντα κλεισιά όμως γιατί ή κρίσις και το στίγμα της φυλα-

κής δεν τον άφινε να δουλέψη. Τι έκανε λοιπόν; Απλούστατα διάβαζε στις έφημερίδες την «κοινωνική κίνηση» κι' έβλεπε ποιές οικογένειες πλουσιών έφευγαν από το Παρίσι γὰ να παραθερίσουν στο Σαιν Μώρις, στις Κάννες ή άλλοι και τότε έπιασε το τηλέφωνο για να διαπιστώσει μήπως έμενε κανείς στο σπίτι. Άν του άπαντούσαν δεν έπέμενε. Άν όμως δεν ήταν κανείς, άμέσως έτοιμάζε για να κάνει τη «δουλειά του».

Έτσι λοιπόν εκείνο το βράδυ ο Τακλάντ βρέθηκε στο πρώτο πάτωμα ενός μεγάρου που ήταν και ή κατοικία του δόκτορος Λεζρώ, στην όδo Έξιμυόργου. Η θυρωρός δεν τον είδε όταν μπήκε και γι' αυτό ο Τακλάντ προσπαθούσε ν' άνοιξη ένα συρτάρι μ' όλη του την ήσυχία.

Άλλα τη στιγμή όμως που το άνοιξε, άκουσε πίσω του θόρυβο και γύρισε και είδε ένα σωματώδη αστυνομικό με το βοηθό του, μικρότερο στο ανάστημα.

Ο Ζάκ Τακλάντ ήταν έτοιμος να πηδήσει από το παράθυρο όταν ο αστυνομικός του είπε:

— Δόκτωρ, συγνώμη άν σας ένοχλώ, αλλά πρόκειται για κάτι σοβαρό... και γι' αυτό έπειδή βρήκαμε την πόρτα άνοιχτή, μπήκαμε στο δωμάτιό σας.

Τό λάθος του αστυνομικού έκανε τον Τακλάντ να χαμογελάσει.

Συγγνώμη—άπήντησε δείχνοντας τὰ γαντοφορεμένα χέρια του—άλλά με περιμένουν...

— Δόκτωρ, μη μου άρννηθείτε είπε κοκκινίζοντας ο αστυνομικός. Πρόκειται για την τιμή μου... Ο βοηθός του τον ήσυχασε λέγοντας με συμπονετικό τόνο:

— Μη θυμώνεις, Ντουράν!

Ο αστυνομικός είπε το μυστικό του στον ψευτογιατρό χωρίς να τον άφήση να προφέρη ούτε μια λέξη.

— Γιατρέ, ή κόρη μου είναι στην ώρα της να γεννήση... Έχει πόνους από δώ και μισή ώρα. Τό γεγονός αυτό μάς θίγει τη τιμή του σπιτιού και του βοηθού μου έδω Μπουρώ που θά ήθελε να την παντρευτή τον προσεχή χειμώνα. Τό παιδί είναι ξένο γιατρέ! Είναι φοβερό!

Άν τό μάθη ο κόσμος είμαι κατεστραμμένος. Πρέπει να κρύψουμε τό παιδί με κάθε θυσία! Ο γιατρός μου είναι αστυνομικός και δεν θέλω να το φανερώσω ένα τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό βρήκα εσάς και ήλθα νά σας παρακαλέσω μαζί με τον μέλλοντα γαμπρό μου Μπουρώ. Έλάτε γιατρέ... Τό σπίτι είναι πολύ κενιά. Η γυναίκα μου θά πάρη άμέσως τό παιδί και θά τό παρθώ στο βρεφοκομείο... κι' έτσι θ' αποφύγουμε τό σκάνδαλο...

— Ναί έγώ θά παντρευτώ την Ιουλιέττα! είπε ο Μπου-

— Ναί έγώ θά παντρευτώ την Ιουλιέττα! είπε ο Μπου-

— Ναί έγώ θά παντρευτώ την Ιουλιέττα! είπε ο Μπου-

— Ναί έγώ θά παντρευτώ την Ιουλιέττα! είπε ο Μπου-

ρώ για να πείση τον γιατρό.

Ο Ζάκ Τακλάντ σήκωσε τους ώμους.

— Δεν μπορώ, με περιμένουν!..

— Γιατρέ, θά σας δώσω χίλια φράγκα!

— Τότε, πάμε άμέσως! είπε ο Ζάκ Τακλάντ.

Ένα ταξί περίμενε στην πόρτα. Ο Ζάν Ταιλαιν σκεφτόταν τώρα, ενώ τό αυτοκίνητο έτρεχε, πὸς θά έκανε τό γιατρό σε μια τέτοια περίπτωση αφού δεν είχε ιδή ποτέ στην ζωή του τοκετό!

— Τέλος πάντων—οκέφτηκε—θ' άφίσω να ενεργήση ή φύσις.

Κι' ή φύσις δεν έχασε ούτε δευτερόλεπτο, γιατί όταν έφτασαν στο σπίτι του αστυνομικού ή Ιουλιέττα είχε γεννήσει ένα ωραίο αγοράκι που τώρα ή γυναίκα του αστυνομικού κρατούσε στην άγκαλιά της.

— Κύριοι, είπε ο Ζάκ Τακλάντ στους αστυνομικούς βγήτε έξω από τό δωμάτιο να ξετάσσω... την μητέρα...

Ήταν εύσυνειδητος άνθρωπος ο Ζάκ Τακλάντ και ήθελε να δικαιολογήση τό χιλιάρικο που θάπαιρνε. Η έξέτασή του έπήγε θαυμάσια.

— Όλα είναι εν τάξει είπε βγαίνοντας από τό δωμάτιο της λεχώνας.

— Μά δεν είναι κρίμα γιατρέ μου να πετάσουμε στο βρεφοκομείο ένα τέτοιο αγοράκι; Δεν έκανε τίποτα αυτό το άγγελούδι, είπε ή γιαγιά του με παράπονο.

Η Ιουλιέττα άρχισε να κλαίη. Τότε ο Ζάν Τακλάντ έδειξε πὸς ήταν τέλειος άνθρωπος.

— Θέλω να τακτοποιήσω αυτήν την υπόθεση! —ύπεσχέθη—έκάλεσε τον Ντουράν και τον Μπουρώ κι' άρχισε να μιλή:

— Κύριοι τό καθήκον μου μου επιβάλλει να σας υποδείξω τό δικό σας! Αυτό τό παιδί δεν πρέπει να πάη στο βρεφοκομείο. Έσείς οι αστυνομικοί άνήκετε στο πιο ίπποτικό Σώμα του Κράτους...

Κι' ή όμιλία του εξηκολούθησε επί πολύ ώρα. Όταν τελείωσε, όλοι έκλαιγαν, έκτος από τό βρέφος που είχαν άποκοιμηθή.

Ο Μπουρώ, με τὰ μάτια βουρκωμένα, είπε:

— Έγώ θά παντρευτώ την Ιουλιέττα και θά πάρω και τό παιδί. Τη στιγμή αυτή ο Ζάκ Τακλάντ τέντωσε τό δεξί του χέρι και συνεχάρη όλους τους παρευρισκομένους συγγενείς ενώ με τό άλλο του χέρι τσέπωνε τό χιλιάρικο!

Έκανε μια υπόκλιση κι' άπομακρύνθηκε.

— Στο καλό, γιατρέ! του εύχόνταν οι άστυνομικοί και οι γυναίκες ένθουσιασμένοι όλοι από την τροπή που είχε πάρει ή δύσκολη αυτή υπόθεση.

Ο Ζάκ Τακλάντ βγήκε στο δρόμο σφυρίζοντας, έσφιξε με τό ένα χέρι του τό άλλο και ψιθύρισε ήκανοποιημένος: «Όύτε γάτα, ούτε ζημιά της».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ντομένικο Κυρίλλο, ίατρος της Νεαπόλεως, έπανάστατης εναντίον του Βασιλέως συλληφθείς εις ήλικίαν 60 έτών κατεδικάσθη εις θάνατον. Οι φίλοι του, διαθέτοντες την έπιτροπή των εις την Αύλην, του συνέστησαν να υποβάλη εις τὸν βασιλέα αίτησιν χάριτος.

Ο Κυρίλλο υπερίφανος, ήρνήθη, αλλά οι φίλοι του επέτυχον άναθεώρησιν της δίκης. Ένώπιον όμως του δικαστηρίου έτήρησε τόσον άγέρωχον στάσιν, ώστε έκ νέου κατεδικάσθη εις θάνατον.

Όταν ο πρόεδρος τὸν ήρώτησε ποίον ήτο τό επάγγελμα του, απήντησεν:

— Επί βασιλείας είμαι ίατρος. Επί δημοκρατίας ήμουν αντίπρόσωπος του Λαού!

— Καί τώρα άπεναντί μου τί είσαι; τὸν ήρώτησε ειρωνικά ο Πρόεδρος.

— Άπεναντί σου είμαι ήρως.

Ο ΝΑΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Υπομονή και φτάσαμε, είπε ο Λουίτζ, λίγη υπομονή ακόμη.

— Πάνω από τρεις ώρες γυρνάμε σ' αυτόν τον διαβολότοπο, από κ' αμα! μουρμούρισε ο Ντέντυ.

Ο Σπρήγγφληντ, δεν είπε τίποτε.

Είχαν φύγει όπ' τή Σελάγια λίγο πριν από τὸ μεσημέρι και πέρασαν τὸ ὄροσέ οὐ μὲ τ' ἄλλογο. Σ' ἓνα μικρὸ χωριό, κοντὰ στὸ δάσος, ἤπιαν ἓνα-δυὸ ποτήρια σὲ μιὰ ταβέρνα, νὰ συζέφου, καὶ παράτησαν τ' ἄλογά τους στὸ σιῶλο.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ξεκινήσουν, ὁ ταβερνιάρης, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ φώνησε :

— Τί θὰ κάνετε, σενόρ : Φεύγετε ἀπὸ τώρα ; Μ' αὐτὸ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τόσες βρχειές ἀτοσκευές στὸν ὡρο ; Δὲν περιμένατε νὰ πέση λίγα ἢ ἡ ζέστη ;

— Φλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Λουίτζ, ὅσο νωρίτερα ξεκινήσουμε, τόσο γρηγορώτερα θὰ γυρσομε πίσω...

— Γιά τ' ὄνομα τῆς Παναγίας ! φώνησε ὁ ξενοδόχος ἐνώνοντας τὰ χέρια. Δὲ πιστεύω νὰ σκοπεύετε νὰ πάτε μέσα στὸ μεγάλο δάσος ;

— Καὶ γιατί ὄχι ;

Ἀστειεύεσθε Σενόρ ! Δὲν ξέρετε λοιπὸν πὼς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι καταραμένο... Κανεὶς λευκός, ἀπὸ δσοὺς μπήκαν ἐκεῖ, δὲν γύρισε πίσω...

Ὡστόσο, τρεῖς ὥρες τώρα ποὺ περπατοῦσαν μέσα στὸ χλιαρὸ μισοσκόταδο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους, δὲν παρατήρησαν τίποτα παράξενο ἢ ἀνησυχηστικό. Μονάχα ποὺ ὁ Ντέντυ γλύστρησε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ σχισμὴ γεμάτη λάσπη. Σηκώθηκε τότε ἓνα τέτοιο σύννεφο ἀπὸ μεγάλη κουνοῦπια, μέσ' ἀπ' τὸ βούρκο, ποὺ εἰς δυὸ σύντροφους τοῦ λίγο ἔλειψε νὰ τυφλωθῶν. Κι' ἐνῶ προσπαθοῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ φοβερά ἐκεῖνα ἔντομα, ἀκούγαν τὶς κραυγὲς ἀγωνίας τοῦ Ντέντυ, ποὺ σιγὰ σιγὰ τὸν ροφῶσε τὸ ἔλος...

Ἐπιτέλους κατάρθωσαν νὰ τὸν τραβήξουν ἔξω, ρίχνοντάς του σκοινιά, τὴν στιγμή ποὺ ὁ βρωμερὸς ἐκεῖνος τάφος τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει πᾶν ἀπ' τὴ μέση.

Ἐρεξαν κατόπι στὸ ρυάκι γιὰ νὰ πλύνουν οἰδυὰ τὰ πρισμένα τους πρόσωπα κι' ὁ τρίτος τὸ πανταλόνι καὶ τὸ σακκάκι του ποὺ ἦταν καταλασπιαμένα.

— Ἀς σταματήσουμε! ἔδω, εἶπε τότε ὁ Ντέντυ. Δὲν πρέπει νάμαστε πιὰ μακριά...

Τὸ μέρος ἦταν ἥρυχο, πολὺ κατάλληλο. Μιὰ πηγὴ ἀκουγόταν κοντὰ σ' ἓνα βράχο. Στήσανε τὴ σκηνὴ τους κι' ἀνάψανε φωτιά.

Ὁ Ντέντυ εἶχε βγάλει τὶς μπότες του καὶ κύταξε μὲ ἀηδία τὰ λασπιασμένα του πόδια.

— Πάω νὰ πλυθῶ μιὰ στιγμή στὴν πηγὴ, εἶπε.

Σηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ νεὸ. Ὁ Λουίτζ κι' ὁ Σπρήγγφληντ τὸν ἀκούγαν ποὺ τσαλαβατοῦσε. Ἐαφνικὰ ὅμως ἔβαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ καὶ γύρισε κουτοαὶ ὄντας πρὸς τοὺς συντρόφους του. Κίτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς φωτιάς, οἱ δυὸ ἄνδρες τὸν εἶδαν κατακτινίζοντα.

— Δὲν ξέρω τί ἦταν αὐτό... τραύλισε... Καθὼς γυρνοῦσα τὸ νοῦσά νὰ γλυστρᾷ κάτω ἀπ' τὸ πόδι μου κι' ἔπειτα ἔαφνικὰ ἓνας πόνος... σάν νὰ μὲ εἶχε δαγκάσει... Νοιώθω τὸ πόδι μου νὰ μουδιάζει...

Τὰ τρία κεράλια ἔγειραν καὶ κύταξαν : πᾶν στὸν πρισμένο ἀστράγαλο, δυὸ μικρὰ κόκκινα σημάδια...

— Δυστυχία μου ! οὐλίσσε ὁ Ντέντυ. Μὲ δάγκασε Φεῖδι φαρμακερό !

Ἀρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος. Τὰ δόντια του τρίζανε

σπασμωδικά. Οἱ δυὸ ἄλλοι, κατάλοβαν ἀμέσως : Ὁ Σπρήγγφληντ ἀπάξε ἓνα κατακόκκινο κοῖτσουρο ἀπ' τὴν φωτιά καὶ τὸ ἀ-οὐτίπησε δυνατὰ πᾶν στὴν πληγὴ. Οἱ σάρκες ἀρ-χισαν νὰ τσιτσιρίζουν καὶ νὰ καπνίζουν. Ὁ Λουίτζ πῆρε μιὰ μπουκάλια καὶ τὴν ἔφερε στὰ χεῖλιά του Ντέντυ :

— Πέε, ὅσο μπορεῖς περισσοτερο, τὸ φώναξε. Μονάχα τὸ σπέρτο κάνει καλὸ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση.

Ὁ Ντέντυ κατάπιε μιὰ γουλιά, ἀλλὰ ἀμέσως τὴν ἔξερσε.

— Λέν μπορῶ !.. στέναξε. Νοιώθω πὼς παγώνω, πεθαίνω !.. Μὴν κουράζεστε ἄδικο, εἰμαι χαμένος !.. Δὲν γλυτίνωει κανεὶς κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὸ φεῖδι, τὸ ξέρω...

Ἡ φωνὴ τοῦ ὄλο κι' ἀδυνατίζε. Σὲ λίγο μόλις ἀκούγ-τανε τραυλή. Ἀπόμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, βουβός συγκεντρώ-νοντας τὶς στερνές του δυνάμεις γιὰ ν' ἀνασπᾷ β' ρεῖα, μὲ ἀγωνία, μιὰ-δυὸ φορές ἀκόμη. Κι' ἔπειτα τίποτε ἄλλο...

Τὸ δράμα ἔγινε τόσο γοργά, τόσο ἀπροσδόκητα, ποὺ δὲν μπόρουσαν νὰ τὸ πιστέψουν. Ὁ Σπρήγγφληντ, γυναι-στός, κύτταξε ἡλίθια τὸ πτώμα, μουρμουρίζοντας :

— Αὐτὸ πάλι !.. Στὰ καλά καθούμενα !..

Ὁ Λουίτζ ἀπόμεινε ἀλαλός με τὴ ματιά ἀγριεμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα του. Φοβότανε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἦτα ἑσαστισμέ-νος κι' ἔτρεμε...

Γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος καὶ νὰ διώξῃ τὶς εἰκόνας τοῦ θανάτου ποὺ κυριαρχοῦσαν μέσα στὸ μυαλό του, μὲ ἄλλες σκέψεις εὐτυχισμένες, ὁ Λουίτζ ξανά-ειπε :

Μὰ ἀπέραντη ὑπόγεια αἶθου-σα, μὲ σαράντα κολώνες στολι-σμένες μὲ πετράδια, ἀλάβωτρο-στοὺς τοίχους καὶ στὴν ὁροφὴ μαῦρο μάρμαρο μὲ ἀναριθμητά διαμάντια, τοπάζια καὶ ρουμπί-νια σὰν ἀστέρι... Σῶροι τὰ κομμάτια τοῦ χρυσοφιοῦ, πλοῦ-τὴ ἀμέτρητα... ὁ θησαυρὸς τοῦ Μοντεζουμά !..

Αὐτὲς τὶς λέξεις, τὶς εἶχε ἀκούσει ἐρεθισμένος ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὶς τριτομέρες σκέψεις του ἐνῶ στεκότανε μὲ τ' αὐτὴ τεντω-μένο πίσω ἀπὸ τὸ ἐξυλινὸ χωρί-σμα σ' ἓνα ὑποπτό κέντρο κον-τὰ στὴ Σελάγια. Ἀπὸ μιὰ χαρ-μάδα, εἶδαν μαζί μὲ τοὺς συν-

τρόφους του στὸ διπλανὸ δωμάτιο δυὸ ἄνθρώπους νὰ κά-θωνται μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι. Ὁ ἓνας ἡλικιωμένος, μὲ χρυσὰ γυαλιά, μιλοῦσε κρατώντας ἓνα μάστο χαρτιά. Ὁ ἄλλος, ἓνας Μεξικανὸς, τὸν ἄκουε βουβός, προεκτικτά :

— Ναί, φίλε μου, ἔξα-ολο-θοῦσε ὁ γέρος, τὰ πλοῦτη τῶν παλῶν ἰθαγενῶν βασιληάδων τῶν ὁποῶν ὁ τελευ-ταῖος ἀπόγονος βασανίστηκε ἀπ' τὸν Κορτέζ γιατί δὲν φανέρωνε τοὺς Ἰσπανοὺς τὴν κρυφώνα του. Πίστειναν ὅλοι πὼς οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ χαθῆκαν γιὰ πάντα. Καὶ νά, τώρα, τὶς προαλλες, στὴ βιβλιοθήκη τῆς Σάντα Μαρτίνα, βρῖσκω αὐτὸ τὸ χειρόγραφο ποὺ τὰ λέει ὅλα. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, ἔκανα τὸ σχέδιο, δὲν χωρεῖ καμμιά ἀμ-φιβολία. Ὁ θησαυρὸς ὑπάρχει, νὰ ἔδω ! ἔδω !..

Μοιραῖες λέξεις !

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ γέρος μὲ τὰ χρυσὰ γυαλιά κι' ὁ σύν-τροφός του κοίτονταν ἀκόμη ἐκ-εἰ, στὸ πάτωμα τοῦ δωμα-τίου ἐκεῖνου, μὲ μιὰ βαθεῖα μ' χαιριά στὸ λαιμὸ ὁ καθέ-νας τους...

Ὁ Λουίτζ ἔψ' ἔσε στὸν κόρφο του κι' ἔβγαλε τὸ πολῦτιμο σχεδιάγραμμα. Τὸ κύτταξε πάλι μὲ προσοχή, καὶ ψιθύρισε :

— Εἴμαστε πολὺ κοντά... Νὰ θάψουμε τὸν Ντέντυ, καὶ δρόμο...

Πόσες ὥρες περπάτησαν πάλι μέσα στὴ νύχτα ! Ἐπι-τέλους τὰ δέντρα μέσα στὸ δάσος γινόντουσαν ἀραιότερα

ὅπου βρέθηκαν σὲ μέρος ὁλότελα ἄδενδρο, ἔρημο καὶ ἥσυχο. Καὶ μέσα σὲ κείνη, τὴν ἡσυχία εἶδαν, κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φέγγος τῆς σελήνης, νὰ ὑψώνεται τὸ παλάτι τοῦ ὀνειροῦ.

Οἱ γαλαζόχρυσες ἀκτίνες πέφτανε πᾶν στοὺς ἐξῶστες καὶ κήπους. Στὶς σκάλες, στοὺς πύργους, τὶς πυραμίδες. Πάνω στοὺς τοίχους ποὺ κάθε πέτρα τοὺς παρίστανε πο-λειμίστρες ἢ τέρατα παράξενα. Καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλό-τερου πύργου, ὑψωνότανε περὶ φανὸ τὸ χρυσὸ ἄγαλμα τοῦ Κετυαλκοτί, τοῦ Θεοῦ—Ὁφews, κυρίου τοῦ ἀέρα καὶ τοῦ οὐρανοῦ...

Ὁ Σπρήγγφληντ ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του καθὼς φώναζε :

— Ὁ ναός !.. ὁ ναός !.. ὁ θησαυρὸς !..

Μὲ κραυγὲς χαρῆς ἔτρεξαν καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκαν τὶς χορτοσκέπαστες σκάλες καὶ πέρασαν στὸ διχδρομο τοῦ πρωαιωνίου κτιρίου. Ὁ Λουίτζ ἄναψε τὸ ἡλεκτρικὸ του φανάκι. Τὸ φῶς ἔπεσε τριγυλίσαντὸ πᾶν στοὺς τοί-χους δουλεμμένους ἀπὸ πλοῦσια μωσαϊκά. Πέρασαν σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἶθουσα. Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν πᾶν στὶς πλάκες. Τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς σελήνης ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὰ στενωμόμακα παράθυρα, φώτιζε τὶς μορφὲς τῶν γλυ-πτῶν παραστάσεων. Στὸ βάθος, ὑπῆρχε ἀκόμη ὁ βωμὸς γιὰ τὶς ἀνθρωποθυσίες, κάτω ἀπὸ τὸ πελώριον ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ...

Σκύβοντας τὰ κεφάλια, κάτω ἀπὸ τὴν πίεση μιᾶς ἀκα-θάρστης δυσφορίας, οἱ δυὸ ἄνδρες πέρασαν σχεδὸν τρέ-χοντας τὴν αἶθουσα. Στὸ βάθος βρῖκανε μιὰ πόρτα ἀπὸ ἔξενε τὴν ἔμπρῳξαν κι' ὁ δροσερὸς νυκτερινὸς ἀέρας μ' α-στὶγμὴς τὰ πρόσωπά τους βρέθηκαν τότε σὲ μ' ἄν ἀυλὴ σπαρμένη ἀπὸ κόκκαλα πουλιῶν, ζώων καὶ ἀνθρώπων, Ἐκεῖ πρέπει νάρριχναν οἱ ἱερεῖς, ἀπὸ τὶς τελετές, τὰ πτώ-μα τῶν θυμάτων. Ἐνα ἐξυλινὸ γεφυράκι ἦταν ριγμένο πᾶν ἀπὸ μιὰ πελώρια δεξαμενὴ, κι' αὐτὴ γεμάτη κόκκαλα.

— Ἀπὸ κεῖ θὰ πάμε γιὰ τὸ ὑπόγειο ; ρώτησε ὁ Σπρήγ-γφληντ προχωρώντας πρὸς τὸ γεφυράκι.

— ἔτσι μοὺ φαίνεται, εἶπε ὁ Λουίτζ πρὸς μελετοῦσε τὸ σχεδ. ἀγράμμα.

Μιὰ κραυγὴ κι' ἓνας βρυξὸς κρύτος ἀπὸ πέσιμο τὸν διέ-κοψε. Μόλις πάτησε τὸ πόδι τοῦ ὁ Σπρήγγφληντ πᾶν στὸ γεφυράκι, τὸ ἐξυλινὸ ὑποχώρησε, ἔγειρε, κ' ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε ἀνάμεσα σ' ἄσπρισμένα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες κρῶνια καὶ τοὺς σκελετοὺς. Κατόπι, σιγὰ σιγὰ, σάν νὰ εἶχε κάποιον κορυφὸ ἐλατήριο, τὸ ἐξυλινὸ γεφυράκι ἦρθε πάλι στὴ θέση του πᾶν ἀπὸ τὴν δεξιά μερὴ μὲ τὴν σκελετοῦς.

Ὁ Λουίτζ ἔγι-αν τὸς γρήγορα, ποὺ ὁ Λουίτζ δὲν κα-τάλαβε ἀμέσως, ἐπὶ τῶν μούρμουρσε :

— Ὡστε ἔχουμε καὶ παγίδες τώρα !

Ἐσκυψε κατόπι πρὸς τὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς καὶ ρώ-τησε : Πληγώθηκε ;... Χτύπησε ποῦθενά ;

Ὁ Σπρήγγφληντ εἶχε κιάλας σηκωθῇ. Ἐσφιγγε τὸ ἀρι-στερὸ χέρι κι' ἀποκρίθηκε :

— Χτύπησα λιγάκι στὸ χέρι, μὰ δὲν εἶναι τίποτε. Τὸ δύ-σκολο εἶναι πὼς νὰ βγῶ ἀπὸ δὴ μέσῃ... φ βοῦμαι...

Τὰ τοιχώματα τῆς δεξαμενῆς ἦταν ὁλόκρια καὶ γυμνά, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σκαρφαλώσῃ κανεὶς. Οὕτε καὶ ὑπῆρ-χε ποῦθεν κανένα ἀνοιγμα. Ὁ Λουίτζ τοῦρῆξε τὴ ζώνη του, ἦταν ὅμως πολὺ κοντὴ. Ἐσκυψε τότε καὶ τοῦ φώναξε :

— Περιμένε με λιγάκι, ὅπου νὰ πεταχτῶ στὴ σκηνὴ νὰ γέρω σ' οὐνιά.

Ὁ σύντροφός του ὅμως δὲν εἶπε τίποτα. Ἀπόμεινε, ἐκεῖ στὴν ἴδια θέση, ἀνάμ' σα στὰ γυμνά κόκκαλα, ἀκίνητος, σάν νάβλεπε κάτι παράξενο καὶ φρικιαστικό. Καὶ ἔαφνικὰ, κατὰ κύτταξε ὁ Λουίτζ, τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε κάτι σκιὲς νὰ σαλεύουν. Μεγάλες σάν ἓνα χέρι, φαινόντουσαν σάν νὰ βγαίνουν μέσ' ἀπὸ τρύπες, στὶς βάσεις τῶν τοίχων καὶ νὰ σκορπιούνται παντοῦ. Κατακίτρινος, ρίχτηκε πρὸς τὰ πλάμ' μὲ μιὰν ἀνατριχίλα ἀηδίας καὶ φρίκης, κι' ἄρχισε νὰ οὐλίσσῃ :

— Φυλάξου, Σπρήγγφληντ ! Ἀράχνες ! Ἀγριεὲς ἀρά-χνες !.. Ἀχ τί φρίκη !..

Ἀλλες κραυγὲς, μαζὺ μὲ πυροβολισμοὺς τοῦ ἀποκρί-θηκαν. Εἶχε ἴδῃ κι' εἶχε καταλάβει ὁ Σπρήγγφληντ...

Στριφογύρισε μέσα στὴν ἀπορία παγίδα του, προσπα-θώντας ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπαφὴ τῶν βδελυρῶν ζώων ποὺ χυμοῦσαν, ἀναριθμητὰ, κατὰ πᾶν του. Πυροβολώντας μὲ τὸ τρομάξι, νὰ σκοτώσῃ ὅσα βρισκόντουσαν πιὸ κοντὰ του... Ὁ Λουίτζ, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ πυροβολῇ, μέσα στὸν

σῶρό, ποὺ ὅλο καὶ πλήθαινε ἀπαίσιοις. Κατόπι, δταν δὲν εἶχε πιὰ ὀσπίγγια, προσπαθοῦσε νὰ σκοτώσῃ ἀκόμα μερι-κά ρίχνοντας κατὰ πᾶν του τὸ ὅπλο του, τὸ περιστροφὸ του, τὸ φανάρι του, ὅτι τοὺς ἀπόμεινε πρόχειρο. Κι' ὁ Σπρήγ-γφληντ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιῦ του, μὲ τὰ πόδια του, ἀγωνιζότανε ν' ἀποθήσῃ τὰ φρικτὰ ἔντομα, ποὺ χυμοῦσαν σὰ λυσσασμένα κατὰ πᾶν του. Χαμένος κόπος ! Ἀπόδλες τὶς τρύπες τοῦ τοίχου, ἐκεῖνα χυμοῦσαν ἀναριθμητὰ καὶ γέμιζαντὸ ἔδαφος μὲ τὸ μαῦρο τοὺς σύννεφο, στὴ μέση τοῦ ὁποῦ οὗ δυστυχισμένος ἐκεῖνος πηδοῦσε ἀδιάκοπα, προσ-παθώντας νὰ προφυλάξῃ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του οὐρλιάζοντας ἀπόσυχασιὰ κι' ἀπὸ φρίκη.

Κι' ὁ Λουίτζ, μὲ ἀπερίγραφὴ ἀγωνία, μὲ τὰ δάχτυλα γνιζώμενα στὰ χεῖλη τῆς δεξαμενῆς γιὰ νὰ μὴ πέσῃ μέσα, ἀναγκάστηκε νὰ παρακολουθῇ ἀνίκανος γιὰ κάθε βοή-θεια, κάτω ἀπὸ τὸ πένθιμο χλωμὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φρικτὸ τέλος τοῦ συντρόφου του. Εἶδε τὰ ζῶα ἐκεῖνα νὰ σκαρφαλώνουν πᾶν στὰ ροῦχα τοῦ Σπρήγγφληντ, νὰ γα-τιττώνονται στὸ λαιμὸ του, στὸ πρόσωπο, στὰ χέρια του. Ὁ δυστυχισμένος ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ στὴν τύχη, γελών-τας ἀτάσιστα σάν τρελλός, σταρταρώντας γιὰ νὰ τινάξῃ ἀπὸ πᾶν του τὶς φριχτὲς πελώριες ἀράχνες ποὺ τοῦ πιαν-τό αἷμα. Τὰ ροῦχα του, κουρελιασμένα κρεμόντουσαν, πα-ρυσιάζοντας γυνὲς τὶς σάρκες του στὶς μαῦρες διχάλες τῶν αἰμορρῶν ἐντόμων. Ἐπιτέλους κλονίστηκε κι' ἔπεσε μὲ μιὰ στερνὴ σταρακτικὴ κραυγὴ, ἀνάμεσα στὴ μαῦρη μάζα ποῦ, τὴν ἴδια στιγμή, τὸν ἔσπασε. Ὁ φρικαλέος σῶ-ρὸς σάλεψε ἀκόμη λίγα δευτερόλεπτα. Ἐπειτα ἀπόμεινε ἀκίνητος. Ὁ Λουίτζ, μπόρεσ' τότε ν' ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ λάκκο ἐκεῖνο τῆς φρίκης... Γύρισε κι' ὤρμησε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ. Μέσα στὸ μυαλό του, ποὺ τὸ κυρίεψε ἡ τρέλλα, μιὰ μονάχα σκέψη κυριαρχοῦσε, νὰ φύγῃ... νὰ φύγῃ τὸ γοηνωρότερο ἀπὸ κεῖνα τὰ μερὴ τοῦ τρόμου, νὰ ξαναῖθῃ ἀνθρώπινα πλάσματα, σπῖτια, νὰ ξα-ναβροῇ τὸν ἥλιο...

Διέσχισε τρέχοντας τὴν αἶθουσα τῶν ἀγαλμάτων, κατό-πι ἓνα δάσος, δεῦτερο, τρίτο... Τὰ βήματά του ἀ τηχοῦ-σαν πένθιμα καὶ τὸν ἔναναν ν' ἀνατριχίλῃ, θαρρώντας πᾶν τὸν κυνηγόνε. Δὲν ἦτανε πιὰ παρὶ ἓνα τρελὸ ζῶο, χωρὶς σκέψη καὶ λογικὴ, ποῦ ἔκλυγε ἀπὸ τὸ φόβο του... Εἶδε μπροστὰ τὴν μιτ'καγκελόπορτα ποὺ ἔβγαίνει ἀπὸ τὸν ναὸν ἀπὸ ἐνστικτο τὴν ἔμπρῳξε καὶ βγήκε ἀλλὰ σιῶθη ἑ-ἀμέσως κατὰ πηλ' τος... Ἀντίκρου τὴν ἔβλεπε μὴν ἄλλη καὶ γ' ἐλδοτόρτ, ψηλότερη. Τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν ἀν' ἰξῇ κι' αὐτὴν. Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγ-ελα ἐκεῖνα δέ-κρινε στίβες τὰ κιβώτια, ὅπως τὰ περιέγραφαν τὰ χαρτιά τοῦ σκοτωμένου στίβες τὰ κιβώτια μὲ χρυσάφι !..

Μονάχι ἐκεῖνη ἡ καγκελόπορτα τὸν χώριζε ἀπ' τὸν θησαυρὸ !..

Προσπάθησε ἄλλη μιὰ νὰ τὴν τραντάξῃ, ἀλλὰ κατὰ-λαβε πᾶν τὸ ἦταν ἀδύνατο. Ἀποφάσισε τότε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ξανάρθῃ καμμιάν ἄλλη μέρ' μὲ πιστοὺς καὶ δυνατοὺς συντρόφους καὶ μ' ἐργαλεῖα, λωστοὺς καὶ σκαπάνες.

Ὅταν ὅμως γύρισε γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη καγκε-λόπορτα, ποὺ τὴν εἶχε ἀνοίξῃ λίγο πρίν, εἶδε μὲ φρίκη πὼς εἶχε κλείσει μόνη τῆς κι' οὕτε μπόρεσε πιὰ νὰ τὴν ξανανοῖξῃ μὲ δὴλ' τὴν τὴ δύναμη. Κι' οἱ τοῖχοι γύρω του ἀνέβαιναν, ψηλοὶ κι' ὁλόκριοι πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Κατάλαβα !.. ψιθύρισε ὁ Λουίτζ, ἥσυχος κι' ἀτάρα-χος μὴ νομῖς μόλις ἐνόησε τὴ μοῖρα ποὺ τὸν περιέμενε... Ἦταν γραφτὸ κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας νὰ μὴ γλυ-τώσῃ... Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας θάχῃ τὸν φρικτότερο θάνατο ;...

Στέναξε, ἔγειρε ἀποκαμωμένος, νικημένος τὸ κεφάλι καὶ πρόσθεσε :

— Δὲν ἔχω οὐτ' ἓνα μαχαίρι, οὐτ' ἓνα πιστόλι νὰ σκοτωθῶ...

Τὰ εἶχε ρίξῃ ὅλα μέσα στὴ δεξαμενὴ μὲ τὶς ἀράχνες, καὶ δὲν τοῦ ἀπόμεινε ἄρα κανένα μέσο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν θάνατο ποὺ τὸν μάντευε... ἓνα θάνατο ἀργὸ καὶ φριχτὸ, ἀπὸ πείνα ἀπὸ δίψα, ἀπὸ τρέλλα, κι' ἀπελπισία μέσα στὸν παλὸν ἔρημο ναόν, χωρὶς νὰ περιμένῃ βοήθεια ἀπὸ ποῦθενά.

Πόσες μέρες θὰ κρατοῦσε ἡ ἀγωνία του ;

Ἐαπλώθηκε γιὰ νὰ περιμένῃ τὸ τέλος του, ἀντίκρου στὴ μεγάλη καγκελόπορτα, βλέποντας τὰ πελώρια κιβώτια μὲ τὸ χρυσάφι, καὶ τὰ πολῦτιμα πετράδια...

Πᾶν σιὸν ὑψηλότερο πύργο τοῦ ναοῦ, ποὺ βυθίστηκε πάλι στὴν πιὸ ἀπόλυτη σιγαλιά, τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ—Ὁ-φews, ἔξακολουθοῦσε νὰ φυλάττει ἀγρυπνῶν καὶ τὰ χρυσὰ του μάτια, πᾶν ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους ἀπάτητους κήπους, κύ-ταξαν ἀτάραχα νὰ σβύνουν ἓνα-ἓνα τ' ἀστέριαι.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΣΤΥΝΟ- ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ

Μέσα στη γλυκειά θαλπωρή του σαλονιού με το μελι-
χρό φως, που έκανε πιο υποβλητική την έκφραση της ευ-
χίας απάνω στα πρόσωπα των μελών της οικογενείας Χά-
ρισον, ο γέρος πια στυννικός άφηνε τη σκέψη του να
πλανιέται στα παλιά, ωραία χρόνια της νεότητος του. Εκεί-
νη την εποχή το όνομα Χάρισον έσυμβόλιζε το όστυν μι ο
δαιμόνιο. Ήταν «ο άνθρωπος της ημέρας», ο ντετέκτιβ με
το διαβόλεμένο μυλό και την καταπληκτική τόλμη, επί
πολλών χρόνων. Καί άργότερο, ως διευθυντής πια της άστυ-
νομίας, καρτιωμένος σ' ένα γραφείο, που έμοιζε περισσό-
τερο με τη εφωνικό κέντρο, κατ'ωρθωνε να μεταδίδη την
ένεργητικότητα και τον ένθουσιασμό της πάντα νέας ψυ-
χής του στους άλλους, που είχαν τη φιλο οξία ν' ακολου-
θούν το ίχνη του. Έτσι δικαιολογείται ο σεβασμός και ή
άφροσύνη, που του έδειξαν όλοι στον άποψινό έρωτασμό
της πεντηκοντοετηρίδος του. Εύχες και λόγοι ένθουσια-
σμού και ευγνωμοσύνης στον «πρύτανι» των αστυνομικών
της Ν. Υόρκης, γέλια, άστεία, παληά ανέκδοτα και παληό
κρσί.

Καί τώρα, που είχαν φύγει οι ξένοι και ο γέρο Χάρισον
με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του είχαν περάσει
στο σαλονάκι να χαρούν την οικογενειακή τους εύτυνα, το
παληό κρσί άρχισε να φέρνει παληές άναμνή-
σεις.

—Ξέρετε, τους είπε
ο γέρος, σέ μια στιγμή,
γιατί ήπια άπόψε κάπως
περισσότερο; Για να τι
μήσω όχι άπλως το'ς
ξένους μου, αλλά και
το ίδιο το κρσί. Ω,
βέβαια, το το χρω-
στούσα. Στο κρσί ο-
φείλω την πρώτη μεγά-
λη μου άστυνομική έπι-
τυχία, που ήταν ή άρχή
της ένδοξης καριέρας
μου.

Και ένω οι άλλοι κρε-
μόντουσαν άπ' τα χείλη
του, εκείνος έξακολου-
θισε:

—Είνε πάνω άπό πε-
νήντα χρόνια. Ήμουν
μόλις είκοσιδυό έτών
και βρισκόμουν άεργος
και άπελπισμένος σέ
μια μικρή πόλη της Α-
ριζόνας. Εσύχναζα σέ κάποιο λαϊκό μπάρ, που έγέμιζε
κάθε βράδυ άπό όλους τους ξεπεσμένους τύπους της ζωής,
οί όποιοι τάχαν ρίξει στο κρσί, στα τυχερά παιχνίδια
και τις ύποπιες επιχειρήσεις. Σάν ξεπεσμένος πιο πολύ
άπ' τους άλλους έγώ, έπινα περισσότερο. Ταχτική παρέα
μου ήταν έννας πρώην.. νεκροθάφης που είχε άπολυθή άπ'
τή θέση του, γιατί είχε κλέψει τα χρυσά δόντια ένός πε-
θαμένου.

—Ένα βράδυ ήμουν άπένταρος και νηστικός. Έπινα στο
μπάρ και βρήκα το φίλο μου σέ χειρότερα χάλια άπ' τα
δικά μου. Το μάτι του ήταν θολό άπό την πείνα.

—Δέν είνε δουλειά αυτή μου λέει. Αν δέν δουλέψω με
άποψε δέν τρώμε.

—Σύμφωνοι, αλλά που είνε ή δουλειά; του είπα.

—Φτάνει να θέλης και βρίσκουμε, μου άπάντησε. Υ-
πάρχουν πολλοί παραλήδες, που γυρίζουν άπ' τη Λέσχη
στο σπίτι τους με τα πόδια. Ένα σκουριασμένο μαχαίρι
κάπου θα βρεθί. Τι λές; Κάνουμε την άπόφαση;

—Τόν έκύτταξα με άπορία και το'υπα:

—Τέτοια «δουλειά» έννοείς;

—Αυ τι νόμιζες; μου άπάντησε. Πώς θα σ' έβαζα διευ-
θυντή σέ καμιά τράπεζα;

—Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο μπάρ έννας πρώην συνά-
δελφός του. Πήγε στον μπάγκο, κι άφου παράδωσε στον
κάπηλο κάτι κλοπιμαία κι έτσι μάς άνοιχτηκε πίστωση,
μάς έπλησίασε.

—Καλησπέρα, παιδά, μάς είπε.

—Γεια σου, Τζάκ, του άπάντησε ή παρέα. Έχεις λεφτά

να πιούμε;

—Αστα κι' είμαι ζαλισμένος άπ' τα λεφτά. άπάντησε
εκείνος. Δηλαδή όχι άπ' τα λεφτά που δέν έχω, αλλά άπό
κείνα που είχα. Σήμερα θάψ με την κόρη του Έρ οστα-
σίαρχη Μπλούμενφελτ. Τι λούσο και τι κ'ό ήτ'ν εκείνο.
Ή νεκρή ήταν φορτωμένη διαμάντια και μαργαρίτριά.
Το φέρετρο σχεδόν όλόκληρο άσημένιο. Και να τα θάβης
όλ' αυτά μεσ' στη γή, ένω έσύ δέν έχεις πενιάρια στη τσέ-
πη σου! Απελπισία!

—Τα μάτια του φίλου μου άστράψανε. Έκυτόζε τον
άλλον νεκροθάφτη μ' ένα βλέμμα άπληστο, σά να ήταν έ-
κείνος που φορούσε τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια.
Ξαφνικά μου λέει ένένα, κλείνοντάς μου συθηματικά το
μάτι:

—Ε, τι λές, Μπίλλυ, πάμε στο σπίτι του ξαδέλφου
σου, που μάς προσκάλεσε;

—Εγώ μπήκα στο νόημα. Άφου ήπιαμε μονορούφι μια
μπουκάλια κρσί, που κέρασε ο άλλος, σηκώθηκα και βγή-

κα μαζί του άπ' το
μπάρ.

Δέν περίμενα να μου
δώση έξηγήσεις. Είχα
καταλάβει ή «δουλειά»
είχε βρεθί. Διάβλε-
αυτό δέν ήταν κανένα
έγκλημα. Άντι να φάη
ή μαύρη γή τόσα πλού-
τη, καλλίτερα να γινόν-
τουσαν δικά μας..

—Περάσαμε άπ' το
ύγρό ύπόγειο δωμάτιο
που έμενε κι έπήραμε
τα «σύνεργα», δυό κα-
σμάδες, έννα φτιάρι και
έννα λοστό.

—Η νύχτα ήταν σκο-
τεινή και ύγρή.. Φτά-
σαμε στο νεκροταφείο.
Έκείνος προχωρούσε
φορτωμένος τα έργα-

λεϊα κι' έγώ ακολουθούσα μ' ένα δυνατό αϊσθημα φόβου,
που μάταια προσποθούσα να κρύψω. Ένοιωθα μίση σ' όλο
μου το κορμί. Τα πόδια μου τάσερνα βαρειά βαρειά, σά
νάταν μολιβένια. Το μα'άβριο εκείνο περιβάλλον, ή σκο-
τεινιά ή ήσυχία με τρόμαζαν... Κάποτε σκόνταψα πάνω σ'
ένα γκρεμισμένο ξύλινο σταυρό που δέν πρόσεξα... Κόνι-
ψα να πέσω κάτω άπό συγκοπή.. Ο φίλος μου προχωρού-
σε ψύχραιμος, σίγο ραγουδώντας: ή συνήθεια του έπαγ-
γέλματος.

—Σέ κάποια γωνιά, στην άριστοκρατική «συνοικία»-
βλέπεις, έχουν κι' οι πεθαμένοι τις κοινωνικές διαρίσεις
τους—έκείνος έσταμάτησε μπρός σ' ένα νεοσαμμένο τά-
φο. Άναψε ένα σπύρτο κι' έδιάβασε τ' όνομα του πρόχει-
ρου, ξύλινου σταυρού.

—Εδώ είνε μου είπε. Βγάλ' το σακκάκι σου και πάρε
τόν ένα κασμά.

—Άρχισα τη δουλειά.. Το χώμα ήταν μαλακό. Δέν
μάς κούρασε πολύ.

—Υστερα άπό λίγη ώρα ή άξίνη του χτύπησε σέ κάτι
σκληρό.

—Σταμάτα σύ, μου λέει, φτάσαμε. Κι' άρχισε να βγά-
ζη τα χώματα που σκέπαζαν το φέρετρο με έπιδεξιότητα πε-
πειραμένου τεχνίτη.

—Επήδησε πάνω στο φέρετρο κι' άρχισε να σκόβη στα
πλάγια. Άφου άνοιξε ένα στενό χαντάκι, που θα μάς χω-
ρούσε ίσα-ίσα, έκατέβηκε εκεί και μου φώναξε:

—Ρίξε μου το λοστό και πήδησε και σ' να βοηθήσει..

—Έντραπήκα να δείξω την τρομάρα μου κι' έπήδησα. Μα
όταν βρέθηκα μέσα στον τάφο εκείνο ζωντανός, πλάι σ'
ένα φέρετρο, τα γόνατά μου λυγίσανε. Ένωσα μια δυνατή
ζάλη. Αν δέν είχα πιεί μισή μπουκάλια κρσί νηστικός,
δέν θάχα το κουράγιο να πάρω το λοστό στα χέρια..

ΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ FELIX CARR ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—Υστερα άπό λίγη ώρα είχαμε άνείξει το κάλυμμα
του φερέτρου

Μόλις άντίκρυσα το κερένιο πρόσωπο της νεκρής, επά-
γωσα.

—Ελα, σήκωσε τη λιγάκι άπ' το σβέρκο να της βγά-
λω το κολλιέ, που φώναξε ο σύντροφός μου.

—Δέν θα ξεχάσω ποτέ τη στιγμή που έννοιωσα την άνα-
τριχαστική έποψη του πτώματος. Μ' έλουσε κρύος ιδρώ-
τος. Ξαφνικά ένω κρ'το'υσα το κεφάλι της πεθαμένης νό-
μισα π'ω τρε'λ'οθηκα. Είδα τα μάτια της που άνοιγόκλει-
σαν. Έμπηξα μια φωνή τρομαγμένος, γεμάτος φρίκη κι'
έχασα τις αισθήσεις.

—Με συνέφεραν δυό γερά χροστούκια του φίλου μου, που
ήταν κι' αυτός κίτρινος σ'ν το κερί.

—Μυστήριο πράμα, μου είπε. Ή πεθαμένη ζωντάνεψε ι

—Έστρεψα τα μάτια μου και είδα τη νεκρή που κυττού-
σε γύρω κατάπληκτη με τα μάτια δ-θάνοιχτα. Δέν ξέρω τι
έγινε μέσα μου εκείνη τη στιγμή, μα έννοιωσα μια ξαφνική
μεταβολή στην ψυχική μου κατάσταση. Ξαναβρήκα όλη τ'ν
ψυχραιμία μου. Ξέχασα τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια
και μια σκέψη μόνο φώτισε το μυαλό μου: να σώσω εκεί-
νη τη γυναίκα. Είχα κάποτε διαβάσει για «νεκροφνεία».
Έξηγησα το φαινόμενο στον κατάπληκτο φίλο μου, έπήρα-
με στα μπράτσα μας τη ζώ'τα ή—πεθαμένη και την άνε-
βάσαμε άπάνω στο νωπό χώμα, στον άέρα. Άρχισα να
βάζω στα χέρια και τα πόδια. Ο σύντροφός μου έτρε-
της τρίβωμε τα χέρια κι' έφερε νερό. Σέ λίγη ώρα το
ξε σέ μια κοντινή βρύση κι' έφερε νερό. Σέ λίγη ώρα το
κορμί της άρχισε να ζεσ'αίνεται, ή καρδιά της άρχισε να
χτυπά, ή άναπνοή της ξανάβρε, μόνο το λογικό της φαι-
νόταν π'ω κομ'όταν ακόμα. Μας κύτταξε σά να μη κατα-
λάβαινε τί γινό αν γύρω της.

—Τη μεταφέραμε στα χέρια έξω άπό το νεκροταφείο.
Την καθέσαμε σ' ένα ξύλινο μπάγκο. Έρημιά, ήσ-χία παν-
το, δέν κουνιόταν φύλλο. Εκεί συνήθε το μυαλό της.
Μας κύτταξε τρομογμένη έμψιξε μια φωνή και σωριάστη-
κε άναίσθητη. Φοβήθηκα π'ω εκείνη τη στιγμή θα πέθαινε
πραγματικά.

—Εύτυχως συνήλθε και πάλι κι' άρχισα να μιλούμε. Της
έξηγησα τι είχε συμβή. Μούσιξε τα χέρια μ' ευγνωμοσύ-
νη, καθώς και το συντρόφός μου και μάς είπε π'ω θα
μάς θεωρή σωτήρες της. Θέλησε να φύγωμε άμέσως για
να τρέξω στο μπαμπά της.

—Οχι ακόμα, της είπα. Κοθήστε λίγο έδω να συνέλ-
θετε. Υστερα θα ήταν προτιμότερο να σ'ας πάμε σέ μια
Κλινική. Είστε πολύ έξηνηνημένοι.

—Α, ναι, έκανε κι' αυτή. Στην Κλινική του γιατρού
Τόμψων.. Είνε το μόνο πρόσωπο που είχα δει για τελευ-
ταία φορά. Μόλις μου έκανε την τελευτοία ένωση, έννοιωσα
το μυαλό μου να θολώνη έχασα τον κόσμο.

—Αμέσως μετά την ένωση, ρώτηρα περίεργα. Τι είδους
ένωση ήταν αυτή;

—Δέν ξέρω.. Ήμουν κάπως κολύτερα. Μπήκε ξαφνι-
κά ο γιατρός μαζί με τον μπαμπά μέσα στο δωμάτιό μου
και μου άν π'ω, θα μο'καναν μια ένωση για να δυναμώσω
γλήγορα.

—Εκείνη τη στιγμή ξύπνησε μέσα μου το άστυνομικό
μου «αιμόνιο».

—Ήταν σά να πέθανε ο παληός άνθρωπος και στη θέση
του γεννήθηκε έννα, άλλος, γεμάτος σφρίγος, ψυχική δύνα-
μη και γερό μυαλό.

—Πέστε μου, δεσποίνις, τη ρώτησα έχετε μομά;

—Οχι, άπήντησε, ή μαμά πέθανε λίγους μήνες μετά
το δεύτερο γάμο της. Είνε πέντε χρόνια τώρα..

—Ωστε ο «μαμπάς», ο κύριος Μπλούμενφελντ, δέν
είναι ο πραγματικός μπαμπάς σας!

—Οχι, αλλά με αγαπάει πολύ, σ'ν άληθινή κόρη
του.

—Ή περιουσία ήταν δική του ή της μαμάς σας;

—Της μαμάς. Κατόπιν δική μου..

—Και τώρα.. το μπαμπά. Ο γιατρός Τόμψων συνδέε-
ται με το μπαμπά σας;

—Ναι, πολύ. Είνε φίλοι άπό μικρά παιδιά.

—Ωραία. Πάμε τώρα στην Κλινική του γιατρού. Θα
λαρή πολύ να σ'ας δει.

—Βγήκαμε σέ μια κεντρική λεωφόρο και κεί βρήκαμε
ένα άμάξι. Άνεβήκαμε όλοι.

Σέ λίγη ώρα χτυπούσε το κουδούνι της Κλινικής. Ά-
νοιξε μια νοσοκόμα. Της είπα να ξυπνήση άμέσως το για-
τρό γ'ατι φέραμε μ' ά γυναίκα έτοιμοθάνατη. Είπα στο σω-
φέρ να περιμένη και άνεβήκαμε όλοι επάνω. Μας έβαλαν
να περιένουμε σ' ένα δωμάτιο. Εκεί βρήκα ένν' σεντόνι,
γκέπασα ή ζωντανή πεθαμένη και την έκρυψα πίσω άπό
ένα πιασάρι.

—Σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ο γιατρός.

—Τί τρέχει; ρώτησε.

—Γιατρέ, του είπα πιστεύετε στα φαντάσματα; Πιστεύ-
ετε π'ω οι νε-ρ'οί βγαίνουν άπ' τους τάφους τους και περ-
πα άνε, ζητώντας να πάρουν έκδίκηση άπό κείνους που
τους έστειλαν στον τόφο;

—Έίστε τρελλόι! έφώναξε ο γιατρός, ζωηρά τροπα-
μένος.

—Χωρίς ν' άπαντήσω έτρεξα και γκρίμισα το παραβάν.
«Προχωρείστε!» διέταξα την ζωντανή—πεθαμένη. Όπως ά-
χισε εκείνη να περπατάη σκεπασμένη με το σεντόνι, σ'ν
άληθινό φάντασμα, ο γιατρός έγινε κυτακίτρινος και άρ-
χισε να κυτάζει νύρως σαστισμένος. Όταν ή νέα τον έπλη-
σίασε, έτρα ηξα άπότομα το σεντόνι. Ο γιατρός, μόλις
άντίκρυσε το βλέμμα της, έμπηξε μια φωνή φρίκης και άρ-
χισε να τρέμει όλόκληρος.

—Βλέπεις, του φώναξα, ή Μις Μπλούμενφελντ ήλθε να
σ'ας ζητήση να της ξανακάνετε μια ένωση.

—Οχι! Οχι! άρχισε να ουρλιάζει ο γιατρός. Δέν είνε
άληθεια! Η Μις Μπλούμενφελντ είνε νεκρή, είνε θαμμένη
στο χώμα! Οχι!

—Ένεση, γιατρέ, θυμήσου την ένωση! του φώναξα.

—Ο γιατρός τότε με τα μάτια έξω άπό τις κόγχες
καταόκ-ινος: σά να τον έπνιγε το αίμα έκανε να μιλήση,
να κινηθί. μα ξαφνικά σωριάστηκε στο πάτωμα μουγκρί-
ζοντας:

—Ναι, ή ένωση.. ή μορφή.. με το Μπλούμενφελντ δ-
πως σκοτώσαμε και τη μητέρα της.. για να μ'ιραστούμε
τα λεπτά.

—Έκανες όμως λάθος στη δόση, του είπα, κι' έβιάστη-
κες να πιστοποιήσης το θάνατο!

—Ο σύντοφός μου, που είχε παρακ'λουθήσει κατάπλη-
κτος όλη αυτή τη σκηή, μ' έβοήθησε να δέσω γερά τον
γιατρό. Κατόπιν τον έστειλα να είδοποιήση την άστυ-
νομία..

—Ο Μπλούμενφελντ συνελήφθη μ' άρα άργότερα και
ώμολόγησε: έπίσης τα έγκλήματα του.

Την άλλη μέρα, έγώ κι' ο σύντοφός μου νεκροθάφτης
ελάβαμε για δώρο άπό την άναστημένη νεκρή τα διαμάν-
τια και τα μα'αριτάρια, που πήγαμε να κλέψωμε. Έπίσης
μάς έπρόσφερε δυό καλές θέσεις στο έργοστάσιο της.

—Επιστρέψαμε τα κοσμήματα. Ο σύντοφός μου δέχτη-
κε τη θέση και σήμερα είνε διευθυντής του έργοστασίου.

—Εγώ, έπιοτήμηση την προφορά του διευθυντο'υ της Άστυ-
νομίας. Έγινε ντετέκτιβ. Δέν έμεινε κανένα δρόστης φό-
νου ή κλοπής, που να μη τον συνέλαβα. Κι' όμως μόνο έ-
νας του έξφυγε: Ένας νέος, που δυό χρόνια πρίν, είχε
ληστέψει ένα π'ούσι, έμπορο για να κάνει την κηδεία της
μητέρας του και που ένω έφύλακίστηκε σ'ό Μεξικό έδρα-
πέευσε άπ' τις φυλακές.. Μόλις ανέλαβα ύπηρεσία, μου
άνέθεσαν να τον συλλάβω. Μα δέν το κατώρθωσα.

Ο γερο-Χάρισον έβριζε μια θλιβερή ματιά γύρω του
και σά να μι'ούσε με τον εαυτό του, έσυμπλήρωσε.

Αυτόν τον δραπετή κατ'άδικο, που λεγόταν δέν θυμάμαι
π'ω δέν τον συνέλαβε κανείς, δέν τον είδε ποτέ κανείς..
ούτε έμαθε κανείς ποτέ ποιος ήταν.. Αυτό ίσως ήταν ή
μεγαλειότερα άστυνομική μου.. έπιτυχία..

—Ο παλαίμαχος άστυνομικός, συγκινημένος έχάιδεψε τα
ξανθά μαλλιά της ακρότερης κόρης του, που είχε άκουμ-
πήσει στα γόνατά του κι' έκλεισε τα μάτια του για να μη
δεί κανείς π'ω ήταν βουρκωμένα.

2661

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ανελλιπής χρήσις έκλεκτων καλλυντικών.

Ατμόλουτρα και μασάζ. Τα άγνυ και έκλεκτα καλλυντικά τονώνουν και τρέφουν την επιδερμίδα.

Τα ατμόλουτρα αφαιρούν τις τοξίνες, το μασάζ επαναφέρει την κανονικήν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τους μύς, τρέφει τους ιστούς και έτσι η επιδερμίδα δεν μαράνεται ποτέ και ως περνούν τα χρόνια.

Είς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὕρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα καλλυντικὰ τευ καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ατμόλουτρα γενικά ἢ μερικὰ μὲ μοναδικὰ μηχανήματα.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 84

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν

Άγγλικών Κασμηρίων

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Όρφews 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΛΛΟΣ

Νύχτα του Δεκέμβρη. Μιά δυνατή βροχή κτυπάει με δύναμη τα τζάμια, κι' έξω ο αέρας μανιασμένος, θέλει, λές, να ξεριζώσει τα λίγα δένδρα που απέμειναν στο μικρό κήπο του σπιτιού.

Ένα δυνατό χτύπημα του παραθυρόφυλλου ξύπνησε ξαφνικά τη Στέλλα. Τρομαγμένη, άνοιξε τα μάτια της κι' έβλεπε ένα βλέμμα δίπλα στον άνδρα της. Για μια στιγμή της φάνηκε παράξενο πού δεν τον έβλεπε κοντά της, μά, νά, θυμήθηκε πώς το ίδιο εκείνο βράδυ, τον είχαν φωνάξει βιαστικά για μια βίζιτα. Τό ρολόι, απ' την απέναντι σάλλα, κτύπησε δύο. Τόσο άργά κι' άκόμα να γυρίσει!.. Τι δουλειά κι' αυτή του γιατρού! Έπιστήμων σου λέει Άλκος. Χάνει τα καλύτερά του χρόνια να σπουδάσει, για κάτι και γίνεται, στο τέλος, δοῦλος του καθενός. Όποιαδήποτε ώρα, είναι κανείς υποχρεωμένος μα είτε ζέστη κάνει, είτε κρύο, να τρέχει σε κάθε πρόσκληση πού του γίνεται, χωρίς να μπορεί ν' άρνηθῇ. Τό καθήκον βλέπεις... Καί με τέτοιο παληόκαιρο!.. Μά γιατί άραγε ν' άρ-

γηση; Τρεις ώρες είναι τώρα πού χει φύγει... Η δυστυχισμένη αυτή πού θα ξεγεννή, τι θα υποφέρει τόσες ώρες τώρα...

Μια άνατριχίλα την έπιασε τη Στέλλα σ' αυτή τη σκέψη. Ναί, κι' αυτής τὸ πρώτο της παιδί, πού πεθανε εὐθὺς μετὰ τη γένια, πόσο την έκανε καί υπέφερε! Θυμάται καλά πώς οί γιατροί τυραννήθηκαν ὅλο τὸ πρωί γιὰ νὰ την λευτερώσουν. Κι' ὁ Νάκος, ὁ πρώτος της άνδρας πόσο πόνανε μαζί της! Τι γελοία έκαναν άργότερα, δταν της διηγόταν πώς, για νὰ μην ακούη τις φωνές της, είχε τρυπώσει κάτω κάτω στα κατάρβαθα του υπογείου. Άμε τὸ δεύτερο, τὸ ὁμορφο ἄγγελοῦδι πού κοιμώταν στη διπλανή κάμαρη δεν την έρριξε ἔξη μηνες στο κρεβάτι;

Μιά άστραπή εφώτισε την ώρα αυτή τὸ ὄψατιο κι' ένας κεραυνὸς μπουμπουνίσε τρομακτικῶς, κάνοντας τὰ τζάμια νὰ τρίζουν. Τι παληόκαιρος!.. Πού νά ναι ἄραγε χωμένος οὕτῃ την ώρα; Στο καφεσάνταν, ἢ σὲ κανένα χαρτοπαίγιο... Μά τρελλή είμαι; Ο γιατρός σέ

καφεσάνταν; Ποιὸς γιατρός καλὲ; Ο Νάκος, ὁ γιατρός... Ο γιατρός. Οὐρ! Ο γιατρός έχει γένια!.. Ο Νάκος, ὁ πρώτος της άνδρας!.. Τὸν πολυάνθρωπο!.. Τι κουτή ὦταν καί τὸν πήρε!.. Άγάπη, λέει. Πφ! Τὸν απένταρο! Τὸν άνίκανο, πού δεν ήξερε νὰ ζήσει μιά γυναίκα. Ητανε λέει, μορφωμένος κι' ὕστερα... Την αγαποῖσε, μά, ἢ κοιλιὰ καταλαβαίνει άγάπη, στα χρόνια πού ζούμε; Καί νάταν μόνον αὐτό; κομμάτια νὰ γίνη. Τὰ λούσα της; Της είχε τόσες μεταξωτὲς κάλτσες ὁ Νάκος; Τόσα ζευγάρια παπούτσια;.. Την άφηνε νὰ βάφεται ἔτσι, ὅπως βαφόταν τώρα;.. Νύφη άκόμα δεν έγινε ἔξωφρενῶν δταν την είδε τις πούδρες στο πρόσωπο, πού τις βάλανε ἢ φλενάδες της, καί δεν τις σκούπισε, με βία, με τὸ μαντίλι του πρὶν άκόμα βρεθοῦνε μπροστὰ στους παπάδες;.. Όλο γκρίνιες, ὅλο γρίνιες!.. τι καλὰ πού έκανε πού τὸν παράτησε καί πήρε τὸν γιατρό, τὸ γιατροῦλη της, πού την αγαπάει κι' αὐτὸς τόσο πολὺ, την περιποιεῖται, της κουβαλάει τόσα πολλὰ πράγματα, της φέρεται με τόσο λεπτότητα... Μά, τι κουτή πού είναι! Χάνει τὸν καιρὸ της καί τὸν σκέπτεται τέτοια ὥρα, ἢ στιγμή μάλιστα πού ὁ άντρας της, με τέτοια μπουμπουνιὰ καί τέτοια νεροποντή— ἴσως βρίσκεται στο δρόμο— πού ταξί σ' αὐτὰ τὰ μέρη με τέτοιο τρελλόκαιρο ποὶς ξέρει σὲ τι ανωνία θὰ είναι; Ναί τὸν είχε αγαπήσει τρελλά. Πρώτη αὐτὴ δεν τοῦ τόπε; «Δεν μπορὼ νὰ ζήσω χωρίς ἑσάς». Καί μ' ὅλη την αντίσταση τῶν δικῶν της, τὸν

πήρε. Την αγαποῖσε κι' αὐτὸς γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιη. Μά, ἔλα πού ἦταν κοκέττα κι' ήθελε τὰ λούσα της! Τέτοια ὁμορφιά χωρίς λούσα; Όχι ὅχι, καλὰ ἔκανε καί τὸν άφηνε. Πάλι αὐτὸς στη μέση. Τι κακὸ είναι αὐτὸ σήμερα; Γιατί ὁ νοῦς της ὅλο ἐκεῖ τρέχει; Καί βέβαια θὰ καλοπληρωθῇ ἐκεῖ πού πῶει. Με τέτοιο καιρὸ, τόσες ὥρες μιά γέννα! Τώρα μόλις ἔλθῃ, θὰ σηκωθῇ, θὰ τοῦ κάνει ἕνα τσάι γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Κι' ὕστερα, πήρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση καί τοῦ τόπε: «Δεν σοῦ φαίνεται πὼς κάνω σφάλμα νὰ παντοῦμε;» Ητανε τὰ ἴδια της τὰ λόγια, πού της ἔξυφαν μια βραδυὰ στο μαγαζὶ του. Ἀπὸ τότε χωρίσανε. Εκείνος, για πείσμα, ἀντὶ νὰ γίνη καλύτερος, γίνηκε χειρότερος. Λένε πὼς τὸ πήρε κρτάκαρδα τὸ πρᾶγμα γιὰ την άχαριστία της, ἐπειδὴ πείνασε πού λέει ὁ λόγος γιὰ χατήρι της, γιὰ νὰ τοῦ περισσεύουν λεπτά καί νὰ μπορῇ νὰ πηγαίνει αὐτὴ στή ἐξοχή τὸ καλοκαίρι, καί ἔχασε τὸ ἠθικὸ του. Κατέληξε νὰ βρίσκεται πάντα μεθυσμένος αὐτὸς, πού πρώτα, οὔτε γιὰ μυρουδιά, δεν ἔβαζε κρασί στο

στόμα του. Κι' ὕστερα, στὰ χαρτιά. Δεν άφηνε λίσχη γιὰ λίσχη. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ την λέν άχάριστη, πού γὰ χατήρι του περιφόνησε καί καί καί εκατομμυριοῦχος πού την γύρευσαν; Εἰσι ἀφιλότιμοι εἶναι ὅλοι οἱ άντρες. Τι λέει; Όλοι οἱ άντρες; Κι' ὁ κολός της πού τὸν περιμένει με τόση άγωνία; Ἀ ήθεια ἢ ὥρα εἶναι τρεῖς, γιατί δεν ήλθε άκόμη; Μόλις πήρε τὸ διαζυγιο παντρεύτη·ε την ἄλη Κυριακή μάλιστα! Βιαζότανε νὰ καλοζήση. Ἀρρεῖα τυραννήθηκε τόσα χρόνια κι' ἔχασε τὰ ὡραία της νεάσ' αὐτὸν τὸν χαμένο. Τὸν βλάκα! Εἶχε την ἀναίδεια νὰ της παραγγείλῃ, πὼς γι' οὐτὸν ἔπαψε πιά νὰ είναι κυρία, γιατί, λέει, μιά γυναίκα, ἕνα τόσο λεπτὸ πρᾶγμα, πούει νὰ είναι κυρία δταν πάρη δίπλα της ἄλλον άντρα, ἔστω καί με δέκα στεφάνια νὰ τὸν ἔχη. Ἐχει τὸ θράσος ὁ ἀναίσθητος καί βρίζει.

Βυθισμένη σ' ἄλληλοσυγκρουόμενες οὔτες σκέψεις, ἢ Στέλλα πολὺ ἄργα ἀντελήφθηκε τὰ διακριτικὰ κτυπήματα τοῦ συζύγου της Πέτρου τὸ χτύπη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι

καί ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καί τοῦ άνοιξε τὴν ἀγκαλιά της. Ἀμέσως ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη. Τα ρούχα του ἦταν γεμάτα αίματα. Ἰὰ μαλλιά του ἀνακατεμένα, κολλοῦσαν στο πρόσωπό του απ' τὸν ἰδρώτα. Φαινόταν ταραγμένος. Μόλις μπήκε μέσα, ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα, καί στήν άρρωνη ἐρώτησή της, εἶπε ἐνῶ περνοῦσε τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴ μέση της.

— Φαντάζεσαι ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; Κρίμα στο παιδί.. Μαχαίρωσαν κάποιον στο καφενεῖο γιατί ἔκλεβε στὰ χαρτιά. Ἐπειδὴ, ἐδῶ κοντὰ δεν βρίσκεται ἄλλος γιατρός, ήλθαν καί με φώναξαν. Ἐτρεξα. Στὴν άρχή, δεν ήξερα ποὶός ἦταν. Μά ἦταν τόσο παραμορφωμένο τὸ πρόσωπό του! Ἡταν βαρεῖα πληγωμένος... ἔκανα δὲ μποροῦσα. Μά, στο τέλος πέθανε!.. Ξέρεις ποὶός ἦταν; Ο Νάκος, ὁ πατέρας τῆς υπερέκας μας.

Μιά φωνὴ πρόφθασε κι' ἔβγαλε ἢ Στέλλα. — Κακοῦαγε, μοῦ τὸν σκότωσες! Καί λιγοθύμησε.

Μέσ' απ' τὴν πόρτα, πού είχε μείνει μισανοιχτή, ἕνα κοριτσάκι, ἔως ἔξη ἑτῶν, ἔτρεξε φοβισμένο στο θόρυβο πού άκουσε καί βλέποντας τὴ μαμά της στο πάτωμα, ἔπεσε ἀπάνω της θρηγώντας.

... Οἱ βροντὲς κι' οἱ άστραπὲς χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἔξω...

Σ. ΟΚΕΛΑΣ

2663

ΠΟΥΔΡΑ ΜΠΡΥΝΕΤ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΙΜΜΕΛ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 ΑΝΩ ΠΑΤΩΜΑ ΤΗΛ. 27-722

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μία νεαρή βασίλισσα τῶν νήσων Χαβαί μετέβη εἰς τὸ Λονδίνον διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ βασίλισσα τὴν ἐδέχθη μὲ κολοκάγαθον ἐγκαρδιότητα, αἱ κυριαὶ τῆς Αὐλῆς δὲν ἀπέκρυπτον τὴν περιφρόνησίν των.

Ἡ μικρὰ μαύρη βασίλισσα, ἡ ὁποία ἦτο ἔξυπνη καὶ πονηρὴ, ἠθέλησε τότε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ὑπερήφανον μεγάλην κυρίαν, ὅπως αὐτὴ νόμιζε καλλίτερον. Μιὰν ἑσπέραν εἰς ἓνα γεῦμα, παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τῆς, εἶπε αἰφνης μὲ ἓνα ἄθωο μειδίαμα εἰς τὸ πρόσωπόν της.

ΙΣΤΟΡΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε ἰσῶς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω εἰς τὰς φλέβας μου ἀγγλικὸν αἷμα.

Αἱ κυριαὶ τῆς Αὐλῆς μὲ εἰρωνικὰ μειδιάματα ἠρώτων πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίῃ αὐτὸ. Μιὰ μάλιστα ἡ λαίδη Νόρκφορντ, ἔφθασε νὰ ἐρωτήσῃ μήπως ἡ μητέρα τῆς ἐγνώρισε κανένα Ἀγγλον ναυτικόν.

—Ἄ! Ὁχι, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα τῶν Χαβαί. Τὸ ἀγγλικὸν αἷμα τὸ ἀπέκτησα εἰς τὰς φλέβας μου κατὰ πολὺ ἀπλούστερον τρόπον. Τὴν δευτέ-

ραν φορὰν ποὺ ὁ διάσημος ἑξερευνητὴς σας Ἰάκωβος Κούκ ἦθε εἰς τὰς νήσους μας, τὸν ἔφαγε ἀκριβῶς ὁ προπάππος μου!

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ
τοῦ περιοδικοῦ

ΓΑΛΛΩΝ

Ἀριθ. 23
3 Ὀκτωβρίου 1935

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλὴ μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδοντόκρεμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὶς κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε, μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κιτρινωμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀμέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστερά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδόκητα. Ἐνὰ μόνον βούρτσισμα μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾷ πηκτρᾷ θὰ σας πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέμας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιοῖ ὑψιστάτως πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μιὰ καινούργια λάμψη καὶ λευκότητα ποὺ δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἑδῆς τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιοῦσατε τὴν ὁδοντόκρεμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Εἰδικὴ ἀναγνωρισμένη Σχολὴ Κοπτικῆς—Ραπτικῆς

Μ Π Ρ Ε Ν Τ

Τὸ εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον σύστημα τῶν μεγαλυτέρων Σχολῶν τῶν Παρισίων

Χρυσὰ βραβεῖα καὶ Διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικῶν Μοδιστρῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἀρχαρίων ἐντὸς 3—4 μηνῶν.

Δίδακτρα Λαϊκὰ Δρ. 1500

Δι' ὅλην τὴν σειρὰν μαθημάτων: Hante Couture Φλού, Ζαπωνέ, Μανιῶ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ.

1^ο ἐπίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς μας, τυπωμένον, μὲ 130 σχέδια καὶ εἰκόνας, εἶνε τὸ καλύτερον βοήθημα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Διδασκτῆς, Βιβλίον, Διπλωμα 2200.

Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἐβδομάδος, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 4—6 μ.μ. Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ἀπλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀλλὰ φορέματα καὶ Παλτα.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς. Εὐκολαὶ πληρωμαὶ. Ζητήσατε πρόγραμμα καὶ Κανονισμὸν. Δεκταὶ καὶ οἰκότεργοι.

Ἡ Σχολὴ μας καυχᾶται διὰ τὴν ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴν Μέθοδόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διαθεσὴν σας τὰς εὐδοκίμουσας παντοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαριστήρια καὶ συστάσεις πραγματικᾶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDESI

Γυναικεῖα φορέματα «FEMINA» Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς ραφὴν. Κροκὶ καὶ Modeles ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Ὁπισθεν Μητροπόλεως).